സ്ത്രീ

മതങ്ങളിലും ദർശനങ്ങളിലും

എം.എം. അക്ബർ

സ്ത്രീ
മതങ്ങളിലും ദർശനങ്ങളിലും

നിച്ച് ഓഫ് ട്രൂത്ത്

NICHE OF TRUTH

Malayalam | Study | Sthree Mathangalilum Darshanangalilum
സ്ത്രീ മതങ്ങളിലും ദർശനങ്ങളിലും
Author: M.M. Akbar
First Edition: December 1997
Second Edition: November 2000
Third Edition: December 2006
Price: Rs. 50.00

Printer & Publisher:
Niche of Truth | P.B. No:1981| Vyttila | Kochi-19 | Kerala | India
www.nicheoftruth.org | Email: islam@nicheoftruth.org
Distribution:
Da'wa Books | Salafi Cultural Complex | Vyttila | Kochi-19
Cover: Yoonus K.K
Type Setting: Creative Media
Printing: Screen Offset, Kochi-18

All rights reserved. No part of this work may be reproduced or utilised in any form or by any means without the prior written permission of the author or publishers.

ഈ ലോകത്തിനൊരു സ്രഷ്ടാവുണ്ട്- ജീവൻ നൽകി വായുവും വെള്ളവും സൗകര്യപ്പെടുത്തി ഭൂമിയെ ജീവിതയോഗ്യമാക്കിയ പരമകാരുണികനായ സ്രഷ്ടാവ്. നാം ഇവിടെ എങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്നും ഈ ജീവിതത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം എന്തെന്നും ദൂതന്മാർ മുഖേന സ്രഷ്ടാവ് നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ കണക്ക് മരണശേഷം നാം സ്രഷ്ടാവിന്റെ മുമ്പിൽ ബോധിപ്പിക്കേണ്ടിവരും. അന്ന് പുണ്യം ചെയ്തവന് നന്മയും പാപം ചെയ്തവന് തിന്മയും പ്രതിഫലം കിട്ടും. അതിനാൽ സ്രഷ്ടാവ് തന്റെ ദൂതരിലൂടെ നൽകിയ നിർദേശമനുസരിച്ച് ജീവിക്കുകയാണ് മനുഷ്യന്റെ രക്ഷാമാർഗം.

നമുക്ക് ലോകസ്രഷ്ടാവ് നൽകിയ നിർദേശ സംഹിതയാണ് ഖുർആൻ. മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)യിലൂടെ അവൻ ആ സന്ദേശം മനുഷ്യർക്കെത്തിച്ചുകൊടുത്തു. ഇതറിഞ്ഞവരും അറിയാത്തവരും നമുക്കിടയിൽ ഉണ്ട്. ലോകരെ മുഴുവൻ സ്രഷ്ടാവിന്റെ സന്ദേശമറിയിക്കൽ അതറിഞ്ഞവരുടെ ബാധ്യതയാണ്. അതിനായി രൂപീകൃതമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ് 'നിച്ച് ഓഫ് ട്രൂത്ത്'.

നാഥാ, സത്യമത സന്ദേശപ്രചരണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള വിനീതമായൊരു സംരംഭമാണിത്. നീ ഏൽപിച്ച ഉത്തരവാദിത്തത്തിന്റെ നിർവഹണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള എളിയ ശ്രമം. ഇതൊരു പ്രതിഫലാർഹമായ പ്രവർത്തനമായി സ്വീകരിക്കേണമേ (ആമീൻ).

ഡയറക്ടർ

സ്ത്രീ

താളുകളിൽ

1.	ആരാണ് സ്ത്രീ?	11
2.	സ്ത്രീ ഹൈന്ദവ ദർശനത്തിൽ	17
3.	സ്ത്രീ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ	26
4.	സ്ത്രീ മുതലാളിത്തത്തിലും മാർക്സിസത്തിലും	32
5.	സ്ത്രീ ഇസ്‌ലാമിൽ	37
6.	കുടുംബത്തിന്റെ നായകത്വം	45
7.	ബഹുഭാര്യത്വം	50
8.	ബഹുഭർതൃത്വം	64
9.	സ്വത്തവകാശം	71
10.	സ്ത്രീയുടെ സാക്ഷ്യം	76
11.	വസ്ത്രധാരണം	81
12.	വിവാഹമോചനം	89
13.	വിധവയുടെ ദുഃഖാചരണം	106
14.	കൃഷിയിടവും വസ്ത്രവും	109

ഒന്ന്

ആരാണ് സ്ത്രീ?

ആരാണ് സ്ത്രീ?

പ്രകൃതിയിലെ അനുകരിക്കാനാവാത്ത ശിൽപമെന്ന് കലാകാരൻമാർ!

ആരെത്ര എഴുതിയാലും തീരാത്ത കവിതയെന്ന് കവികൾ!

ചരിത്രത്തെ സ്നിഗ്ധമാക്കുന്ന കാമിനിയെന്ന് കഥാകാരൻമാർ!

പ്രപഞ്ച താളത്തിന് പിന്നിലെ ലയമെന്ന് ഗായകർ!

ഇനിയും പലതും...!

ഇതെല്ലാം ഭാവനകളിലൂടെ പറക്കുന്ന പെണ്ണിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ. കലയും സാഹിത്യവുമെല്ലാം പുരുഷന്റേതായിരുന്നപ്പോൾ അവർ ആഗ്രഹിച്ച പെണ്ണിന്റെ പ്രതിബിംബങ്ങൾ അവയിൽ പ്രതിഫലിച്ചത് സ്വാഭാവികം. എന്നാൽ പച്ചയായ സ്ത്രീ ഈ ചിത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം അതീതമല്ലേ? ആണ് എന്നതാണ് ശരി.

പുരുഷാധിപത്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതികൾ പെണ്ണിനെ കേവലമൊരു ഭോഗവസ്തുവായിട്ടാണ് എക്കാലത്തും കണ്ടിട്ടുള്ളത്. ഇന്നലകളിലും ഇന്നുമെല്ലാം അവളുടെ ഇച്ഛകളെയും ആഗ്രഹങ്ങളെയും സുരക്ഷിതത്വത്തെയും പരിഗണിക്കുവാൻ ആൺ കോയ്മാവ്യവസ്ഥിതികൾക്കൊന്നും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്ത്രീ ആരാ

ണെന്ന ചോദ്യത്തിന് അത്തരം വ്യവസ്ഥിതികൾക്ക് നൽകുവാനുള്ള ഉത്തരം പുരുഷനെ രസിപ്പിക്കാനുള്ള ഉപകരണമെന്ന് മാത്രമാണ്. സ്ത്രീയിൽ നിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടത് പുരുഷനെ രസിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് എന്നർഥം. അവളുടെ ആംഗ്യവും ചേഷ്ഠകളും വസ്ത്രധാരണവും എന്നുവേണ്ട ജീവിതത്തിലെ എല്ലാമെല്ലാം പുരുഷനെ രസിപ്പിക്കുന്നതിനായിരിക്കണം. പുരുഷൻ, അവൾ എങ്ങനെയാവണമെന്ന് കൽപിക്കും. അതനുസരിച്ച് ജീവിതക്രമം രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുകയാണ് സ്ത്രീധർമം. പെണ്ണിന്റെ ഏതെല്ലാം ശരീരഭാഗങ്ങൾ പുറത്തു കാണണമെന്ന് പുരുഷൻ തീരുമാനിക്കും. അതനുസരിച്ചാവണം സ്ത്രീ വസ്ത്രം ധരിക്കേണ്ടത്. പെണ്ണ് ആരെല്ലാം ആകണമെന്ന് കൽപിക്കേണ്ടത് പുരുഷനാണ്. അതനുസരിച്ചാവണം സ്ത്രീ അവളുടെ ജീവിതം ക്രമീകരിക്കേണ്ടത്.

ആധുനികവും പൗരാണികവുമായവ്യവസ്ഥിതികളുടെയെല്ലാം അവസ്ഥയിതാണ്. അടിമത്വത്തിന് പുതിയ പേരുകളും ഭാവങ്ങളും നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്നത് മാത്രമാണ് അന്തരം. പുരുഷാധിപത്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ മതങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല.മതപ്രവാചകൻമാരെല്ലാം പഠിപ്പിച്ചത് സ്ത്രീയും പുരുഷനും ദൈവത്തിന്റെ തുല്യ സൃഷ്ടികളും പരസ്പര പൂരകങ്ങളായ അസ്തിത്വങ്ങളുള്ളവരുമാണെന്നാണ്. ഒരേ ആത്മാവിൽ നിന്ന് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവർ. ഇവരിൽ ഒരാൾ അധികാരിയും മറ്റെയാൾ അടിമയുമാകുന്നതെങ്ങനെ? പടച്ചതമ്പുരാനിൽനിന്ന് ബോധനം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർക്കെങ്ങനെ അടിമത്വത്തിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിയും?

പുരുഷന്റെ അടിമയായിരിക്കണ്ടവളാണ് സ്ത്രീയെന്ന് പഠിപ്പിച്ചത് പ്രവാചകൻമാരല്ല,പുരോഹിതൻമാരാണ്-ദൈവിക ദർശനത്തെ സ്വാർഥതാൽപര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വളച്ചും വിളക്കിയുമെടുത്തവർ. മതനിയമങ്ങൾ മെനെഞ്ഞെടുത്തതും ദൈവിക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വികലമാക്കിയതും ഈ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാൻ. അവരുടെ താൽപര്യങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായും പുരുഷാധിപത്യമായിരുന്നു. മതനിയമങ്ങൾ സ്തീകളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നത് അതു കൊണ്ടാണ്.

മനുഷ്യൻ ഒരു സാമൂഹ്യജീവിയാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ കൊച്ചു

പതിപ്പാണ് കുടുംബം. കുടുംബത്തിനകത്തെ ശാന്തിയും സമാധാനവുമാണ്വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവ രൂപീകരണത്തെ സ്വാധിനിക്കുന്നത്. വ്യക്തികളാണ് സമൂഹത്തിന്റെ വിവിധ തുറകളിൽ തങ്ങളുടെതായ ഭാഗധേയം നിർവഹിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വ്യക്തിത്വ രൂപീകരണത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പങ്കുവഹിക്കുന്ന കുടുംബാന്തരീക്ഷമുണ്ടാകുകയെന്നത് നല്ല സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

കുടുംബത്തിന്റെ അടിത്തറ സ്ത്രീ- പുരുഷ ബന്ധമാണ്. ഈ ബന്ധത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ പരിണതിയാണ് പ്രത്യുൽപാദനം. മാതാവ്,പിതാവ്, കുട്ടികൾ ഇതാണ് കുടുംബത്തിന്റെ ഘടന. കുടുംബ സംവിധാനമാണ് മറ്റുമൃഗങ്ങളിൽ നിന്ന് മനുഷ്യരെ വ്യതിരിക്തമാക്കുന്ന പല കാര്യങ്ങളിലൊന്ന്. മുലകുടിപ്രായം കഴിയുമ്പോഴേക്കും ഒരു വിധം എല്ലാ സസ്തനികളും സ്വയംപര്യാപ്തത നേടുന്നു. മനുഷ്യൻ അങ്ങനെയല്ല. മനുഷ്യശിശുവിന് മുലകുടിപ്രായം കഴിഞ്ഞും ഏറെ നാൾ മാതാപിതാക്കളുടെ പരിചരണമാവശ്യമുണ്ട്. അവന്റെ മാനസികവും ശാരീരികവുമായ ആരോഗ്യത്തിന് അത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അപ്പോൾ കുടുംബ സംവിധാനത്തിന്റെ നിലനിൽപിന് പുരുഷനും സ്ത്രീക്കും വ്യത്യസ്തവും അതോടൊപ്പം പരസ്പര പൂരകവുമായ ധർമങ്ങളാണ് നിർവഹിക്കാനുണ്ടാവുക. ജൈവലോകത്തെ മറ്റു ജാതികളുടേതുപോലെ സ്വന്തം ഉപജീവനം മാത്രം നോക്കിയാൽ പോര മനുഷ്യന്. കുടുംബ സംവിധാനത്തിന്റെ നിലനിൽപിനാവശ്യമായ രൂപത്തിൽ തന്റെ ജീവിതവും ധർമവുമെല്ലാം ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ ഓരോ വ്യക്തിയും ബാധ്യസ്ഥനാണ്. സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും ധർമങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണെങ്കിലും അവ പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണെന്ന് പറയുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

ഈയൊരു അടിത്തറയിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് ആരാണ് സ്ത്രീയെന്ന പ്രശ്നത്തിന് ഉത്തരം കാണേണ്ടത്. കുടുംബ സംവിധാനത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ സ്ഥാനമുൾക്കൊള്ളുന്നവളാണ് സ്ത്രീ. അവളാണ് മാതാവ്. കുടുംബം വളരുന്നത് അവളുടെ മടിത്തട്ടിലാണ്.അതുകൊണ്ടുതന്നെ സമൂഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യം കുടികൊള്ളുന്ന സ്ഥലമാണ് അവളുടെ മടിത്തട്ട്. കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കുന്നത് അവളാണ്. അവരുടെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ വളർച്ചയ്ക്കാവശ്യമായ രീതിയിലുള്ള കുടുംബാന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കന്നതിൽ

പ്രധാനപ്പെട്ട പങ്കുവഹിക്കേണ്ടത് അവളാണ്. ഇവയെല്ലാം പ്രകൃതി തന്നെ അവളിലേൽപിച്ച ധർമങ്ങളാണ്. പടച്ചതമ്പുരാന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ തന്നെയുള്ള ധർമങ്ങൾ. അവളാണ് സമൂഹത്തിന്റെ മാതാവ്! അതാണ് അവളുടെ സ്ഥാനം. അതിനുപറ്റിയ രീതിയിലാണ് അളുടെ ശരീരം സംവിധാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അവളുടെ വികാര വിചാരങ്ങളെല്ലാം മാതാവാകുവാൻ പറ്റിയ രീതിയിലുള്ളവയാണ്. സ്ത്രീ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പ്രസവിക്കണം; മുലയൂട്ടണം; വളർത്തണം. ഇവ അവളുടെ ബാധ്യതയാണ്. ഈ ബാധ്യത യഥാവിധി നിർവഹിക്കണമെങ്കിൽ ജീവിതസന്ധാരണത്തിനുള്ള മാർഗം അവൾക്ക് പുറമെനിന്ന് ലഭിക്കണം. അവൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടണം. ഇതാണ് കുടുംബത്തിലെ പുരുഷന്റെ ധർമം. ഈ ധർമം നിർവഹിക്കാനുള്ള രീതിയിലാണ് പുരുഷൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അവന്റെ ശാരീരിക ഘടനയും മനസ്സും വികാര വിചാരങ്ങളുമെല്ലാം ഇതിനുപറ്റിയ രീതിയിലാണ് സംവിധാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പ്രസവവും കുഞ്ഞുങ്ങളെ വളർത്തലുമെല്ലാം സ്ത്രീയുടെ ബാധ്യതയാണെങ്കിൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയെന്നത് അവളുടെ അവകാശമാണ്. പ്രസ്തുത അവകാശം അവൾക്ക് നൽകുകയാണ് പുരുഷന്റെ ബാധ്യത. സ്ത്രീയെ പ്രഥമമായി പരിഗണിക്കേണ്ടത് അമ്മയെന്ന നിലയ്ക്കാണെന്ന് പറഞ്ഞുവല്ലോ. അമ്മയാകുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ അവൾ ഇണയും മകളും സഹോദരിയുമെല്ലാമായിരിക്കും. ആ നിലകളിലെല്ലാം അവൾക്ക് ലഭിക്കേണ്ട സംരക്ഷണങ്ങളും ബാധ്യതകളുമെല്ലാമുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി പരിഗണിക്കപ്പടേണ്ടത് അവളുടെ മാതൃത്വം തന്നെയാണ്. അതിനുപറ്റിയ രീതിയിലാണ് അവൾ എല്ലാ അർഥത്തിലും സംവിധാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

ഇണകളെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും ബാധ്യതകളും അവകാശങ്ങളും കുടുംബത്തിൽ അവർ ഇരുവരും നിർവഹിക്കേണ്ട ധർമങ്ങളെപ്പോലെ പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണ്. ലൈംഗികദാഹം ഇരുവർക്കുമുണ്ട്. അതു പൂർത്തീകരിക്കേണ്ടത് ഇരുവരുടെയും ആവശ്യമാണ്. ഈ ആവശ്യം നിർവഹിക്കപ്പെടുന്നതു വഴിയാണ് മനുഷ്യവംശം നിലനിൽക്കുന്നത്. മനുഷ്യനിലെ ലൈംഗികത ജന്തുസഹജമായ ഒരു തൃഷ്ണ മാത്രമല്ല. അവന്റെ മാനസികാരോഗ്യവും അതുവഴി സമൂഹത്തിന്റെ കെട്ടുറപ്പുമെല്ലാം

അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തിനകത്ത് അതിന്റെ അടിത്തറയായി വർത്തിക്കേണ്ട, ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ് അവനിലെ ലൈംഗികത. അത് കേവലം ഒരു ശാരീരിക പ്രക്രിയ മാത്രമായി കാണുന്നത് ശരിയല്ല. മനുഷ്യന്റെ ശരീരവും മനസ്സും ആത്മാവുമെല്ലാം പങ്കെടുക്കുന്ന ഒരു ക്രിയയാണിത്. സ്വന്തം സ്ത്രീയുമായി പുരുഷനും സ്വന്തം പുരുഷനുമായി സ്ത്രീയും ബന്ധപ്പെടുമ്പാൾ മാത്രമാണ് അത് പൂർണത കൈവരിക്കുക. വിവാഹം വഴി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവർ തമ്മിൽ മാത്രമെ ലൈംഗികത പാടുള്ളൂവെന്ന് പറയുന്നതിന്റെ പൊരുളിതാണ്. അതല്ലാതെയുള്ള ലൈംഗികത കുടംബത്തിന്റെയും അതുവഴി സമൂഹത്തിൻെറയും നാശത്തിലാണ് കലാശിക്കുക.

പുരുഷൻ മാത്രം ആസ്വദിക്കേണ്ട ഒന്നല്ല ലൈംഗികത. സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഒരേപോലെ ആസ്വദിക്കേണ്ടതാണിത്. ഏതൊരു ജീവിയുടെ ശരീരത്തിലും പ്രത്യുൽപാദനത്തിലേക്ക് അവയെ നയിക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ രീതിയിലുള്ള ചില സംവിധാനങ്ങൾ കാണാനാവും. ചെടിയിലെ പുഷ്പങ്ങളും തേനും മയിലിലെ പീലിയുമെല്ലാം ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ. മനുഷ്യനിലും ഇത്തരം സംവിധാനങ്ങളുണ്ട്. പ്രത്യുൽപാനത്തിന് മനുഷ്യനിൽ പുരുഷൻ സ്ത്രീയിലേക്കാണ് ആകർഷിക്കപ്പെടേണ്ടത്.

അതിനാൽ അവനെ ആകർഷിക്കുവാനാവശ്യമായ അനുകൂലനങ്ങളുള്ളത് അവളിലാണ്. സ്ത്രീസൗന്ദര്യമാണത്. (സ്ത്രീയെ ആകർഷിക്കുവാനാവശ്യമായ അനുകൂലനങ്ങൾ പുരുഷനിലുമുണ്ട്. എന്നാൽ താരതമ്യേന കൂടുതലുള്ളത് സ്ത്രീയിൽ തന്നെയാണ്). ഈ സൗന്ദര്യം സ്ത്രീയുടെ സ്വത്താണ്. അവളുടെ സ്വന്തം പുരുഷനെ ലൈംഗികതയിലേക്ക് നയിക്കാനുള്ളതാണത്. അതുകൊണ്ട്തന്നെ അവരുടെ സ്വകാര്യതയിലാണ് സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പ്രകടനം നടക്കേണ്ടത്. സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പരസ്യപ്രകടനം ധാർമികതയെ തകർക്കുന്നു. സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ വിലയിടിക്കുന്നു. നാണവും മാനവുമെല്ലാം സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയാണെന്നർഥം.

മകളായിക്കൊണ്ടാണ് സ്ത്രീയുടെ ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നത്. ജനിക്കുവാനും ജീവിക്കുവാനും പുരുഷനെപ്പോലെ സ്ത്രീക്കും അവകാശമുണ്ട്. മകളെ വളർത്തുകയും അറിവ് പകർന്ന് കൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് മാതാപിതാക്കളുടെ കടമയാണ്. അവൾക്ക് പ്രായ

പൂർത്തിയെത്തുമ്പോൾ അനുയോജ്യനായ ഇണയെ കണ്ടെത്തേണ്ടതും മാതാപിതാക്കളോ അവരുടെ അഭാവത്തിൽ ഉറ്റവരോ ആണ്. ഒരു മകളെന്ന നിലയ്ക്ക് മാതാപിതാക്കളുടെ സ്വത്തിൽ അവൾക്ക് അവകാശമുണ്ട്. വിവാഹത്തോടു കൂടി മാതാപിതാക്കളിൽ നിന്ന് അവളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം ഇണയിലേക്ക് പറിച്ചു നടപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും അവരും മകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഒരിക്കലും വിഛേദിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഇണയുമായി പിണക്കമോ പ്രശ്നങ്ങളോ ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ അതിൽ ഇടപെടുകയും രഞ്ജിപ്പിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് അവരുടെ ബാധ്യതയാണ്.

ഇതാണ് സ്ത്രീ. ഒന്നാമതായി അവൾ മാതാവാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ വളർച്ചയും തളർച്ചയും അവളുടെ മടിത്തട്ടിലാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. പിന്നെ, അവൾ പുരുഷന്റെ ഇണയാണ്. കുടുംബബന്ധങ്ങൾ സുദൃഢമാക്കുന്നത് അവളുടെ കർമങ്ങളാണ്. അതോടൊപ്പം അവൾ മകളും സഹോദരിയുമാണ്. മകനെയും സഹോദരനെയും പോലെ അവകാശങ്ങളനുഭവിക്കാൻ അർഹതപ്പെട്ടവൾ. അവൾ അബലയും സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവളുമാണ്. മകളായിരിക്കുമ്പോൾ പിതാവിനാലും സഹോദരനാലും ഇണയായിരിക്കുമ്പോൾ പുരുഷനാലും മാതാവായിരിക്കുമ്പാൾ മക്കളാലും സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവൾ. ഈ സംരക്ഷണം ആരുടെയും ഔദാര്യമല്ല. അവളുടെ അവകാശമാണ്. ഭാവി തലമുറയെ തന്റെ മടിത്തട്ടിൽ വളർത്തിയെടുക്കുകയെന്ന പ്രകൃതിയേൽപിച്ച ബാധ്യത നിർവഹിക്കുന്നതുവഴി വന്നുചേരുന്ന അവകാശം. സ്ത്രീയുടെ അവകാശങ്ങളും ബാധ്യതകളും തമ്മിൽ നിലനിൽക്കേണ്ട താളപ്പൊരുത്തത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടാവണം അവളുടെ വിമോചനത്തിനാവശ്യമായ പദ്ധതികളാവിഷ്കരിക്കേണ്ടത്. അല്ലാത്ത വിമോചന നിർദേശങ്ങളെല്ലാം ജലരേഖയായി മാത്രമെ അവശേഷിക്കൂ.

രണ്ട്

സ്ത്രീ ഹൈന്ദവ ദർശനത്തിൽ

സിന്ധുനദീതടത്തു നിന്ന് ലഭിച്ച വസ്തുക്കളും വിഗ്രഹങ്ങളും പ്രസ്തുത സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീകൾ ആദരിക്കപ്പെട്ടിരിന്നുവെന്നും സമൂഹത്തിന്റെ ചാലകശക്തികളിലൊന്നായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്. ആര്യാഗമനത്തോടെ സ്ഥിതി മാറി. ഋഗ്വേദകാലത്ത് സ്ത്രീക്ക് സാമൂഹ്യമായി ഉന്നതപദവിയാണുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് വാദിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. വേദപഠനം നടത്തിയിരുന്ന വനിതകളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളും താത്വികചർച്ചകളിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന ഋഷിപത്നിമാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപനിഷത്സൂചകളുമാണ് സ്ത്രീകൾക്ക് ഉന്നത പദവിയാണുണ്ടായിരുന്നതെന് ഉപേൽബലകമായ തെളിവുകളായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാറ്. വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിച്ചാൽ ഈ തെളിവുകൾ കേവലം അപവാദങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാകും. അപവാദങ്ങളെക്കുറിച്ച പഠനത്തിൽ നിന്ന് പൊതുവായ ഒരു നിഗമനത്തിലെത്തുന്നത് യുക്തമല്ല. വേദകാലത്ത് സ്ത്രീകൾക്ക് ഉന്നതമായ പദവിയാണുണ്ടായിരുന്നതെന്ന വാദം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നർഥം.

സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച് ഋഗ്വേദകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന വീക്ഷണം വളരെ വികലമായിരുന്നു. അവൾ വിശ്വസിക്കാൻ കൊള്ളാത്തവളും കഴുതപ്പുലിയുടെ ഹൃദയമുള്ളവളുമാണെന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ സങ്കൽ

പം. അപ്സരസ്സായിരുന്ന ഉർവശി തൻെറ കാമുകനായിരുന്ന പുരുരവസ്സിനോട് പറയുന്നതിങ്ങ നെയാണ്: 'പുരുരവസ്സ്, മരിക്കരുത്, ഓടിപ്പോകരുത്; ക്രോധം പൂണ്ട ചെന്നായ്ക്കൾ നിങ്ങളെ കടിച്ചു കീറാതിരിക്കട്ടെ. സത്യമായും സ്ത്രീകളുമായി ചങ്ങാത്തം പാടില്ല. കഴുതപ്പുലിയുടെ ഹൃദയമാണവരുടേത്. സ്ത്രീകളുമായി ചങ്ങാത്തമില്ലതന്നെ. വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകൂ' (ഋഗ്വേദീയ ശതപഥ ബ്രാഹ്മണം 11:15,1:10 ഡി.ഡി കൊസാംബി ഉദ്ധരിച്ചത് *Myth and reality page 105*)

ഋഗ്വേദ സംഹിതയിലും ഇക്കാര്യം പറയുന്നുണ്ട്.
പുരുരവോ യാമൃഥാമാ പ്രപപ്തോ
മാത്വാ വൃകാസോ അശിവാസ ഉക്ഷൻ
നവൈസ്ത്രൈണാ നി സഖ്യാ നിസന്തി
സാലാവ കാണാം ഹൃദയാന്യേതാ

(ഋഗ്വേദം 10:95:15)

ഉപനിഷത്തുകളാകട്ടെ സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച് തികച്ചും പ്രതിലോമകരമായ വീക്ഷണമാണ് വെച്ചു പുലർത്തുന്നത്. ലോകത്തുള്ള സകലവിധ ദുഃഖത്തിൻെറയും കാരണം സ്ത്രീയാണ്. സർവദോഷങ്ങളുടെയും പേടകമായ നാരി നരകാഗ്നിയിലെ ഇന്ധനമാണ്. യാജ്ഞവൽക്യോപനിഷത്തിലെ ഏതാനും സൂക്തങ്ങൾ കാണുക.

ജ്വലനാ അതി ദൂര്യോപി സരസാ അപി നീരസാഃ
സ്ത്രീയോ ഹി നരകാഗ്നീനാ മിന്ധനം ചാരുദാരുണാം

(ശ്ലോകം16)

(വളരെ ദൂരെ വെച്ചുതന്നെ ദഹിപ്പിക്കുന്നവളും സരസയാണെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും രാസഹീനയും നരകാഗ്നിയിലെ ഇന്ധനവുമായ സ്ത്രീ സുന്ദരിയാണെങ്കിലും ഭയാനകമാണ്).

കാമനാമ്നാ കിരാതേന വികീർണാ മുഗ്ധ ചേതസഃ
നാര്യോ നരവിഹം ഗാനാമംഗ ബന്ധനവാഗുരാഃ

(ശ്ലോകം 17)

കാമദേവനാകുന്ന കിരാതൻ മനുഷ്യനാകുന്ന പക്ഷികളെ അകപ്പെടുത്താൻ വീശിയ വലയാണ് മുഗ്ധചേതസ്സുകളായ നാരിമാർ)

സർവേഷാം ദോഷരത്നാനാം സുസമുദ്ഗികയാനയാ

ദുഃഖ ശൃംഖലയാ നിത്യമലമസ്തു മ മസ്ത്രീയാ

(ശ്ലോകം 19)

(സർവ ദോഷരത്നങ്ങളുടെ പേടകവും ദുഃഖമാകുന്ന ശൃംഖലയുമായ സ്ത്രീയിൽനിന്ന് ഭഗവാൻ നിന്നെ രക്ഷിക്കട്ടെ)

ഭഗവദ്ഗീതയും സ്ത്രീകളെ അധമകളായാണ് ഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്.
മാംഹി പാർഥ വ്യാപാശ്രിത്യ യേള പിസ്യുഃ പാപയോനയഃ
സ്ത്രീയോ വൈശ്യാസ്തഥാ ശൂദ്രസ്തേള പിയാന്തി പരാം ഗതിം

(9:32).

(അർജുനാ, സ്ത്രീകൾ, വൈശ്യർ, ശൂദ്രർ എന്നിങ്ങനെ പാപയോനിയിൽ ജനിച്ചവരായിരുന്നാലും എന്നെ ശരണം പ്രാപിച്ചാൽ പരമഗതി പ്രാപിക്കുന്നു)

മനുസ്മൃതി മൂന്നാം അധ്യായത്തിലെ 56-ാം വാക്യത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്ത്രീ പൂജിക്കപ്പെടേണ്ടവളാണെന്നാണ് മനു പഠിപ്പിച്ചതെന്ന് വാദിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. പ്രസ്തുത വാക്യം ഇങ്ങനെയാണ്.

യത്ര നാര്യസ്തു പൂജന്ത്യേ രാമന്തേ തത്ര ദേവതാം
യത്രൈ താസ്തുന പൂജന്ത്യേ സർവാ സ്തത്രാ ഫലാഃ ക്രിയാഃ

(എവിടെ സ്ത്രീകൾ പൂജിക്കപ്പെടുന്നുവോ അവിടെ എല്ലാ ദേവതകളും സന്തോഷത്തോടെ വസിക്കുന്നു. എവിടെ അപ്രകാരം പൂജിക്കപ്പെടുന്നില്ലയോ അവിടെ ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തികളെല്ലാം നിഷ്ഫലങ്ങളായിത്തീരുന്നു)

മനുസ്മൃതിയിൽ സ്ത്രീപൂജകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നതെന്താണെന്ന് ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച ഹൈന്ദവ സങ്കൽപമെന്തായിരുന്നുവെന്നാണ് പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ടത്. പ്രസ്തുത സങ്കൽപത്തിൽ നിന്നാണല്ലോ അവളെക്കുറിച്ച നിയമങ്ങളുണ്ടാവുന്നത്. സ്ത്രീ പൂജിക്കപ്പെടണമെന്ന് പഠിപ്പിച്ച മനുസ്മൃതിയുടെ ഉപദേശം അവൾക്ക് ഒരു കാരണവശാലും യാതൊരു രീതിയിലുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകരുത് എന്നായിരുന്നു.

പിതാരക്ഷതി കൗമാരേ ഭർത്താ രക്ഷതി യൗവനേ
രക്ഷന്തി സ്ഥാവിരേ പുത്രാ നഃ സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യ മർഹതി

(9:3)

(കൗമാരത്തിൽ പിതാവിനാലും യൗവനത്തിൽ ഭർത്താവിനാലും

വാർധ്യക്യത്തിൽ പുത്രനാലും സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീ ഒരു കാലത്തും സ്വാതന്ത്ര്യം അർഹിക്കുന്നില്ല).

ഏത് അവസ്ഥയിലാണെങ്കിലും സ്ത്രീ സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവ ളാണെന്ന് പഠിപ്പിക്കുകയാണ് മനുസ്മൃതി ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഈ സൂക് തത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു കൊണ്ട് വാദിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. ഈ വചനത്തിന് തൊട്ടുമുമ്പുള്ള ശ്ലോകം ഈ സംശയം തീർക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്.

അസ്വാതന്ത്രാഃ സ്ത്രീയഃ കാര്യാഃ പുരുഷൈർ സ്വൈർദിവാനിശം
വിഷയേഷു ച സജ്ജന്ത്യാഃ സ്സംസ്ഥാപ്യാ ആത്മനോ വശേ
(9:2)

(ഭർത്താവ് തുടങ്ങിയ ബന്ധുക്കൾ രാവും പകലും ഒരു കാര്യത്തി ലും സ്ത്രീക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കരുതാത്തതാകുന്നു. അവർ ദുർ വിഷയികളായിരുന്നാലും തങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിൽ അധിവസിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു).

പുരുഷൻെറ ഭോഗയന്ത്രം മാത്രമായി സ്ത്രീയെ കാണുന്ന രീതി യിലുള്ളവയാണ് മനുസ്മൃതിയിലെ നിയമങ്ങൾ. അഞ്ചാം അധ്യായ ത്തിലും ഒമ്പതാം അധ്യായത്തിലും വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നിയമ ങ്ങൾ വായിച്ചാൽ ആർക്കും ബോധ്യമാവുന്നതാണിത്.

അപ്പോൾ പിന്നെ സ്ത്രീ പൂജിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്ന് മനു പറ ഞ്ഞതിൻെറ പൊരുളെന്താണ്? ഇത് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് മനുസ്മൃതി മൂന്നാം അധ്യായം 56-ാം വാക്യത്തിലാണെന്ന് നാം കണ്ടുവല്ലോ. എന്താണ് ഇവിടെ പൂജകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് മനസ്സിലാ ക്കാൻ 55 മുതൽ 62 വരെയുള്ള ഈരടികൾ ശ്രദ്ധാപൂർവം വായിച്ചാ ൽ മതി. പ്രസ്തുത വാക്യങ്ങളുടെ സാരം ഇങ്ങനെയാണ്:

“അച്ഛൻ, സഹോദരൻ, വരൻ, ദേവരൻ ഇവർ കന്യകയുടെ ക്ഷേമം ഇച്ഛിക്കുന്നതായാൽ അവളെ കല്യാണകാലത്തും ശേഷ വും ഭൂഷണം മുതലായവകൊണ്ട് ഉപചരിച്ച് സന്തോഷപ്പെടുത്തേണ്ട താകുന്നു. എവിടെ സ്ത്രീകൾ ഭൂഷണം മുതലായവകൊണ്ട് സന്തോ ഷം പ്രാപിക്കുന്നുവോ അവിടെ എല്ലാ ദേവതകളും സന്തോഷത്തോ ടെ വസിക്കുന്നു. എവിടെ സ്ത്രീകളെ പൂജിക്കുന്നില്ലയോ അവിടെ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിഷ്ഫലമായിരിക്കും. ഏതു കുലത്തിൽ സഹോദരി മുതലായവർ വസ്ത്രങ്ങളില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നുവോ ആ കുലം നശിച്ചുപോകും. ഏതു കുലത്തിൽ അവർ അപ്രകാരം

വ്യസനിക്കുന്നില്ലയോ ആ കുലം വൃദ്ധി പ്രാപിക്കും. സ്ത്രീകൾ വേണ്ടവിധം ഉപചരിക്കപ്പെടാത്തതിനാൽ ‘ഈ വംശം നശിക്ക ട്ടെ’ യെന്ന് ശപിച്ചാൽ ആ വംശം നിശ്ശേഷം നശിക്കും. അതിനാൽ ക്ഷേമ ത്തെ ഇച്ഛിക്കുന്നവർ സൽക്കാര ഉൽസവ കാലങ്ങളിൽ സ്ത്രീ കളെ അന്ന വസ്ത്രാഭരണങ്ങളാൽ സന്തോഷിപ്പിക്കണം. പത്നി വസ്ത്രാഭരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് സന്തുഷ്ടയാകാതിരുന്നാൽ വരനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയില്ല. വരൻ സന്തോഷിക്കാതിരുന്നാൽ വധുവി നെ പ്രാപിക്കുകയില്ല. അങ്ങനെയാവുമ്പോൾ സന്താനാഭിവൃദ്ധിയു ണ്ടാവുകയില്ല. സ്ത്രീ വസ്ത്രാഭരണങ്ങളാൽ ശോഭിതയായിരുന്നാൽ ഭർതൃസംയോഗത്താൽ ആ കുലം വൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. പത്നി യിൽ വരൻ അനുരാഗഹീനനായിരുന്നാൽ അവൾ പരപുരുഷസംഗി യായി ഭവിക്കും. തന്നിമിത്തം ആ കുലം ഹീനമാകും”.

എങ്ങനെയാണ് സ്ത്രീ പൂജിക്കപ്പെടേണ്ടതെന്ന് ഈ വചനങ്ങ ളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാവുന്നു. വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും ഭക്ഷണ വും നൽകിക്കൊണ്ടാണ് സ്ത്രീ പൂജിക്കപ്പെടേണ്ടത്. എന്തിനാണിവ നൽകുന്നത്? ഭക്ഷണം നൽകി സ്ത്രീശരീരം മാംസളമാക്കണം; പുരു ഷൻ അവളിൽ അനുരക്തനാവുന്നതിനുവേണ്ടി. വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളുമണിയിച്ച് സ്ത്രീ ശരീരം സുന്ദരമാക്കണം. പുരുഷൻ അവളിൽ ആകൃഷ്ടനാവുന്നതിനുവേണ്ടി. പുരുഷൻെറ കിടപ്പറയുടെ അലങ്കാരമാക്കുന്ന രീതിയിൽ സ്ത്രീ പൂജിക്കപ്പെടണം. ഇതാണ് മനുവിൻെറ വിധി. സ്ത്രീയുടെ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനുവിന് ഒന്നും പറയാനില്ല.

കുടുംബബന്ധങ്ങളുടെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട് വീർപ്പുമുട്ടിക്കഴിയേണ്ട, യാതൊരു അവകാശങ്ങളുമില്ലാത്ത വ്യക്തി യായാണ് മനുസ്മൃതിയിലെ നിയമങ്ങൾ സ്ത്രീയെ കണക്കാക്കു ന്നത്. അഞ്ചാം അധ്യായത്തിലെ 147 മുതൽ 169 വരെയുള്ള സൂക്ത ങ്ങൾ സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ്. യൗവനപ്രായത്തിൽതന്നെ വിധവ യായാൽ പോലും പുനർവിവാഹത്തി നവൾക്ക് അർഹതയില്ല. ഭർ ത്താവ് ജാരവൃത്തി ചെയ്യുന്നവനാണെങ്കിലും സ്ത്രീ അയാളെ ദൈവ തുല്യം പരിഗണിക്കണം. എന്നാൽ, ജാരവൃത്തിയിലേർപ്പെടുന്ന സ് ത്രീയെ പരസ്യമായി പട്ടികൾക്ക് കടിച്ചുകീറാനായി എറിഞ്ഞുകൊടു ക്കണം. സ്ത്രീക്ക് കുടുംബസ്വത്തിലവകാശമില്ല. അവളുടെ അധ്വാന ത്തിൻെറ കൂലി പുരുഷൻേറതിൻെറ പകുതിയായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ

പോകുന്നു, സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച മനുസ്മൃതി നിയമങ്ങൾ.

ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ക്രൂരവും അതിനികൃഷ്ടവുമായ ഒരു ആചാരമാണ് ദേവദാസീ സമ്പ്രദായം. അഥർവ വേദകാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ സപ്ത സിന്ധുവിൽ ദേവദാസീ സമ്പ്രദായമാരംഭിച്ചിരുന്നുവെന്നതിന് തെളിവുകളുണ്ട്. ദേവന്മാരുടെ ദാസികളായി ക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്ക് അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ശൂദ്ര സ്ത്രീകളാണ് ദേവദാസികൾ. ദേവന്മാരുടെ ഭൂമിയിലെ പ്രതിനിധികളായിരുന്ന സവർണരുടെ ലൈംഗികാവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുകയായിരുന്നു ദേവദാസികളുടെ ധർമം. ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ വേശ്യകളായിരുന്നു ഇവരെന്നർഥം.

ആർഷഭാരതീയ സമൂഹത്തിൽ ദേവദാസികൾ ഒരു അവിഭാജ്യ ഘടകമായിരുന്നുവെന്ന് രാമായണവും മഹാഭാരതവും ഒരാവൃത്തി വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാവും. ദശരഥൻ ശ്രീരാമനുവേണ്ടി സജ്ജമാക്കിയ പടയിൽ സൗന്ദര്യം ഉപജീവനമാർഗമാക്കിയ മങ്കമാരെകൂടി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. കുരുക്ഷേത്ര യുദ്ധത്തിന് പോകുമ്പോൾ പാണ്ഡവപക്ഷത്തെയും കൗരവപക്ഷത്തെയും ദേവദാസികളെ നിറച്ച കുതിരവണ്ടികൾ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. വനവാസം കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചെത്തിയ ശ്രീരാമനെ സ്വീകരിക്കാൻ ദേവദാസികൾ മുന്നിൽതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. കഠിനമായ സഹനപരീക്ഷണത്തിനുശേഷം തലസ്ഥാനനഗരിയിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തിയ കൗഷിക മഹാരാജാവിനെ സ്വീകരിക്കാനെത്തിയതും ദേവദാസി സമൂഹമായിരുന്നു. തത്വജ്ഞാനിയായ ജനക വിദഹനെ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ശൂകനെ എതിരേറ്റത്, കണ്ടാൽതന്നെ ചോരത്തിളപ്പുള്ള അമ്പതു പെൺകുട്ടികളായിരുന്നുവെന്നാണ് മഹാഭാരതം പറയുന്നത്. പെണ്ണിനെ ജീവിതകാലം കാണാത്ത ഋഷ്യശൃംഗനിൽ വികാരത്തിൻെറ വേലിയേറ്റം സൃഷ്ടിച്ച് തൻെറ കാര്യം നേടുവാനായി അനുഗമഹാരാജാവ് നിശ്ചയിച്ചതും ഒരു ദേവദാസിയെയായിരുന്നു.

സ്ത്രീകളെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് വിവാഹം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായവും ആർഷഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. ഇത്തരം വിവാഹത്തിന് രാക്ഷസം എന്നാണ് പേര്. ക്ഷത്രിയന് രാക്ഷസവിവാഹം ധർമമാണെന്നാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ വിധി (3:23,24). പുരാണങ്ങളിൽ പലരും ഇങ്ങനെ വിവാഹം ചെയ്തതായി കാണാൻ കഴിയും. ശ്രീകൃഷ്ണൻെറ ആദ്യവിവാഹംതന്നെ നോക്കുക. വിദർഭയിലെ രാജാവായിരുന്ന ഭീഷ്മകൻെറ മകളായ രുഗ്മിണിയാണല്ലോ കൃഷ്ണൻെറ ആദ്യ

ഭാര്യ. അവളെ ശ്രീകൃഷ്ണൻെറ മച്ചുനനായ ശിശുപാലന് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾക്കിടയിൽ വിവാഹത്തിൻെറ തലേദിവസമാണ് ശ്രീകൃഷ്ണൻ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി വിവാഹം കഴിച്ചത്.

ഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ക്രൂരമായ മറ്റൊരാചാരമായിരുന്നു സതി. ഭർത്താക്കന്മാർ മരിച്ചാൽ അവരുടെ ചിതയിൽ ചാടി വിധവകൾ മരിക്കണ മെന്നായിരുന്നു സതി നിയമം. സതിയനുഷ്ഠിച്ച സ്ത്രീ സതീദേവിയായി ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാർ സതിയെ നിയന്ത്രിച്ചില്ല. അവർ ഹിന്ദുപുരോഹിതന്മാരെ വെറുപ്പിക്കാനിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. വിധവകൾ തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരോടൊപ്പം ചിതയിൽ ചാടി മരിക്കുന്നത് ഹിന്ദുക്കളുടെ മതപരമായ സങ്കൽപങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ആചാരമാണെന്നും അത് അംഗീകൃത നിയമങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത് നിരോധിക്കുന്നത് ഹിന്ദുമതത്തിന്മേലുള്ള കൈയേറ്റമാവുമെന്നുമായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാർ പറഞ്ഞിരുന്നത്. ഇതിനെതിരെ ശക്തമായ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ സംഘടിപ്പിച്ചയാളാണ് രാജാറാം മോഹൻറായ്. സ്വന്തം സഹോദരൻെറ പത്നി ചിതയിൽ ചാടി മരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും തടയാൻ നടത്തിയ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശ്രമം നിഷ്ഫലമാവുകയും അവർ ചിതയിൽ എരിഞ്ഞടങ്ങുന്ന ക്രൂരകൃത്യം സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ട് കാണേണ്ടിവരികയും ചെയ്ത ശേഷമാണ് അദ്ദേഹം സതിവിരോധിയായി മാറിയത്. ദീർഘകാലം നീണ്ടുനിന്ന സതിവിരുദ്ധ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്കുശേഷമാണ് 1929-ൽ വില്യം ബെൻറിക് പ്രഭുവിൻെറ ഭരണകാലത്ത് സതി നിയമവിരുദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടത്.

സതിയെപ്പോലെയുള്ള സാമൂഹിക ദുരാചാരങ്ങൾ വീണ്ടും പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുവാനുള്ള കൊണ്ടുപിടിച്ച ശ്രമങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടിന്ന്. രാജസ്ഥാനിലെ ദേവ്രാലാ ഗ്രാമത്തിൽ ചിതയിലെറിയപ്പെട്ട രൂപ്കൻവാറിനെക്കുറിച്ച് നാം വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ട് കാലം കൂടുതൽ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

സതി അനുഷ്ഠിക്കാത്ത വിധവകൾ തലമൊട്ടയടിച്ച് സമൂഹത്തിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടു കഴിയണമെന്നായിരുന്നു ആർഷഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന മറ്റൊരു നിയമം. ശൈശവ വിവാഹത്തിനുശേഷം വിധവകളാ

വുന്ന ആറും ഏഴും വയസ്സുള്ള പെൺകിടാങ്ങൾ പോലും തലമൊട്ടയടിച്ച് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ വിധവകളായി കഴിഞ്ഞുകൂടണമായിരുന്നു. ഭിക്ഷുണികളായി മാറുന്ന ഇവർക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണം മാത്രമായിരുന്നു. വാവു ദിവസങ്ങളിൽ രാപ്പകലുകൾ മുഴുവൻ പച്ചവെള്ളം പോലും കഴിക്കാതെ അവർ ഉപവസിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഈ നരകത്തേക്കാൾ നല്ലത് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയാണെന്ന് കരുതി ചിതയിലേക്കെടുത്തു ചാടിയവരായിരിക്കണം സ്വമേധയാ സതി തെരഞ്ഞെടുത്തവരെന്ന് ഉദ്ഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന സതീദേവികൾ.

ഒരു ഭാഗത്ത് സ്ത്രീപീഡനം നിലനിന്നപ്പോൾതന്നെ ആർഷഭാരതത്തിൽ ദേവീപൂജയും നിലനിന്നിരുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. ദേവീപൂജയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്, സ്ത്രീയെ പൂജിക്കണമെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്ന മഹത്തായ ഹൈന്ദവ ദർശനത്തിൽ വനിതകൾക്ക് സമുന്നത സ്ഥാനമാണുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് വാദിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. ഈ വാദത്തിൽ കഴമ്പില്ല. കഴുതപ്പുലിയുടെ ഹൃദയമുള്ളവളാണ് സ്ത്രീയെന്ന വൈദിക സങ്കൽപത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ഉന്നത രൂപത്തിൽ സ്ത്രീ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടതിന് തെളിവില്ല. ദേവിയായി പൂജിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം സ്ത്രീകൾക്ക് ഉന്നത സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് കരുതുന്നത് ഭോഷ്കാണ്. സ്ത്രീ പീഡനത്തിൻെറ ക്രൂരവും മൂർത്തവുമായ രൂപമാണല്ലോ സതി. സതിയനുഷ്ഠിച്ച സ്ത്രീയും സതീദേവിയായിട്ടാണ് അറിയപ്പെടുന്നതെന്ന വസ്തുത ഇതാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

ദേവീപൂജയുടെ ഉൽപ്പത്തി അന്ധവും വികലവുമായ ലൈംഗിക സങ്കൽപങ്ങളിൽനിന്നാണ്. "ദേവിയെ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ സുഭഗാ, ഭഗാരാധ്യാ, ഭഗമാലിനി തുടങ്ങിയ നാമങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഭഗത്തിന് യോനിയെന്നർഥമുണ്ട്. മുകളിൽ പറഞ്ഞ വിശേഷണങ്ങളുടെ സാരം യഥാക്രമം ശോഭനമായ ഭഗത്തോടുകൂടിയവൾ, ഭഗത്തിൽ ആരാധിക്കപ്പെടുന്നവൾ, ഭഗത്തെ ധരിക്കുന്നവൾ എന്നിങ്ങനെയാണ്. ലളിതാ സഹസ്രനാമത്തിൽ പ്രഗത്ഭാ, വിദഗ്ദാ തുടങ്ങിയ നാമങ്ങളും ദേവിയെ വിശേഷിപ്പിക്കാനായുപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'പ്രായപൂർത്തി വന്നവളും ഭർത്താവിനെ രമിപ്പിക്കുന്നവളും സംഭോഗ കർമത്തിൽ അതിനിപുണയുമായവൾ' എന്നാണ് പ്രഗത്ഭക്കർഥം. കാമക്രീഡയിൽ തീരെയും ലജ്ജയില്ലാത്തവളും വിവിധ രീതിയിലുള്ള രതിക്രീഡയിൽ നൈപുണ്യം സിദ്ധിച്ചവളും എന്നാണ് വിദഗ്ദയുടെ വിവക്ഷ. നിഖില സ്ത്രീരൂപത്വം ഹേതുവായി സ്വരമണന്മാരിൽ ക്രീഡയിൽ താൽപര്യമുള്ള വൾ എന്ന അർഥത്തിൽ രമണലമ്പടായെന്നും ഭക്തന്മാരെ രമിപ്പിക്കുന്നവൾ എന്ന അർഥത്തിൽ രമണീയെന്നും ദേവി അറിയപ്പെടുന്നു" (വി.സി. ശ്രീജൻ: യാ ദേവി സർവഭൂതേഷു പുറം 19).

പുരോഹിത മതങ്ങളെല്ലാം പെണ്ണിനെ പരമാവധി ചൂഷണം ചെയ്യുവാനും അവളിൽ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളുടെ ഭാണ്ഡം കയറ്റിക്കുവാനും അവളെ അവകാശങ്ങളെന്നുമില്ലാത്ത ഒരു അസ്തിത്വവുമായി കണുവാനാണ് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതു തന്നെയായിരുന്നു ഭാരതത്തിലെയും അവസ്ഥ. വേദകാലം മുതൽ ഇതിഹാസകാലം വരെ ഈ അവസ്ഥ തുടർന്നു പോരുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. കാലത്തിനും സമൂഹത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കുമനുസരിച്ച് ചങ്ങലക്കെട്ടുടളുടെ രൂപത്തിൽ അൽപസ്വൽപം വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് മാത്രമെയുള്ളൂ.

മൂന്ന്

സ്ത്രീ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ

യഹൂദമതത്തിൻെറ തുടർച്ചയാണ് ക്രിസ്തുമതം. യേശുക്രിസ്തു എന്തെങ്കിലും പുതിയ വിശ്വാസങ്ങളോ കർമങ്ങളോ ധർമസംഹിതയോ പഠിപ്പിച്ചതായി കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇസ്രായേൽ ഭവനത്തിലെ കാണാതെ പോയ ആടുകളുടെ അടുത്തേക്ക് അയക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രവാചകനാണ് താൻ എന്നാണ് ക്രിസ്തു അവകാശപ്പെട്ടത് (മത്തായി 15:25). പഴയ നിയമത്തിൻെറ പൂർത്തീകരണത്തിനുവേണ്ടിയാണ് താൻ അയക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് (മത്തായി 5:17). ഇസ്രായേല്യരെ ദൈവികമാർഗത്തിലൂടെ നയിക്കുവാൻ നിയുക്തനായ പ്രവാചകനായിരുന്നു അദ്ദേഹമെ ന്നർഥം. മോശയിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട നിയമങ്ങൾ പിന്തുടരുവാനാണ് അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചത്. ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിലൊന്നുംതന്നെ സഭക്ക് യഹൂദരുടേതിൽനിന്ന് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ യാതൊരു കർമങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നില്ല; നിയമങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

മനുഷ്യർക്കിടയിലേക്ക് പാപം കടന്നുവരാൻ കാരണം സ്ത്രീയാണെന്നാണ് യഹൂദവീക്ഷണം. വിലക്കപ്പെട്ട കനി സ്വയം തിന്നുകയും തന്റെ ഇണയെക്കൊണ്ട് തീറ്റിക്കുകയും ചെയ്തവളാണ് സ്ത്രീ (ഉൽപത്തി 3:12). ദൈവത്തെ ധിക്കരിക്കുക മാത്രമല്ല ധിക്കരിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുക കൂടി ചെയ്ത പാപിയാണവൾ. ഇതായിരുന്നു സ്ത്രീ

യെക്കുറിച്ച യഹൂദ വീക്ഷണം. അത് ക്രൈസ്തവ തലത്തിലെത്തിയപ്പോൾ പാപത്തിന് വാതിൽ തുറന്നുകൊടുക്കുക വഴി ദൈവപുത്രൻെറ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളിലൂടെയുള്ള ക്രൂശീകരണത്തിനുള്ള ആത്യന്തികമായ കാരണക്കാരിയെന്ന പാപഭാരംകൂടി വഹിക്കുവാൻ അവൾ വിധിക്കപ്പെട്ടവളായിത്തീർന്നു.

'ബാൽ' എന്ന എബ്രായ പദത്തിനർഥം ഉടമസ്ഥൻ എന്നാണ്. ബൈബിൾ പഴയനിയമത്തിൽ പുരുഷനെക്കുറിക്കുവാൻ ബാൽ എന്നാണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. സ്ത്രീയുടെ മുകളിൽ എല്ലാ അർഥത്തിലുമുള്ള ഉടമാവകാശമുണ്ടായിരുന്നവനായാണ് പഴയനിയമത്തിലെ കൽപനകളിൽ പുരുഷനെ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. സ്ത്രീകളെ വിൽക്കുവാൻ വരെ-സ്വന്തം പുത്രിമാരെ വരെ-പുരുഷന് ബൈബിൾ അനുവാദം നൽകുന്നുണ്ട് (പുറപ്പാട് 21:7). കടം വീട്ടുവാനായി സ്വന്തം പുത്രിമാരെ അടിമച്ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വിൽക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പോലും യഹൂദന്മാർക്കിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു (നെഹമ്യാ 5:5). മതപരമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽപോലും സ്ത്രീക്ക് സ്വന്തമായ ഇച്ഛയ്ക്കനുസൃതമായി പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം യഹൂദന്മാർ നൽകിയിരുന്നില്ല. തൻെറ മകളോ ഭാര്യയോ എടുക്കുന്ന നേർച്ചകൾതന്നെയും ദുർബലപ്പെടുത്താൻ പുരുഷന് അധികാരമുണ്ടെ ന്നാണ് സംഖ്യാപുസ്തകത്തിലെ (30:12) വിധി. പത്തുകൽപനകളിൽ ഭാര്യയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത് അടിമകളുടെയും വളർത്തുമൃഗങ്ങളുടെയും കൂടെയാണെന്നതിൽനിന്ന് (പുറപ്പാട് 20:17, ആവർത്തനം 5:21) യഹൂദന്മാർക്കിടയിൽ സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനമെന്തായിരുന്നുവെന്ന് ഊഹിക്കാൻ കഴിയും.

പെൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിക്കുന്നതിനെ പുച്ഛത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു യഹൂദന്മാർ നോക്കിയിരുന്നത്. പ്രസവിക്കപ്പെടുന്നത് പെൺകുഞ്ഞാണെങ്കിൽ ആൺകുഞ്ഞിനെ പ്രസവിക്കുന്നതിൻെറ ഇരട്ടി കാലം മാതാവ് അശുദ്ധയായിരിക്കുമെന്നാണ് നിയമം (ലേവ്യ 12:15).

ബഹുഭാര്യത്വം പഴയനിയമകാലത്ത് സാർവത്രികമായിരുന്നു. അതിന് യാതൊരു നിയന്ത്രണവും ന്യായപ്രമാണം കൽപിക്കുന്നില്ല. സോളമന് എഴുന്നൂറ് ഭാര്യമാരും മുന്നൂറ് വെപ്പാട്ടിമാരുമുണ്ടായിരുന്നുവത്രേ! (1 രാജാക്കന്മാർ 11:3). വിവാഹമോചനത്തിന്, പഴയ നിയമപ്രകാരം, പുരുഷനു മാത്രമേ അവകാശമുള്ളൂ. ഏതു ചെറിയ കാരണമുണ്ടായാലും പുരുഷന് സ്ത്രീയെ വിവാഹമോചനം ചെയ്യാം. മോചന

പത്രമെഴുതി അവളുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കണമെന്നുമാത്രം. എന്നാൽ ക്രൂരനായ ഒരു ഭർത്താവിൻെറ പിടിയിൽനിന്നുപോലും വിടുതൽ നേടുവാൻ സ്ത്രീക്ക് എന്തെങ്കിലും മാർഗങ്ങളുള്ളതായി ബൈബിളിലൊരിടത്തും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നില്ല (ആവർത്തനം 24:1-4).

യേശുവിൻെറ ആഗമനകാലത്ത് യഹൂദ സമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥ അത്യന്തം പരിതാപകരമായിരുന്നു. പ്രഭാത പ്രാർഥനയായ 'ഷേമാ' ചൊല്ലാൻ സ്ത്രീകൾക്കോ കുട്ടികൾക്കോ അടിമകൾക്കോ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. 'സ്ത്രീയായി എന്നെ സൃഷ്ടിക്കാത്തതിൽ ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു'വെന്ന ഒരു പ്രാർഥനതന്നെ യഹൂദദിനചര്യയിലുണ്ടായിരുന്നു. തോറ പഠിക്കുവാൻ സ്ത്രീകൾക്ക് അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തോറ സ്ത്രീകളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിലും ഭേദം ചുട്ടുകരിക്കലാണ് എന്നാണ് ക്രിസ്താബ്ദം തൊണ്ണൂറാമാണ്ടിൽ ജീവിച്ച ഏലിയാസർ എന്ന യഹൂദറബ്ബി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

ഈയൊരു അവസ്ഥക്ക് മാറ്റമുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ക്രിസ്തു ആത്മാർഥമായി പരിശ്രമിച്ചതായി കാണാനാവും. തൻെറ ശിഷ്യഗണത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്ത്രീകൾക്കുകൂടി സ്ഥാനം നൽകി. അപ്പോസ്തലന്മാരിൽ സ്ത്രീകളൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ക്രിസ്തുവിൻെറ പരസ്യപ്രബോധനവേളയിൽ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചിരുന്ന അനേകം സ്ത്രീകളെ നമുക്ക് കാണാനാകും. മഗ്ദലനമറിയ, യോഹന്ന, സൂസന്ന... ഇങ്ങനെ പോകുന്നു അവരുടെ പട്ടിക. സ്ത്രീ-പുരുഷ വ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാ ജനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം സുവിശേഷ പ്രചാരണം നടത്തി (യോഹന്നാൻ 4:1-24). മതപരമായ വിഷയങ്ങളിൽ സ്ത്രീക്ക് യാതൊന്നും ചെയ്യാനില്ലെന്ന് നിഷ്കർഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന യഹൂദ സമുദായത്തിൽ ഇവയെല്ലാംതന്നെ വിപ്ലവാത്മകമായ നടപടികളായിരുന്നു. സ്ത്രീയും പുരുഷനും ദൈവത്തിങ്കൽ തുല്യരാണെന്ന് ക്രിസ്തു പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു, ഈ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ.

യേശുവിനുശേഷം വിശ്വാസ കാര്യങ്ങളിൽ സഭ പിഴച്ചുപോയതുപോലെ തന്നെ സ്ത്രീകൾക്കു നൽകിയിരുന്ന സ്ഥാനത്തിൻെറ കാര്യത്തിലും പിഴവുകൾ സംഭവിച്ചുതുടങ്ങി. പഴയ യഹൂദ സമുദായത്തിൽ നിലനിന്ന നിയമ ങ്ങൾ തന്നെ സ്ത്രീയുടെ വിഷയത്തിൽ ക്രൈസ്തവർ പിൻതുടരാനാരംഭിച്ചു. പൗലോസ് സഭാ നേതൃത്വമേറ്റെടുത്തതോടെ സ്ഥിതി കൂടുതൽ വഷളായി. യവന സമുദായത്തിൽ നിന്ന് ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിലേക്ക് ജനങ്ങൾ വന്നതോടെ യഹൂദരുടെയും യവനരുടെയും നിയമങ്ങളിൽ പറഞ്ഞ സ്ത്രീയുടെ പതിതാവസ്ഥകളുടെ സങ്കലനമാണ് ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിലുണ്ടായത്. യവന സമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ നില വളരെ മോശമായിരുന്നു. 'മൗനമായിരിക്കുന്നതാണ് സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മഹത്വത്തിൻെറ ലക്ഷണം' എന്നാണ് സോഫാക്ലീസ് എന്ന യവന തത്ത്വചിന്തകൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. സ്ത്രീക്ക് യാതൊരു അവകാശവും വകവെച്ചുകൊടുക്കാൻ യവനന്മാർ സന്നദ്ധരായിരുന്നില്ല. പിശാചിൻെറ പ്രതിരൂപമാണ് പെണ്ണ് എന്നായിരുന്നു അവരുടെ ആപ്തവാക്യം. വീടുകളിൽ ഭക്ഷണമേശയിൽപോലും സ്ത്രീക്ക് സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾക്കായി പ്രത്യേകം തിരിക്കപ്പെട്ട അന്തഃപുരങ്ങളിൽ അവൾ കഴിയണമായിരുന്നു. മതത്തിൻെറ പേരിൽ അവൾ ശരിക്കും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്ക് സ്ത്രീകളെ ദാനം ചെയ്യുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു യവനന്മാർക്ക്. ഇങ്ങനെ ദാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നവർ ക്ഷേത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യഭിചാരകർമങ്ങളിലേർപ്പെടുവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു; ഇന്ത്യയിലെ ദേവദാസികളെപ്പോലെ. കൊരിന്തിയിലെ അഫ്രോഡൈറ്റ് ദേവൻെറ അമ്പലത്തിൽ ഇത്തരം ആയിരത്തോളം ദേവദാസികളുണ്ടായിരുന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. യവനരിൽനിന്നും യഹൂദരിൽനിന്നും മതനിയമങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച ക്രൈസ്തവസഭ സ്വാഭാവികമായും സ്ത്രീകളെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങളാണ് നടപ്പാക്കിയത്.

പൗലോസിൻെറ ലേഖനങ്ങളിലാണ് സ്ത്രീവിരുദ്ധതയുടെ ക്രൈസ്തവ ബീജങ്ങൾ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. തൻെറ ആശയങ്ങൾക്ക് യവന തത്ത്വചിന്തയുടെ അടിത്തറ സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടായതായിരുന്നു പൗലോസിൻെറ ലേഖനങ്ങളിലെ സ്ത്രീ വിരുദ്ധത. 'ചെകുത്താൻെറ പ്രതിരൂപമാണ് പെണ്ണ്' എന്ന യവന ചിന്തയുടെ സ്വാധീനമാണ് 'സ്ത്രീയെ സ്പർശിക്കാതിരിക്കുകയാണ് പുരുഷന് നല്ലത്' (1.കൊരിന്ത്യർ 7:1) എന്ന പൗലോസിൻെറ വചനങ്ങളിൽ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത് 'സ്ത്രീ മൗനം പാലിക്കുന്നതാണ് മഹത്തരം' എന്നു പറഞ്ഞ സോഫാക്ലീസിൻെറ ആശയങ്ങൾതന്നെയാണ് 'സഭകളിൽ സ്ത്രീകൾ മൗനം പാലിക്കണം' (1 കൊരിന്ത്യർ 14:34-3) എന്നു പറഞ്ഞ പൗലോസിൻെറ വചനങ്ങളിലുമുള്ളത്.

സംരക്ഷണം ആവശ്യപ്പെടുന്നവളാണ് സ്ത്രീ. അവളുടെ പ്രകൃതി തന്നെ അങ്ങനെയുള്ളതാണ്. ഗർഭധാരണവും പ്രസവവുമെല്ലാം നടക്കുമ്പോഴാണ് സ്ത്രീത്വം അതിൻെറ ഉന്നതാവസ്ഥയിലെത്തിച്ചേരുന്നത്. വിവാഹത്തിലൂടെയാണ് സ്ത്രീക്ക് തൻെറ സ്വാഭാവികമായ ഇത്തരം ചോദനകളെ പൂർത്തീകരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്. 'സ്ത്രീയെ സ്പർശിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് പുരുഷന് നല്ലത്' (1 കൊരി 7:1) എന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ പൗലോസ് തികച്ചും സ്ത്രീ വിരുദ്ധമായ ആശയമാണ് പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നത്. വിവാഹത്തെ നിരുൽസാഹപ്പെടുത്തുകയാണ് പൗലോസ് തൻെറ ലേഖനങ്ങളിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

'നീ അവിവാഹിതനാണോ എങ്കിൽ വിവാഹം കഴിക്കാൻ മുതിരരുത്' (1 കൊരി 7:27)

'അവിവാഹിതരോടും വിധവകളോടും ഞാൻ പറയുന്നു: എന്നെപ്പോലെ ഒറ്റക്കു കഴിയുന്നതാണ് അവർക്ക് നല്ലത്. (1 കൊരി 7:8)

'പ്രതിശ്രുത വധുവിനെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നത് നല്ലത്. വിവാഹത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് ഏറെ നല്ലത് (1 കൊരി 7:38)

സ്ത്രീയെ സ്പർശിക്കാതിരിക്കുകയെന്ന നന്മ ചെയ്യാൻ ലോകത്തിലെ മുഴുവൻ പുരുഷന്മാരും സന്നദ്ധരായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകൊണ്ട് മനുഷ്യരാശി പൂർണമായി നശിച്ചുപോയേനെ. ഈ ക്രൈസ്തവ വീക്ഷണം മാനവികതക്കുതന്നെ വിരുദ്ധമാണെന്ന് പറയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

പൗലോസിൻെറ ഈ വചനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ക്രൈസ്തവ സന്യാസം രൂപപ്പെട്ടത്. യേശു ക്രിസ്തുവിൻെറ വചനങ്ങളിലൊന്നുംതന്നെ വിവാഹത്തെ നിരുൽസാഹപ്പെടുത്തുന്ന യാതൊരു പരാമർശവും കാണാൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നില്ല. എന്നാൽ, സന്യാസത്തെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുകയും അതിനെ ക്രൈസ്തവ സദാചാരത്തിൻെറതന്നെ അടിത്തറയാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ക്രിസ്തുവിന് ശേഷം ഏതാനും പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽ തന്നെ ക്രൈസ്തവ ചരിത്രത്തിൽ നാം കാണുന്നത്. യവനന്മാർക്കിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ദേവദാസീ സമ്പ്രദായത്തിൻെറ സ്വാധീനവും ക്രൈസ്തവ സന്യാസത്തിൻെറ രൂപീകരണത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. സന്യാസം പുരുഷനേക്കാൾ പ്രതികൂലമായിത്തീരുന്നത് സ്ത്രീ

ക്കാണ്. സ്ത്രീത്വത്തിൻെറ പൂർത്തീകരണവും പ്രകടനവും നടക്കുന്നത് വിവാഹത്തിലൂടെയാണല്ലോ.

സ്ത്രീകൾക്കെതിരായ പൗലോസിൻെറ വീക്ഷണത്തിൻെറ സ്വാധീനമാണ് മധ്യകാലസഭയുടെ വർത്തനങ്ങളിൽ നാം കാണുന്നത്. സ്ത്രീക്ക് ആത്മാവുണ്ടോയെന്നതായിരുന്നുവല്ലോ സഭയുടെ അക്കാലത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചർച്ചാവിഷയം. സന്യാസത്തിൻെറ പേരിൽ നടന്ന ക്രൂരതകൾക്ക് കൈയ്യും കണക്കുമില്ല. സ്വയം പീഡനത്തിലൂടെ ദൈവികതയിലെത്തിച്ചേരുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നല്ലോ പ്രസ്തുത പേക്കൂത്തുകളെല്ലാം അരങ്ങേറിയത്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിക്കുകയും ഒരു കേവല പുരോഹിതമതമായിതീരുകയും ചെയ്തപ്പോഴാണ് ക്രൈസ്തവദർശനം സ്ത്രീ വിരുദ്ധതയുടെ തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചത്. പൗലോസിൽ നിന്നാരംഭിച്ച സ്ത്രീ വിരുദ്ധ ആശയങ്ങൾ മൂർത്തഭാവം പ്രാപിച്ചത് അവളുടെ അമ്മയാകുവാനുള്ള അവകാശത്തെപ്പോലും ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയിലാണെത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നത്.

പാശ്ചാത്യ ലോകത്തെ സ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കുന്ന വഴിവിട്ട സ്വാതന്ത്ര്യം ആ സമൂഹത്തെ നാശത്തിലാണ് എത്തിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നതാണ് വസ്തുത. ക്രൈസ്തവ ശിക്ഷണങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ദുസ്സഹമായ അവസ്ഥയോടുള്ള പ്രതിഷേധമാണ് അവിടെ നടമാടുന്നത്. അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു കാരണം ക്രൈസ്തവദർശനമാണെന്ന് പറയാൻ തീവ്രവാദികളായ മിഷനറി പ്രവർത്തകർ പോലും സന്നദ്ധരാവില്ല. പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തെ അധാർമികതയുടെ ഗർത്തത്തിൽ നിന്ന് എങ്ങനെ കരകയറ്റാനാവുമെന്നാണ് ക്രിസ്ത്യൻ ബുദ്ധിജീവികൾ ഇപ്പോൾ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കുരിശുമരണത്തിലൂടെയുള്ള പാപപരിഹാരം എന്ന ആശയത്തിന് പ്രായോഗിക തലത്തിൽ ജനങ്ങളെ പാപവിമുക്തരാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്ന വസ്തുത അവർ അംഗീകരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ പാശ്ചാത്യ സ്ത്രീയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം ക്രൈസ്തവ ദർശനത്തിൻെറ ഉൽപന്നമല്ലെന്ന് അവർതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുവെന്നർഥം. ക്രൈസ്തവ സന്യാസത്തിൻെറ ജീവിത നിഷേധത്തോടുള്ള പ്രതിഷേധ പ്രതികരണമായിട്ടാണ് പാശ്ചാത്യ ജനത മൂല്യങ്ങളിൽനിന്ന് അകലാൻ തുടങ്ങിയതെന്നുള്ളതാണ് യാഥാർഥ്യം.

നാല്

സ്ത്രീ മുതലാളിത്തത്തിലും മാർക്സിസത്തിലും

ഭൗതികതയുടെ രണ്ട് ആത്യന്തികതകളാണ് മാർക്സിസവും മുതലാളിത്യവും. സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെ നിഷ്കാസനത്തിലൂടെ സ്വർഗ്ഗം പടക്കാമെന്ന് മാർക്സിസവും മാർക്കറ്റിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലൂടെ പുരോഗതിയിലേക്ക് പോകാമെന്ന് മുതലാളിത്യവും കരുതുന്നു. രണ്ടിനും അവയുടേതായ ന്യായീകരണങ്ങളുണ്ട്.

സ്വകാര്യ സ്വത്താണ് സകലവിധ തിന്മകൾക്കും കാരണമെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് മാർക്സിസ്റ്റ് ആചാര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്ക് രൂപം നൽകിയത്. സ്ത്രീ-പുരുഷബന്ധത്തെയും ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് കമ്യൂണിസം വിലയിരുത്തുന്നത്. 'മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയിൽ സ്ത്രീ-പുരുഷബന്ധം ചൂഷണാധിഷ്ഠിതമാണ്. ഏകപത്നീസമ്പ്രദായത്തിൻെറ ആരംഭം തന്നെ സ്വകാര്യ സ്വത്ത് സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. സ്വകാര്യ സ്വത്ത് ഉന്മൂലനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതോടെ മനുഷ്യർ സകലവിധ തിന്മകളിൽനിന്നും മുക്തമാവും'. ഇതാണ് കമ്യൂണിസത്തിൻെറ വിലയിരുത്തൽ. സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയിൽ വരാൻ പോകുന്ന കുടുംബബന്ധത്തിൻെറ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് മാർക്സിസ്റ്റ്

വിലയിരുത്തലിൽനിന്ന് സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച കമ്യൂണിസ്റ്റ് വീക്ഷണമെന്തെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാവും.

'ഹിന്ദു മുസ്‌ലിം ക്രിസ്ത്യനാദി വ്യത്യാസമില്ലാതെ സ്ത്രീ-പുരുഷന്മാരെല്ലാം അവരവർക്ക് പറ്റുന്ന ജോലിയിലും ഉദ്യോഗത്തിലും ഏർപ്പെടുക, അവരവർക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ഇണയെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് ഇഷ്ടമുള്ള കാലത്തോളം ദാമ്പത്യജീവിതം നയിക്കുക, ദമ്പതിമാരിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഇഷ്ടമില്ലാതെ വന്നാൽ വിവാഹമോചനം നടത്തുക, ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ പുതിയ ഇണയെ കണ്ടെത്തി മറ്റൊരു ദാമ്പത്യത്തിലേർപ്പെടുക ഈ സ്ഥിതി കൈവരുത്തുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് ആധുനിക ജനാധിപത്യവും അതിൻെറ ഉന്നതരൂപമായ സോഷ്യലിസവും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്' (ഇ.എം.എസ്: ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മറുപടി, ചിന്ത വാരിക 1983 നവംബർ 25)

ഉൽപാദന ബന്ധങ്ങളുടെ മാത്രം അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യനെ വിലയിരുത്തുന്ന മാർക്സിസ്റ്റ് സമ്പ്രദായം കുടുംബവ്യവസ്ഥയെയും ധാർമിക മൂല്യങ്ങളെയുമെല്ലാം ചൂഷണവ്യവസ്ഥയുടെ ഉപോൽപന്നമായാണ് ഗണിക്കുന്നത്. സ്ത്രീയും പുരുഷനും എല്ലാ നിലയ്ക്കും സ്വതന്ത്രരായ, യാതൊരു രീതിയിലുമുള്ള പാരസ്പര്യവുമില്ലാത്ത രണ്ടു വ്യക്തികളാണെന്ന വീക്ഷണത്തിൽ നിന്നാണ് മുകളിൽ പറഞ്ഞ കമ്യൂണിസ്റ്റ് കാഴ്ചപ്പാടിൻെറ ഉൽപത്തി. സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കൽ അനിവാര്യമായ സ്ഥാപനമാണ് കുടുംബമെന്ന വസ്തുത മാർക്സിസ്റ്റ് ധൈഷണികന്മാർ പരിഗണിച്ചിട്ടേയില്ല. കുടുംബത്തിൽ സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷൻെറയും ധർമങ്ങൾ വ്യത്യസ്തവും അതേസമയം, പരസ്പരം പൂരകവുമാണെന്ന വസ്തുതയും അവർ കാണാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. സംഘട്ടനത്തിലൂടെ പുരോഗതിയെന്ന മാർക്സിസ്റ്റ് വൈരുധ്യാത്മകതയുടെ ആദർശത്തിനെതിരാണല്ലോ സ്ത്രീ-പുരുഷ പാരസ്പര്യമെന്ന ആശയം. സ്ത്രീയെ പുരുഷനെപ്പോലെ ജോലി ചെയ്യുന്ന വളാക്കുന്നതും രണ്ടുപേരുടെയും ഇഷ്ടങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഇണകൾ മാറിവരണമെന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതും ഈയൊരു കാഴ്ചപ്പാടിൻെറ പരിമിതി കൊണ്ടാണ്.

പ്രകൃത്യാ തന്നെയുള്ള സ്ത്രീ-പുരുഷ വ്യത്യാസമോ വികാരങ്ങളിലുള്ള വ്യതിരിക്തതയോ പരിഗണിക്കാൻ മാർക്സിസത്തിന് കഴിയുന്നില്ല. തൊഴിലിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അത് സ്ത്രീയെ അളക്കുന്നത്. അവളിലെ അമ്മയെ കാണാൻ അത് കൂട്ടാക്കുന്നേയില്ല.

അവളുടെ അബലതകളെയും പ്രയാസങ്ങളെയും അതു പരിഗണിക്കുന്നില്ല. അവൾക്ക് താങ്ങായി വർത്തിക്കേണ്ടവനാണ് പുരുഷനെന്ന വസ്തുത അതിന് ഉൾക്കൊള്ളാനാവുന്നില്ല.

ചുരുക്കത്തിൽ, സ്ത്രീയുടെ പേശീബലത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മാർക്സിസം അവളെ അളക്കുന്നത്. അതിനു കാരണമുണ്ട്. രണ്ടു പുരുഷന്മാരുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ നിന്ന് ഉയിർക്കൊണ്ട ദർശനമാണല്ലോ അത്. (മാർക്സിൻെറ ഭാര്യ ജെന്നിയുടെയോ വെപ്പാട്ടി ഹെലനയുടെയോ സ്വാധീനം അൽപം പോലും മാക്സിസ്റ്റ് ദർശനത്തിൻെറ രൂപീകരണത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല). അവരാണെങ്കിൽ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം ലോകത്തെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളെയും നോക്കിക്കണ്ടവരുമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച മാർക്സിസ്റ്റ് വീക്ഷണത്തിന് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ആൺകോയ്മാ വ്യവസ്ഥയുടെ ചുവയുണ്ടെന്നതാണ് വാസ്തവം. പെണ്ണിൻെറ മാത്രം പ്രത്യേകതകളെ കാണാൻ അത് തീരെ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല.

സ്ത്രീയുടെ ബാധ്യതകളും അവകാശങ്ങളും തമ്മിൽ നിലനിൽക്കേണ്ട താളപ്പെരുത്തത്തെക്കുറിച്ചു പറയുവാൻ മാർക്സിസത്തിനു കഴിയുന്നില്ല. ഇത് മാർക്സിസത്തിന്റെ മാത്രം പരിമിതിയല്ല. മനുഷ്യനിർമിത പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം ഈ പരിമിധിയുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസവും ആധുനിക ജനാധിപത്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ജീവിത ദർശനങ്ങളുമെല്ലാം തദൈവ! മനുരക്ഷക്കുതകുന്ന ശാശ്വതമൂല്യങ്ങൾ നൽകുവാൻ ജനാധിപത്യം ശക്തമാണോ? ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ആധിപത്യമാണ് പ്രായോഗികതലത്തിൽ ജനാധിപത്യമെന്നുള്ളതാണ് വസ്തുത. ഒരു സമൂഹത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷത്തിന് ജീവിതത്തിൽ പാലിക്കപ്പെടേണ്ട നിയമങ്ങളാമിഷ്കരിക്കാൻ കഴിയുമോ? വിവാഹത്തിന് മുമ്പു തന്നെ യുവതി യുവാക്കൾ പരസ്പരം അടുത്തറിയുകയും അടുത്തിടപഴയുകയും അടുത്തുറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഡേറ്റിങ്ങ് സമ്പ്രദായം യൂറോപ്പിലേയും അമേരിക്കയിലേയും അധിക ജനങ്ങളും അംഗീകരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത അംഗീകാരത്തിന്റെ അതിരുകവിച്ചിലാണല്ലോ ആ സമൂഹത്തെ എയ്ഡ്സ് പോലെയുള്ള മാരകരോഗങ്ങൾക്കും ഒട്ടനവധി മാനസിക പ്രശ്നങ്ങൾക്കും അടിമയാക്കിയത്. പാശ്ചാത്യമൂല്യങ്ങൾ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യയെപ്പോലെയുള്ള മൂന്നാം ലോക രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ വളർന്നു വന്നുക്കൊണ്ടിരി

ക്കുന്ന കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെയും ലൈംഗിക രോഗങ്ങളുടെയും കാരണം സാന്മാർഗിക ദർശനത്തിന് ജനാധിപത്യത്തെ ആശ്രയിച്ചതാണെന്നുള്ളതാണ് വാസ്തവം. മനുഷ്യർ എങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്ന് പഠിപ്പിക്കേണ്ടത് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച പടച്ചതമ്പുരാൻ തന്നെയാണെന്ന വസ്തുതയാണ് ഇവിടെ വ്യക്തമാകുന്നത്.

ആധുനിക ജനാധിപത്യമെന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താണ്? മുതലാളിത്തത്തിന് (capitalism)- കൊടുത്ത ഒരു പുതിയ പേരല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല അത്. മുതലാളിത്ത ലോകത്ത് സ്ത്രീയും പുരുഷനും തുല്യമല്ലേ? ഓഫീസുകളിലെ സ്ത്രീ-പുരുഷ അനുപാതം മാത്രം നോക്കിക്കൊണ്ട് മറുപടി പറയുന്നവർക്ക് 'അതെ'യെന്ന് ഉത്തരം പറയാനായേക്കും. പക്ഷേ, സ്ത്രീയിൽനിന്ന് പ്രകൃതി ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതിൽനിന്ന് മുതലാളിത്തം അവളെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നുവെന്ന വസ്തുത കാണാൻ അവർ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. പുരുഷനോടൊപ്പം പണിയെടുക്കുവാനും ശമ്പളം വാങ്ങുവാനും അങ്ങാടിയിലിറങ്ങി നടക്കുവാനും ആധുനിക ജനാധിപത്യത്തിന് സ്ത്രീയോട് പറയാൻ കഴിയും. എന്നാൽ, സ്ത്രീയെപ്പോലെ ഗർഭം ധരിക്കുവാനും പ്രസവിക്കുവാനും മുലയൂട്ടുവാനും പുരുഷനോട് പറയുവാൻ ആർക്കാണ് കഴിയുക? പിതാവാരെന്നറിയാത്ത കുഞ്ഞിനെ പേറുന്ന പെണ്ണിന് ചെലവുകൊടുക്കാൻ രാഷ്ട്രത്തോടാവശ്യപ്പെടാൻ മുതലാളിത്തത്തിന് കഴിഞ്ഞേക്കും. വയറ്റിൽ കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞിൻെറ പിതാവിൻെറ തലോടലേൽക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന പെണ്ണിന് സാന്ത്വനമേകാൻ ഏതു തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിനാണ് കഴിയുക? തന്തയും തള്ളയുമില്ലാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് 'ബേബിഫുഡു'കൾ നൽകാൻ ഉപഭോഗ സംസ്കാരത്തിനാകുമായിരിക്കും. മാതാവിൻെറ ലാളനയും പിതാവിൻെറ സംരക്ഷണവും കൊതിക്കുന്ന കുരുന്നു മനസ്സുകളെ സംതൃപ്തമാക്കാൻ ഏതു ടെലിവിഷൻ പരസ്യത്തിനാണ് സാധിക്കുക?

സ്ത്രീ-പുരുഷസമത്വം ഒരു മിഥ്യയാണ്; ആധുനിക ജനാധിപത്യം മീഡിയ ഉപയോഗിച്ച് മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ച ഒരു മിഥ്യ. സ്ത്രീക്ക് പുരുഷനെപ്പോലെയാകാൻ കഴിയില്ല; പുരുഷന് സ്ത്രീയെപ്പോലെയും. പുരുഷനെപ്പോലെയാകണമെന്ന് പെണ്ണിനെ പഠിപ്പിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യ ജനാധിപത്യം സ്ത്രീജീവിതം ദുഃസഹമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതിലൂടെ കുടുംബത്തെ അത് തകർക്കുന്നു; സമൂഹത്തിൻെറ ധാർമിക നിലവാരത്തെയും.

മുതലാളിത്തം ലോകത്തെ എന്തിനെയും കാണുന്നത് ഉപഭോഗ വസ്തുവായിട്ടാണ്. സ്ത്രീയും പുരുഷനുമൊന്നും അതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തരല്ല. അവരുടെ വികാരങ്ങളോ പ്രശ്നങ്ങളോ അതിന് പ്രശ്നമല്ല. അങ്ങാടികളിലേക്കാണ് അത് നോക്കുന്നത്. അവിടത്തെ ക്രയവിക്രയത്തെ സ്നിഗ്ധമാക്കുന്ന വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ അത് ചിന്തിക്കുന്നുള്ളൂ. പെണ്ണിന് മുതലാളിത്തത്തിലുള്ള സ്ഥാനമിതാണ്. അവൾ മോഡലാണ്, കാൾ ഗേളാണ്, സ്റ്റെനോ ആണ്, സെക്രട്ടറിയാണ്, നർത്തകിയാണ്, നായികയാണ്, പക്ഷേ, അവളെ ഒരിക്കലും അമ്മയാകാൻ മുതലാളിത്തം സമ്മതിക്കില്ല. അമ്മയാകുമ്പോൾ അവളുടെ 'അങ്ങാടി നിലവാരം' (market value) നഷ്ടപ്പെടുമല്ലോ! പിന്നെയവൾ വൃദ്ധയായി, വൃദ്ധസദനത്തിലെ അന്തേവാസിയായി മരണത്തിലേക്കുള്ള ദിവസങ്ങൾ എണ്ണിക്കഴിയാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവൾ.

അഞ്ച്

സ്ത്രീ ഇസ്ലാമിൽ

ഏതൊരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നാലും അതിൻെറ അടിസ്ഥാന സങ്കൽപത്തിൻെറ പ്രതിഫലനമായിരിക്കും നിയമങ്ങളിലും നിർദേശങ്ങളിലും നമുക്ക് കാണാനാവുക. സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ച ഇസ്ലാമിക നിർദേശങ്ങളുടെ വേര് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് അവൾ ആരാണെന്ന പ്രശ്നത്തിന് ഖുർആൻ നൽകുന്ന ഉത്തരത്തിലാണ്.

പുരുഷനെപ്പോലെതന്നെ സ്ത്രീയും പടച്ചതമ്പുരാൻെറ സവിശേഷ സൃഷ്ടിയാണെന്നാണ് ഖുർആനികാധ്യാപനം.

"മനുഷ്യരേ, നിങ്ങളെ ഒരേ ആത്മാവിൽനിന്ന് സൃഷ്ടിക്കുകയും അതിൽ നിന്നുതന്നെ അതിൻെറ ഇണയെയും സൃഷ്ടിക്കുകയും അവർ ഇരുവരിൽനിന്നുമായി ധാരാളം പുരുഷന്മാരെയും സ്ത്രീകളെയും വ്യാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവനായ നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുവിൻ" (4:1)

ഇവിടെ പുരുഷനും സ്ത്രീയും ഒരേ ആത്മാവിൽനിന്നാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന വസ്തുതയാണ് ഖുർആൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്; പുരുഷനും സ്ത്രീയും ഒരേ ആത്മാവിൻെറ രണ്ട് അംശങ്ങളാണെന്ന വസ്തുത. ഈ രണ്ട് അംശങ്ങളും കൂടിച്ചേരുമ്പോഴാണ് അതിന് പൂർണത കൈവരുന്നത്. അഥവാ സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷൻെറയും

പാരസ്പര്യത്തിലാണ് ജീവിതം പൂർണമാവുന്നത്. സ്ത്രീ-പുരുഷബന്ധത്തിലെ സ്നേഹത്തിൻെറയും കാരുണ്യത്തിൻെറയുമെല്ലാം ഉറവിടം ഈ പാരസ്പര്യമാണ്. ദമ്പതികൾ തമ്മിൽ നിലനിൽക്കുന്ന കരുണയും സ്നേഹവുമെല്ലാം ദൈവിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണെന്നാണ് ഖുർആനിക കാഴ്ചപ്പാട്. 'നിങ്ങൾക്ക് സമാധാനപൂർവം ഒത്തുചേരേണ്ടതിനായി നിങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെ നിങ്ങൾക്ക് ഇണകളെ സൃഷ്ടിക്കുകയും, നിങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്നേഹവും കാരുണ്യവും ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തതും അവൻെറ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ പെട്ടതത്രേ. തീർച്ചയായും അതിൽ ചിന്തിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്"(30:21).

ലിംഗത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിവേചനത്തെ ഖുർആൻ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. സ്ത്രീ-പുരുഷ സമത്വമെന്ന ആശയത്തെ അത് നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീ, പുരുഷന് സമമോ പുരുഷൻ, സ്ത്രീക്ക് സമമോ ആവുക അസാധ്യമാണെന്നാണ് അതിൻെറ വീക്ഷണം. അങ്ങനെ ആക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് പ്രകൃതി വിരുദ്ധമാണ്. സ്ത്രീയെയും പുരുഷനെയും പ്രകൃതി അവർക്കനുവദിച്ച സ്ഥാനങ്ങളിൽ തന്നെ നിർത്തുകയാണ് ഖുർആൻ ചെയ്യുന്നത്. പ്രകൃതി സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും നൽകിയ സ്ഥാനങ്ങൾ തന്നെയാണ് പ്രകൃതിമതമായ ഇസ്‌ലാമും അവർക്ക് നൽകുന്നത്.

പുരുഷൻെറയും സ്ത്രീയുടെയും സ്രഷ്ടാവിനാണല്ലോ അവരുടെ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് നന്നായറിയുക. ദൈവംതമ്പുരാൻ നിർദേശിക്കുന്ന ധാർമിക വ്യവസ്ഥ ഒരിക്കലുംതന്നെ ഒരു വിഭാഗത്തിൻെറ ആധിപത്യത്തിനും മറ്റേ വിഭാഗത്തിൻെറ അധഃസ്ഥിതത്വത്തിനും നിമിത്തമാവുകയില്ലെന്ന് അൽപം ചിന്തിച്ചാൽ ബോധ്യമാവും. പുരുഷന്റെയും സ്ത്രീയുടെയും സഹകരണവും പാരസ്പര്യവുമാണ് കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തിൻെറ നിലനിൽപിന് ആധാരമെന്നാണ് ഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ധാർമിക വ്യവസ്ഥ നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനം കെട്ടുറപ്പോടുകൂടി നിലനിൽക്കണമെന്ന അടിത്തറയിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് ഖുർആൻ നിയമങ്ങളാവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. കുടുംബം തന്നെ തകരേണ്ടതാണെന്ന തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക് ഖുർആനിക നിയമങ്ങൾ അസ്വീകാര്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ, ധാർമികതയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ മനുഷ്യ സമൂഹത്തിൻെറ നിലനിൽപിനെ ക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നവർക്കൊന്നും തന്നെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഖുർആനിക നിയമം പുരുഷാധിപത്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല.

കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തിൻെറ കെട്ടുറപ്പും ഭദ്രതയും ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിന് സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും അവരുടേതായ പങ്കുവഹിക്കാനുണ്ടെന്നാണ് ഖുർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. അവരുടെ അവകാശങ്ങളെയും ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളെയും ബാധ്യതകളെയും കുറിച്ച ഖുർആനിക നിയമങ്ങൾ ഈ അടിത്തറയിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ളതാണ്. സ്ത്രീയെയും പുരുഷനെയും സംബന്ധിച്ച ഖുർആനിക വീക്ഷണത്തെ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം:

ഒന്ന്: സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഒരേ ആത്മാവിൽനിന്നുണ്ടായവരാണ്. ഒരു നാണയത്തിൻെറ രണ്ടു വശങ്ങൾപോലെയാണവർ. രണ്ടു പേരും സ്വതന്ത്രരാണെങ്കിലും ഇരുവരുടെയും പാരസ്പര്യമാണ് രണ്ടുപേർക്കും പൂർണത നൽകുന്നത്.

രണ്ട്: സ്ത്രീ പുരുഷനോ പുരുഷൻ സ്ത്രീയോ അല്ല. ഇരുവർക്കും തികച്ചും വ്യത്യസ്തവും അതേസമയം പരസ്പരപൂരകവുമായ അസ്തിത്വമാണുള്ളത്.

മൂന്ന്: സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും അവകാശങ്ങളുണ്ട്. ഈ അവകാശങ്ങൾ നേടിയെടുക്കേണ്ടത് സംഘട്ടനത്തിലൂടെയല്ല, പാരസ്പര്യത്തിലൂടെയാണ്.

നാല്: രണ്ടു കൂട്ടർക്കും ബാധ്യതകളുണ്ട്. ഈ ബാധ്യതകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ വ്യഷ്ടിക്കും സമഷ്ടിക്കും നിലനിൽക്കാൻ കഴിയൂ.

അഞ്ച്: സ്ത്രീ പുരുഷധർമം നിർവഹിക്കുന്നതും പുരുഷൻ സ്ത്രീധർമം നിർവഹിക്കുന്നതും പ്രകൃതിയുടെ താൽപര്യത്തിനെതിരാണ്. ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ധർമങ്ങൾ നിർവഹിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

ആറ്: ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ധർമം നിർവഹിക്കുന്നതും അവകാശങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതും അപരൻെറ അവകാശങ്ങളെ ഹനിച്ചുകൊണ്ടായിക്കൂടാ.

ആത്മീയമായി സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും തുല്യ സ്ഥാനമാണുള്ളതെന്നാണ് ഇസ്‌ലാമിക വീക്ഷണം. ആരായിരുന്നാലും, അവരുടെ കർമ്മങ്ങളാണ് ആത്മീയമായ ഔന്നിത്യം തീരുമാനിക്കുന്നത്. കർമ്മങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിഫലത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു വിധത്തിലുമുള്ള

സ്ത്രീ പുരുഷ വിവേചനമുണ്ടാകുകയില്ലെന്ന വസ്തുത ഖുർആൻ ആവർത്തിച്ചു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. പുരുഷനാകട്ടെ സ്ത്രീയാകട്ടെ ആർ സത്യവിശ്വസിയായിക്കൊണ്ട് സൽപ്രവർത്തികൾ ചെയ്യുന്നു വോ അവർ സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണ്. അവരോട് ഒരു തരി മ്പും അനീതി കാണിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. (ഖുർആൻ 4:124)

ലോകത്തുള്ളസത്യവിശ്വാസികൾക്ക് മുഴുവനായുള്ള മാതൃകയാ യി ഖുർആൻ എടുത്തു കാണിക്കുന്നത് രണ്ട് സ്ത്രീകളെയാണെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്: (ഖുർആൻ 66:11,12) സ്വേഛാതി പതിയായിരുന്ന ഫറോവയുടെ പത്നിയേയും വിശുദ്ധനായ യോശു വിന്റെ മാതാവിനേയുമാണ് സത്യവിശ്വസികൾക്കെല്ലാം മാതൃകയാ യി ഖുർആൻ പറയുന്നത്. ഔനലത്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീ പുരുഷ വിവേചനമെന്ന പുരോഹിത മതങ്ങളുടെ വീക്ഷണവുമായി ഒരു തരത്തിലും പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് സാരം.

ആൺകോയ്മ വ്യവസ്ഥിതികൾ സ്ത്രീകളോട് ബാധ്യതകളെക്കു റിച്ചു മാത്രമാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. സ്ത്രീകളുടെ ബാധ്യത നിർവ്വ ഹണത്തിലൂടെയാണ് പുരുഷന്റെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടു ന്നതെന്നാണ് അത്തരം വ്യവസ്ഥിതികളുടെ കാഴ്ചപ്പാട്.

ഇസ്‌ലാമിലാകട്ടെ സ്ത്രീയുടെ അവകാശങ്ങളെയും ബാധ്യതക ളെയും കുറച്ച് വ്യക്തമായി പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീയടെ അവകാശ ങ്ങളെ ഇസ്‌ലാമിനെപ്പോലെ വ്യക്തമായി നിർവചിച്ച മറ്റെരു ദർശന വുമില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം.

“സ്ത്രീകൾക്ക് ബാധ്യതകൾ ഉള്ളതുപോലെതന്നെ ന്യായമായ അവകാശങ്ങളുമുണ്ട്”(2:228) എന്നാണ് ഖുർആൻ അസന്നിഗ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. ഈ പ്രഖ്യാപനമുൾക്കൊള്ളുന്ന ഖുർആൻ ആൺകോയ്മാ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ സൃഷ്ടിയാണെന്ന് പറയുന്നതെ ങ്ങനെ? സ്ത്രീയുടെ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഖുർആനിനെപ്പോലെ വ്യക്തവും വിശദവുമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന മറ്റൊരു മതഗ്രന്ഥവുമി ല്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം.

സ്ത്രീക്ക് ഇസ്‌ലാം അനുവദിച്ച-അല്ല, നേടിക്കൊടുത്ത-അവകാ ശങ്ങളുടെ മഹത്വമറിയണമെങ്കിൽ അതിൻെറ അവതരണകാലത്തു ണ്ടായിരുന്ന പെണ്ണിൻെറ പദവിയെന്തായിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്ക ണം. യവനന്മാർ പിശാചിൻെറ പ്രതിരൂപമായിട്ടായിരുന്നു പെണ്ണിനെ

കണ്ടിരുന്നത്. പത്നിയെ അറുകൊല നടത്താൻ പോലും പുരുഷന് സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നതായിരുന്നു റോമൻ നിയമവ്യവസ്ഥ. ഭർത്താ വിൻെറ ചിതയിൽ ചാടി മരിക്കണമെ ന്നതായിരുന്നുവല്ലോ ഭാരതീയ സ്ത്രീയോടുള്ള മതോപദേശം. പാപം കടന്നുവരാൻ കാരണക്കാരി യായ (?) പെണ്ണിനു നേരെയുള്ള യഹൂദന്മാരുടെ പെരുമാറ്റം ക്രൂരമാ യിരുന്നു. യഹൂദമതത്തിൻെറ പിന്തുടർച്ചയായി വന്ന ക്രിസ്തു മത ത്തിലെ സ്ഥിതിയും മെച്ചപ്പെട്ടതായിരുന്നില്ല. സ്ത്രീകൾക്ക് ആത്മാ വുണ്ടോ എന്നതായിരുന്നു പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പോലും പാതിരി മാരുടെ ചർച്ചാവിഷയം. മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)ക്ക് മുമ്പ് അറേബ്യയിലെ പെണ്ണിൻെറ സ്ഥിതിയും ഇതിനേക്കാളെല്ലാം കഷ്ടമായിരുന്നു. അവ ൾക്ക് ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശം പോലും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു. പ്രസവി ക്കപ്പെട്ടത് പെൺകുഞ്ഞാണെന്നറിഞ്ഞാൽ ജീവനോടെ കുഴിച്ചുമൂ ടാൻ സന്നദ്ധരായിരുന്ന ജനങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന സമൂഹം. ഇത്തരമൊ രു സാമൂഹിക സാഹചര്യത്തിലാണ് സ്ത്രീകളുടെ അവകാശങ്ങളെ ക്കുറിച്ച് ഖുർആൻ സംസാരിക്കുവാനാരംഭിച്ചത്.

പെണ്ണിന് ഖുർആൻ നൽകിയ അവകാശങ്ങളെ ഇങ്ങനെ സംഗ്ര ഹിക്കാം:

1. ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശം: ഭാര്യ പ്രസവിച്ചത് പെൺകുഞ്ഞാ ണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയാൽ അതിനെ കൊന്നുകളയുന്നതിനെക്കുറി ച്ച് ചിന്തിച്ചിരുന്ന വരായിരുന്നു അറബികൾ (ഖുർആൻ 16:59). ആധു നിക സാങ്കേതിക വിദ്യകളുപയോഗിച്ച് ഭ്രൂണത്തിൻെറ ലിംഗം നിർ ണയിക്കുകയും പ്രസവിക്കാൻ പോകുന്നത് പെൺകുഞ്ഞാണെന്നറി ഞ്ഞാൽ അതിനെ ഭ്രൂണാവസ്ഥയിൽതന്നെ നശിപ്പിക്കാനൊരുമ്പെടു കയും ചെയ്യുന്ന സമകാലീന സമൂഹത്തിൻെറ ധാർമിക നിലവാരം അജ്ഞാനകാലത്തെ അറബികളിൽ നിന്ന് അൽപം പോലുംഉയർന്ന തല്ല. പെണ്ണിനെ ജീവിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാത്ത കുടിലതയെ ഖുർ ആൻ വിമർശിക്കുന്നു (16:59,81:9) പുരുഷനെപ്പോലെ അവൾക്കും ജനിക്കുവാനും ജീവിക്കാനും അവകാശമുണ്ടെന്ന് അത് പ്രഖ്യാപി ക്കുന്നു.

2. സ്വത്തവകാശം: പുരുഷനെപ്പോലെ സമ്പാദിക്കാനുള്ള അവ കാശം ഖുർആൻ സ്ത്രീക്ക് നൽകുന്നു. സ്വന്തമായി ഉണ്ടാക്കിയതോ അനന്തരമായി ലഭിച്ചതോ ആയ സമ്പാദ്യങ്ങളെല്ലാം അവളുടേത് മാത്രമാണ് എന്നാണ് ഖുർആനിൻെറ കാഴ്ചപ്പാട്. സ്ത്രീയുടെ സമ്പാ

ദ്യത്തിൽനിന്ന് അവളുടെ സമ്മതമില്ലാതെ യാതൊന്നും എടുക്കുവാൻ ഭർത്താവിന് പോലും അവകാശമില്ല. "പുരുഷന്മാർക്ക് അവർ സമ്പാദിച്ചതിന്റെ വിഹിതവും സ്ത്രീകൾക്ക് അവർ സമ്പാദിച്ചതിന്റെ വിഹിതവുമുണ്ട് (ഖുർആൻ 4:32).

3. അനന്തരാവകാശം: മാതാപിതാക്കളുടെ സ്വത്തിൽ പുത്രിമാർക്കും ഓഹരിയുണ്ടെന്നാണ് ഖുർആനിന്റെ അധ്യാപനം. മറ്റൊരു മതഗ്രന്ഥവും സ്ത്രീക്ക് അനന്തരസ്വത്തിൽ അവകാശമുണ്ടെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നില്ലെന്ന താണ് വാസ്തവം. പരിഷ്കൃതമെന്നറിയപ്പെടുന്ന യൂറോപ്പിൽ പോലും വനിതകൾക്ക് അനന്തരസ്വത്തിൽ അവകാശമുണ്ടെന്ന നിയമം കൊണ്ടുവന്നത് ഏതാനും പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പാണ്. ഖുർആനാകട്ടെ, പതിനാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പു തന്നെ സ്ത്രീകൾക്ക് അനന്തരസ്വത്തിൽ അവകാശമുണ്ടെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും അത് നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. "മാതാപിതാക്കളും അടുത്ത ബന്ധുക്കളും വിട്ടേച്ചുപോയ സ്വത്തിൽ പുരുഷന്മാർക്ക് ഓഹരിയുണ്ട്. മാതാപിതാക്കളും അടുത്ത ബന്ധുക്കളും വിട്ടേച്ചുപോയ സ്വത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കും ഓഹരിയുണ്ട്" (ഖുർആൻ 4:7).

4. ഇണയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള അവകാശം: വിവാഹാലോചനാവേളയിൽ സ്ത്രീയുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ പരിഗണിക്കപ്പെടണമെന്നാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശാസന. ഒരു സ്ത്രീയെ അവൾക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത ഒരാൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ ആർക്കും അവകാശമില്ല; സ്വന്തം പിതാവിനുപോലും. മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: "വിധവയോട് അനുവാദം ചോദിക്കാതെ അവളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കരുത്. കന്യകയോട് സമ്മതമാവശ്യപ്പെടാതെ അവളെയും കല്യാണം കഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ പാടില്ല. മൗനമാണ് കന്യകയുടെ സമ്മതം" (ബുഖാരി, മുസ്‌ലിം).

5. പഠിക്കുവാനും ചിന്തിക്കുവാനുമുള്ള അവകാശം: സ്ത്രീകൾക്ക് പഠിക്കുവാനും ചിന്തിക്കുവാനും അവകാശമുണ്ടെന്നാണ് ഖുർആനിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട്. ഇത് കേവലം ഉപദേശങ്ങളിലൊതുക്കുകയല്ല, പ്രായോഗികമായി കാണിച്ചുതരികയാണ് പ്രവാചകൻ (ﷺ) ചെയ്തത്. പ്രവാചകാനുചരകളായ വനിതകൾ വിജ്ഞാന സമ്പാദനത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന ശുഷ്കാന്തി സുവിദിതമാണ്. പ്രവാചകന്റെയും പത്നിമാരുടെയും അടുക്കൽ വിജ്ഞാന സമ്പാദനത്തിനായി വനിതകൾ സദാ എത്താറുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ചരിത്രത്തിൽ കാണാനാവും.

അവരുമായി വിജ്ഞാന വിനിമയം നടത്താനായി പ്രവാചകൻ (ﷺ) ഒരു ദിവസം നീക്കിവെച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഇമാം ബുഖാരി റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത ഹദീസിൽ കാണാം.

6. വിമർശിക്കുവാനുള്ള അവകാശം: വിമർശിക്കുവാനും ചോദ്യം ചെയ്യുവാനുമുള്ള അവകാശം ഇസ്‌ലാം സ്ത്രീകൾക്കു നൽകുന്നുണ്ട്. ജാഹിലിയ്യാ കാലത്ത് നിലനിന്നിരുന്ന 'ളിഹാർ' എന്ന സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് പ്രവാചകനോട് തർക്കിച്ച സ്വഹാബിവനിതയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരമായാണ് മുജാദിലഃ (തർക്കിക്കുന്നവൾ) എന്ന അധ്യായത്തിലെ ആദ്യവചനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. പ്രവാചകന്റെ മുമ്പിൽ പോലും സ്ത്രീകൾക്ക് അവകാശങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി സംവദിക്കാനുള്ള അവകാശം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നാണല്ലോ ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ഈ സൂക്തത്തിലെവിടെയും സ്വഹാബി വനിതയുടെ തർക്കത്തെ വിമർശിച്ചിട്ടില്ലെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

7. സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം: രാഷ്ട്രകാര്യങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുന്നത് സ്വാഭാവികമായും പുരുഷന്മാരാണെങ്കിലും സ്ത്രീകൾക്കും രാഷ്ട്രസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ പങ്കുവഹിക്കാൻ ഇസ്‌ലാം സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. വിശ്വാസസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ നേരിട്ട് സംബന്ധിക്കുന്നതിന് ഇസ്‌ലാം സ്ത്രീകളെ നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, യുദ്ധരംഗത്തും മറ്റും പടപൊരുതുന്നവർക്ക് സഹായികളായി വർത്തിക്കുവാൻ മുസ്‌ലിം വനിതകൾ രംഗത്തുണ്ടായിരുന്നു. പുരുഷന്മാരൊടൊപ്പം യുദ്ധത്തിന് പുറപ്പെടുകയും അവർക്ക് ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യുകയും പാനീയങ്ങൾ വിതരണം നടത്തുകയും മുറിവേറ്റവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന സ്വഹാബി വനിതകളെക്കുറിച്ച് ചരിത്രം നമുക്ക് വിവരിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. സന്നിഗ്ധ ഘട്ടങ്ങളിൽ സമരമുഖത്തിറങ്ങാൻ വരെ സന്നദ്ധത കാണിച്ചിരുന്ന മഹിളാ രത്നങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്, ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ. പ്രവാചക പത്നിയായിരുന്ന ആയിശ(رضي الله عنها)യായിരുന്നു ഖലീഫ ഉസ്മാന്റെ ഘാതകരെ ശിക്ഷിക്കാതെ അലി(رضي الله عنه)യെ ഖലീഫയായി തെരഞ്ഞെടുക്കരുതെന്ന അഭിപ്രായത്തിൽനിന്ന് ഉരുണ്ടുകൂടിയ ജമൽ യുദ്ധത്തിന് നേതൃത്വം വഹിച്ചത്.

8. വിവാഹമൂല്യത്തിനുള്ള അവകാശം: വിവാഹം ചെയ്യപ്പെടുന്ന

സ്ത്രീയുടെ അവകാശമാണ് 'മഹർ' ലഭിക്കുകയെന്നത്. തനിക്ക് ആവശ്യമുള്ള 'മഹർ' തൻെറ കൈകാര്യകർത്താവ് മുഖേന ആവശ്യപ്പെടുവാൻ സ്ത്രീക്ക് അവകാശമുണ്ട്. ഈ വിവാഹമൂല്യം നൽകേണ്ടത് പുരുഷൻെറ ബാധ്യത യാണ്. നൽകപ്പെടുന്ന വിവാഹമൂല്യം സ്ത്രീയുടെ സമ്പത്തായാണ് പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. അവളുടെ സമ്മതമില്ലാതെ ആർക്കും അതിൽനിന്നും ഒന്നും എടുക്കാനാവില്ല. "സ്ത്രീകൾക്ക് അവരുടെ വിവാഹമൂല്യങ്ങൾ മനഃസംതൃപ്തിയോടുകൂടി നിങ്ങൾ നൽകുക" (4:4) എന്നാണ് ഖുർആനിൻെറ കൽപന.

9. വിവാഹമോചനത്തിനുള്ള അവകാശം: ഭർത്താവിനോടൊപ്പം ജീവിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ വിവാഹമോചനം നേടാൻ സ്ത്രീക്ക് അവകാശമുണ്ട്. 'ഖുൽഅ്', 'ഫസ്ഖ്' എന്നീ രണ്ട് സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങളിലാണ് സ്ത്രീകളുടെ വിവാഹമോചനം വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത്. വിവാഹമൂല്യം തിരിച്ചുനൽകിക്കൊണ്ടുള്ള മോചനമാണ് ഒന്നാമത്തേത്. തിരിച്ചു നൽകാതെയുള്ളതാണ് രണ്ടാമത്തേത്. ഏതായിരുന്നാലും താനിഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു ഭർത്താവിനോടൊപ്പം പൊറുക്കാൻ ഇസ്‌ലാം സ്ത്രീയെ നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. അവൾക്ക് അനിവാര്യമായ സാഹചര്യത്തിൽ വിവാഹമോചനം നേടാവുന്നതാണ്.

സ്ത്രീയും പുരുഷനും എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും തുല്യരാണെന്ന മിഥ്യാ സിദ്ധാന്തങ്ങളെന്നും ഇസ്‌ലാം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നില്ല. ഒരോരുത്തർക്കും അവരുടേതായ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട്. ആണും പെണ്ണുമെല്ലാം അവുടെ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ നിർവഹിക്കുകയും പരസ്പരം അവകാശങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് സംതൃപ്തമായ കുടുംബജീവിതമുണ്ടാവുക. അത്തരം കുടുംബതിൽ ജീവിക്കുന്ന കുട്ടികൾ സമൂഹത്തിന് ഭാരമാകുകയില്ല. എന്തെക്കെയാണ് ആണിന്റെയും പെണ്ണിന്റെയും ബാധ്യതകളും അവകാശങ്ങളും? ഇതു തീരുമാനിക്കേണ്ടത് പുരുഷനോ സ്ത്രീയോ അല്ല. പ്രത്യുത രണ്ടു പേരുടെയും പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് കൃത്യവും വ്യക്തവുമായി അറിയാവുന്ന ദൈവം തമ്പുരാനാണ്. ദൈവികമെന്ന് നൂറ് ശതമാനം ഉറപ്പ് പറയാമെന്ന പ്രമാണങ്ങളുള്ളത് ഇസ്‌ലാമിൽ മാത്രമാണെല്ലോ. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഇസ്‌ലാം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന നിയമ നിർദ്ദേശങ്ങളാണ്, ആത്യന്തികമായി സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും ഗുണകരമായി ഭവിക്കുന്നതെന്നുള്ളതാണ് വാസ്തവം.

ആറ്

കുടുംബത്തിന്റെ നായകത്വം

കുടുംബം ഒരു സ്ഥാപനമാണ്. ആത്മാവിൻെറ ഇരുപാതികൾക്കും ശാന്തിയും സമാധാനവും സായൂജ്യവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന മഹത്തായ സ്ഥാപനം. സാമൂഹിക സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് കുടുംബമെന്നുള്ളതാണ് വാസ്തവം. ഏതൊരു സ്ഥാപനത്തിനും അതിൻെറ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനും ഉയർച്ചക്കും വളർച്ചക്കും വേണ്ടിയത്നിക്കുന്നതിനും ഒരു മേലധികാരി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന കാര്യം ആരും അംഗീകരിക്കുന്നതാണ്. എത്ര തന്നെ ആത്മാർഥമായ സംരംഭമാണെന്നിരിക്കിലും ഒരു നിയന്ത്രണാധികാരിയുടെ അഭാവത്തിൽ അത് മുരടിച്ചുപോവുമെന്നത് കാര്യനിർവഹണശാസ്ത്രത്തിൻെറ (administrative science) ബാലപാഠമെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവർക്ക് അറിയാവുന്നതാണ്. അപ്പോൾ പിന്നെ സമൂഹത്തിൻെറ ധാർമികാടിത്തറയുടെ രൂപീകരണം നടക്കുന്ന കുടുംബത്തിന് ഒരു മേലധികാരി ആവശ്യമില്ലേ? സ്ത്രീയും പുരുഷനും ചേർന്നുണ്ടാവുന്ന കൂട്ടുസ്ഥാപനമായ കുടുംബത്തിൻെറയും അതിൽ വളർന്നുവരുന്ന സന്താനങ്ങളുടെയും അവയോടനുബന്ധിച്ചുണ്ടാവുന്ന ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളുടെയും നടത്തിപ്പിന് ഒരു മേൽനോട്ടക്കാരൻ അത്യാവശ്യമാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം അരാജകത്വവും സർവത്ര വിനാശവുമായിരിക്കും ഫലം.

കുടുംബത്തിന് നായകത്വം വഹിക്കുവാൻ ഒരാൾ വേണമെന്ന് വ്യക്തം. ആർക്കാണിതിന് അർഹതയുള്ളത് എന്നു ചോദിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ആർ ക്കാണതിന് സാധിക്കുകയെന്ന് പരതുന്നതാവും ശരി. ഒന്നുകിൽ രണ്ടുപേരും കൂടി നായകത്വം വഹിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ സ്ത്രീ കുടുംബത്തിൻെറ നായകത്വമേറ്റെടുക്കുക. ഇവ രണ്ടും പ്രായോഗികമല്ലെങ്കിൽ മാത്രം പുരുഷനെ ആ ചുമതല ഏൽപിക്കുക എന്ന പൊതുധാരണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാം പ്രശ്നത്തെ സമീപിക്കുക; നിഷ്കളങ്കതയോടുകൂടി.

ഒരു സ്ഥാപനത്തിന് മേലധികാരിയില്ലാതിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അപകടമാണ് അതിന് രണ്ടു നായകന്മാരുണ്ടാവുകയെന്നത്. സ്ഥാപനങ്ങൾ നോക്കിനടത്തിയിരുന്ന അച്ഛൻ മരിച്ചാൽ ഉടൻ അവ വിഭജിച്ചെടുക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ മക്കളിൽ ആരെങ്കിലുമൊരാളെ നിയന്ത്രണാധികാരം ഏൽപിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരുന്നാലുണ്ടാവാറുള്ള പ്രശ്നങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും സ്ഥാപനങ്ങൾ തന്നെ തകർന്ന് നാശമാകാറാണ് പതിവ്. ഒന്നിലധികം നായകന്മാരുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നായകത്വത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള കിടമൽസരങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും കാരണം അതു തകരും. തകരാതെ നിലനിൽക്കുന്നുവെങ്കിൽതന്നെ അതിൻെറ 'ഉൽപന്നങ്ങൾ'ക്ക് എന്തെങ്കിലും വൈകല്യങ്ങളുണ്ടാവും. കുടുംബത്തിൻെറ അവസ്ഥയും ഇതുതന്നെ. രണ്ടുപേരെയും നായകന്മാരാക്കിയാൽ പ്രശ്നങ്ങളിലുള്ള സമീപനത്തെക്കുറിച്ച സംഘട്ടനങ്ങളുണ്ടാവും. ഇതു നേതൃത്വത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മൽസരത്തിൽ കലാശിക്കും. അശാന്തമായ കുടുംബാന്തരീക്ഷമായിരിക്കും ഇതിൻെറ ഫലം. അത്തരമൊരു കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിൽ വളരുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ മാനസിക സംഘർഷങ്ങളും വൈകാരിക താളപ്പിഴകളുമുണ്ടാവും. അത് അടുത്ത തലമുറയിൽ ധാർമികത്തകർച്ചക്ക് നിമിത്തമാകും.

കുടുംബത്തിൻെറ നിയന്ത്രണാധികാരം സ്ത്രീക്ക് ഏറ്റെടുക്കുവാൻ പറ്റുമോ? അതല്ല പുരുഷനിലാണോ ആ ഉത്തരവാദിത്തം ഏൽപിക്കേണ്ടത്? ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം 'കുടുംബത്തിൻെറ നിയന്ത്രണത്തിനാവശ്യം വിചാരമോ അതല്ല വികാരമോ?, എന്ന മറുചോദ്യമാണ്.വിചാരമെന്നാണ് ഉത്തരമെങ്കിൽ പുരുഷനെയാണ് കുടുംബത്തിൻെറ നിയന്ത്രണമേൽപിക്കേണ്ടത്, വികാരമെന്നാണെങ്കിൽ സ്ത്രീയെയും.

സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷൻെറയും ശരീരപ്രകൃതിയും മാനസികാവ

സ്ഥയും അവരേറ്റെടുക്കേണ്ട ധർമത്തിനനുസൃതമായ രീതിയിലാണ് സംവിധാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ശാരീരിക പ്രകൃതിയെന്നു പറയുമ്പോൾ കേവലം ബാഹ്യമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ മാത്രമല്ല വിവക്ഷിക്കുന്നത്. അസ്ഥി വ്യവസ്ഥ മുതൽ പേശീവ്യവസ്ഥ വരെയുള്ള ആന്തരിക വ്യവസ്ഥകൾ പോലും ഓരോരുത്തർക്കും പ്രകൃത്യാ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ധർമത്തിനനുസൃതമായ രീതിയിലാണുള്ളത്. പ്രസിദ്ധ ലൈംഗികശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഹാവ്ലോക്ക് എല്ലിസിൻെറ 'ആണ് തൻെറ കൈവിരൽ തുമ്പുവരെ പുരുഷനും സ്ത്രീ തൻെറ കാൽവിരൽ തുമ്പുവരെ പെണ്ണുമാണ്' എന്ന പ്രസിദ്ധമായ അഭിപ്രായം നൂറു ശതമാനം ശരിയാണെന്നുള്ളതാണ് വസ്തുത.

പുരുഷൻെറ എല്ലുകൾ അധ്വാനത്തിനു പറ്റിയ രീതിയിലുള്ളവയാണെങ്കിൽ സ്ത്രീയുടേത് ഗർഭധാരണത്തിന് അനുയോജ്യമായതാണ്. കഠിനാധ്വാനത്തിനാവശ്യമായ പേശികളാണ് പുരുഷനുള്ളതെങ്കിൽ മാംസളതയും മിനുസവും നൽകുന്ന കൊഴുപ്പാണ് സ്ത്രീ ശരീരത്തിലുള്ളത്. അധ്വാനത്തിന് പറ്റിയ രീതിയിലുള്ള ആണിൻെറ കൈകൾ! ആലിംഗനത്തിന് പറ്റുന്ന പെണ്ണിൻെറ കൈകൾ...! ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ശാരീരിക വ്യത്യാസങ്ങൾ.

മാതൃത്വത്തിന് പറ്റിയ രീതിയിൽ സ്ത്രീ ശരീരവും അധ്വാനത്തിന് സാധിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ പുരുഷശരീരവും സംവിധാനിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവരവരുടെ ധർമത്തിന് അനുഗുണമായ മാനസിക ഗുണങ്ങളും അതിനോടനുബന്ധിച്ച് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുമല്ലോ. ദയയും വാൽസല്യവും ക്ഷിപ്രവൈകാരികതയുമാണ് സ്ത്രീ മനസ്സിൻെറ പ്രത്യേകതകൾ. അത് വികാരപ്രധാനമാണ്. ശൈശവത്തിലും ബാല്യത്തിലും പെൺകുട്ടികൾ കാണിക്കുന്ന ബൗദ്ധിക കഴിവുകൾ പോലും കൗമാരത്തോടെ മന്ദീഭവിക്കുന്നുവെന്നാണ് പഠനങ്ങൾ കാണിക്കുന്നത്. മാതൃത്വത്തിന് തയാറാകുമ്പോൾ മനസ്സും അതിനൊത്ത് മാറുന്നുവെന്നർഥം. സ്ത്രീയുടെ മനസ്സിനെക്കുറിച്ച് വ്യവഹരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിലോടിയെത്തുന്നതെന്താണ്? അലിവാർന്ന ഹൃദയം, അതിലോലമായ മനസ്സ്, പെട്ടെന്ന് പ്രതികരിക്കുന്ന പ്രകൃതം, നിരന്തരം നിർഗളിക്കുന്ന സ്നേഹവായ്പ്, നുരഞ്ഞുപൊങ്ങുന്ന വൈകാരികത...ഇതെല്ലാംതന്നെ സ്ത്രീമനസ്സ് വികാരപ്രധാനമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ, പുരുഷമനസ്സിൻെറ അവസ്ഥയോ? ചിന്തിച്ചുള്ള പ്രതികരണം, പാരുഷ്യത്തോടെയുള്ള പെരുമാറ്റം, അവധാനത

യോടുകൂടിയുള്ള പ്രത്യുത്തരം, ആലോചനയോടെയുള്ള പ്രവർത്തനം. ഇവയാണ് പുരുഷമനസ്സിൻെറ പ്രതിബിംബം. ഇവ വിചാരപ്രധാനമാണ്. അധ്വാനത്തിന് പറ്റിയ രീതിയിൽ പുരുഷമനസ്സ് സംവിധാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവെന്ന് സാരം.

(ഇത് പൊതുവായ വിലയിരുത്തലാണ്. ഭരിക്കാനും നീതിന്യായം നടത്താനും യുദ്ധം നയിക്കാനും ഭാരം ചുമക്കാനും കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യാനും കഴിയുന്ന സ്ത്രീകളില്ലേ? പാചകത്തിനും വാൽസല്യത്തോടെ ശിശുക്കളെ പോറ്റുവാനും കുടുംബഭരണത്തിനും പറ്റിയ പുരുഷന്മാരില്ലേ? 'ഉണ്ട്' എന്നുതന്നെയാണുത്തരം. ഇത് ചില അപവാദങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അവർ പലപ്പോഴും ലൈംഗികമായി മാത്രമേ തങ്ങളുടെ ലിംഗത്തിലുള്ളവരിൽ ഉൾപ്പെടുകയുള്ളൂ. പെരുമാറ്റത്തിലും രീതിയിലും ധർമനിർവഹണത്തിലും എതിർ ലിംഗത്തിലുള്ള വരോടായിരിക്കും അവർക്ക് അടുപ്പം)

'പുരുഷന്മാർക്ക് അവരേക്കാളുപരി ഒരു പദവിയുണ്ട്' (2:228).

പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളുടെമേൽ നിയന്ത്രണാധികാരമുള്ളവരാകുന്നു'(4:34).

ആദ്യം ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട സൂക്തത്തിൽ പുരുഷൻ സ്ത്രീയുടെ മേൽ 'ഖവ്വാം' ആണ് എന്നാണ് ഖുർആൻ പറയുന്നത്. ഒരാളുടെയോ സ്ഥാപനത്തിൻെറയോ കാര്യങ്ങൾ യഥോചിതം കൊണ്ടുനടക്കുകയും മേൽനോട്ടം വഹിക്കുകയും അതിനാവശ്യമായത് സജ്ജീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിക്കാണ് അറബിയിൽ 'ഖവ്വാം' എന്നും 'ഖയ്യിം' എന്നുമെല്ലാം പറയുന്നത്. അത് ഒരു അവകാശത്തേക്കാളധികം ഉത്തരവാദിത്തത്തെയാണ് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്. സ്ത്രീയും കുട്ടികളും അടങ്ങുന്ന കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തിൻെറ നിയന്ത്രണാധികാരം, അതല്ലെങ്കിൽ നിയന്ത്രണത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം പുരുഷനിലാണ് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത് എന്നാണ് പ്രസ്തുത സൂക്തത്തിൻെറ സാരം.

കുടുംബത്തിൻെറ രക്ഷാധികാരത്തിന് പുരുഷനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നത് വിചാരത്തോടുകൂടി കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള അവൻെറ കഴിവാണ്. അവൻെറ ശാരീരിക ഘടന അവനിൽ അടിച്ചേൽപിച്ച ധർമത്തിൻെറ നിർവഹണമാണത്. അവൻ അധ്വാനിക്കണം, കുടുംബത്തെ പോറ്റുവാനുള്ള സമ്പത്തുണ്ടാക്കണം -അവനിലാണ് കുടുംബത്തിൻെറ കൈകാര്യകർതൃത്വം ഏൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ആ സ്ഥാപനത്തിൻെറയും അതിലുൾപ്പെട്ടവരുടെയും ജീവിതച്ചെലവിനുവേണ്ടിയുള്ള ആസൂത്രണവും ആ മാർഗത്തിലുള്ള സാമ്പത്തിക മേൽനോട്ടവും അവൻെറ ബാധ്യതയാക്കിത്തീർക്കുകയാണ് ഈ കൈകാര്യകർതൃത്വം ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് 'പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളുടെ മേൽ നിയന്ത്രണാധികാരമുള്ളവരാകുന്നു'വെന്ന് പറഞ്ഞതോടൊപ്പം തന്നെ അതിൻെറ കാരണമായി 'മനുഷ്യരിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിന് മറു വിഭാഗത്തേക്കാൾ അല്ലാഹു കൂടുതൽ കഴിവ് നൽകിയതിനാലും അവരുടെ ധനം ചെലവഴിച്ചതിനാലുമാണിത്'(4:34) എന്ന് ഖുർആൻ എടുത്തു പറഞ്ഞത്. കുടുംബത്തിൻെറ നിയന്ത്രണാധികാരം നൽകുക വഴി പുരുഷനുമേൽ ഒരു വലിയ ഉത്തരവാദിത്തമേൽപിക്കുകയാണ് ഖുർആൻ ചെയ്യുന്നതെന്ന് പറയാൻ ഇതാണ് കാരണം.

സ്ത്രീയുടെ മേലും ഗൃഹഭരണത്തിൻമേലും പുരുഷൻ ഏകാധിപതിയായിരിക്കണമെന്നല്ല അവന്ന് നിയന്ത്രണാധികാരം നൽകിയതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. പരസ്പര സഹകരണവും കൂടിയാലോചനയുമുണ്ടാവുമ്പോ ഴേ നായകത്വം ജീവസ്സുറ്റതാവൂ. 'സ്ത്രീകളുമായി നന്മയിൽ വർത്തിക്കണം'(4:19) എന്ന ഖുർആനിക നിർദേശവും, 'നിങ്ങളുടെ വീട്ടുകാരോട് നന്നായി പെരുമാറുന്നവനാണ് നിങ്ങളിൽ ഉത്തമൻ' (ബുഖാരി) എന്ന പ്രവാചകൻെറ ഉപദേശവും നായകത്വമേൽപിക്കപ്പെട്ട പുരുഷൻ സ്വീകരിക്കുമ്പോഴാണ് സംതൃപ്തമായ കുടുംബജീവിതം സംജാതമാവുക.

'പുരുഷന്മാർക്ക് സ്ത്രീകളേക്കാൾ ഒരു പദവിയുണ്ട്.(2:228) എന്നു ഖുർആൻ പറഞ്ഞതും ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. കുടുംബത്തിൻെറ സാമ്പത്തിക ഭാരമേറ്റെടുക്കുന്നതിലൂടെ കൈവരുന്ന പദവിയാണിത്. കുടുംബത്തിൻെറ രക്ഷാകർതൃത്വമാണ് ആ പദവി.

ഉയർന്ന ശമ്പളമുള്ള ഒരു വനിതക്ക് കുടുംബത്തിൻെറ നായകത്വം നൽകിയെന്നുവെക്കുക. വൈവാഹിക ജീവിതത്തിൻെറ ആദ്യനാളുകളിൽ കുടുംബസംരക്ഷണമെന്ന ഉത്തരവാദിത്വം തലയിലെത്തുന്നതിന് മുമ്പ് അത് അവൾക്കൊരു പ്രയാസമായി അനുഭവപ്പെടുകയില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ, അവൾ ഗർഭിണിയും അമ്മയുമാവുമ്പോൾ നായകത്വത്തിൻെറ ഭാരം ചുമക്കാൻ അവൾക്ക് കഴിയില്ല. പുരുഷനിൽ കുടുംബനായകത്വമേൽപിക്കുന്നതിലൂടെ ഖുർആൻ സ്ത്രീക്ക് തണലേകുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്ന് സാരം. സ്ത്രൈണതയെക്കുറിച്ചറിയുന്നവരൊന്നും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഖുർആനിന് എതിര് നിൽക്കുകയില്ല.

ഏഴ്

ബഹുഭാര്യത്വം

ബഹുഭാര്യത്വത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ പ്രഥമമായി മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് അത് ഖുർആനോ ഇസ്ലാമോ കൊണ്ടുവന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമല്ലെന്ന വസ്തുതയാണ്. പുരാതന സംസ്കാരങ്ങളിൽ പൊതുവായി കാണപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണത്. എൻസൈക്ലോപീഡിയ ബ്രിട്ടാണിക്ക എഴുതുന്നത് കാണുക: 'പൗരാണിക നാഗരികതയിൽ അധിക സമൂഹങ്ങളിലും ബഹുഭാര്യത്വമോ വെപ്പാട്ടികളെ ഉപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമോ നിലനിന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. നിയമാനുസൃതമായ ഭാര്യക്കുപുറമെ അനവധി സ്ത്രീകളെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിലനിന്നിരുന്ന ചൈനയിൽ അത് സദാചാരത്തിനോ മാന്യതയ്ക്കോ വിരുദ്ധമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. വെപ്പാട്ടിമാരെ ഉപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ജപ്പാനിൽ 1880 വരെ നിലനിന്നിരുന്നു. പുരാതന ഈജിപ്തിൽ ബഹുഭാര്യത്വത്തിന് അനുമതിയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അത് സർവസാധാരണമായിരുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാർക്കിടയിൽ അത് പതിവായിരുന്നു താനും" (vol. xviii page 188)

റോമക്കാർക്കിടയിൽ ഒരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിലൊഴിച്ച് എല്ലാ പൗരാണിക സമൂഹങ്ങളിലും ബഹുഭാര്യത്വം സാർവത്രികമായിരുന്നുവെന്നാണ് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്. മധ്യാഫ്രിക്കയിലും ആസ്

ട്രേലിയയിലുമുള്ള ചില സമൂഹങ്ങളിൽ ധനികരായവർ വിവാഹപ്രായമെത്തിയ പെൺകുട്ടികളെ സ്വന്തം ഭാര്യമാരാക്കാൻ മൽസരിച്ചിരുന്നുവത്രേ. അവിടങ്ങളിലെ യുവാക്കൾ ഇക്കാരണത്താൽ വിവാഹം ചെയ്യാനാവാതെ പ്രയാസപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും പിതാവിൻെറ മരണശേഷം അദ്ദേഹത്തിൻെറ പത്നിമാരെ വിവാഹം കഴിക്കുകയായിരുന്നു പലരും ചെയ്തിരുന്നതെന്നുമാണ് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്. സിംബാബ്വേയിലെ മോണോമട്ടാവോ രാജാക്കന്മാർക്ക് മൂവായിരത്തോളം ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നുവത്രേ. സൈരേയിലെ ബകുബാ, ബകേത്തേ വർഗങ്ങളുടെ തലവന്മാർക്കായിരുന്നു ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നത് എന്നാണ് ഗിന്നസ് ബുക്കിൻെറ വിലയിരുത്തൽ. അവർക്ക് നൂറുകണക്കിന് ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ!

ബൈബിൾ പഴയനിയമത്തിലെ പല പ്രവാചകന്മാർക്കും ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നു. യഹൂദ സമുദായത്തിൻെറ ആദർശപിതാവ് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അബ്രഹാമിന് സാറായ്, ഹാഗാർ എന്നീ രണ്ടു ഭാര്യമാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഉൽപത്തി പുസ്തകം(16:1-3) വ്യക്തമാക്കുന്നു. സാറയുടെ മരണശേഷം അദ്ദേഹം കെതൂറയെന്നവളെയും വിവാഹം കഴിച്ചുവെന്നും ഇതുകൂടാതെ അനേകം ഉപഭാര്യമാരും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ബൈബിളിൽ കാണാം (ഉൽപത്തി 25:1-6). ഇസ്രായേൽ ഗോത്രത്തിൻെറ പിതാവായിരുന്ന യാക്കോബിന് ലേയാ (ഉൽപത്തി 29:21), ലാബാൻ (29:29), ബിൽഹാ (30:4), സിൽവാ (30:9) എന്നീ നാലു ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നു. സങ്കീർത്തനകർത്താവായി അറിയപ്പെടുന്ന ദാവീദിനാവട്ടെ മീകൽ (1 ശാമുവേൽ 18:28), ബത്ശേബ (2 ശാമുവേൽ 11:27), അബീനോവം (2 ശാമുവേൽ 3:3) അബിഗായാൽ, മാക്യ്, ഹഗ്ഗീതി, അബീതാൽ, എഗ്ലായ്, (2 ശാമുവേൽ 3:4-5) തുടങ്ങി അനേകം ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പുത്രനും സുഭാഷിതങ്ങളുടെ കർത്താവുമായ സോളമനാകട്ടെ എഴുന്നൂറു ഭാര്യമാരും മുന്നൂറു ഉപഭാര്യമാരുമുണ്ടായിരുന്നുവത്രേ! (1 രാജാക്കന്മാർ 11:3) പലരുടെയും മഹത്വമായി പഴയ നിയമം പറയുന്നത് തന്നെ 'അവർക്ക് അനേകം ഭാര്യമാരും പുത്രന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു' വെന്നാണ് (1 ദിനവൃത്താന്തം 7:3). പഴയ നിയമകാലത്ത് ബഹുഭാര്യത്വം സർവസാധാരണമായിരുന്നുവെന്നാണല്ലോ ഇവ കാണിക്കുന്നത്.

യഹൂദമതത്തിൻെറ തുടർച്ചയായി വന്ന ക്രിസ്തുമതവും ബഹുഭാര്യത്വം നിഷിദ്ധമാണെന്ന് വിധിച്ചതായി ആദ്യകാല രേഖകളിലൊന്നും കാണുന്നില്ല. സുവിശേഷങ്ങളിലോ പ്രവൃത്തി പുസ്തകത്തിലോ വെളിപാടു പുസ്തകത്തിലോ അജപാലക ലേഖനങ്ങളിലോ പൗലോസിൻെറ എഴുത്തുകളിൽ പോലുമോ ബഹുഭാര്യത്വത്തെ നിരോധിക്കുന്ന ഒരു വചനം പോലും കാണാൻ കഴിയില്ല. എന്നാൽ, പൗലോസിൻെറ ലേഖനങ്ങളിൽ പൊതുവെ വിവാഹത്തെ തന്നെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കാത്ത നിലപാടാണുള്ളത്. 'വിവാഹം കഴിക്കാതിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഏറെ നല്ലത്' (1കൊരിന്ത്യർ 7:38) എന്നു പഠിപ്പിച്ച പൗലോസിൻെറ അനുയായികൾ സന്യാസത്തിന് പ്രേരിപ്പിക്കുകയും അതു സാധ്യമല്ലാത്തവർ ഒരൊറ്റ ഭാര്യയെ മാത്രം വേൾക്കട്ടെയെന്ന തത്ത്വത്തിലെത്തിച്ചേരുകയുമാണുണ്ടായത്.

എന്നാൽ, ഇതിനെതിരെയുള്ള നീക്കങ്ങളും ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അമേരിക്കയിലെ മെർമോണുകൾ ബഹുഭാര്യത്വത്തിനനുകൂലമായി വാദിച്ചവരായിരുന്നു. യേശുക്രിസ്തു വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് അനേകം ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവർ വാദിച്ചു. ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിനുശേഷം മഗ്ദലനമറിയം, സലോമി തുടങ്ങിയ സ്ത്രീകൾക്കാണ് ക്രിസ്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതെന്നും തൻെറ അപ്പോസ്തലന്മാരെക്കാൾ അദ്ദേഹത്തിന് അടുപ്പമുണ്ടായിരുന്നത് ഈ സ്ത്രീകളോടായിരുന്നുവെന്നാണ് ഇതു കാണിക്കുന്നതെന്നും അവർ യേശുവിൻെറ ഭാര്യമാരായിരിക്കാനാണ് സാധ്യതയെന്നുമാണ് അവർ സമർഥിച്ചത്. ആദ്യകാലത്ത് ബഹുഭാര്യത്വം അനുവദനീയമാണെന്നുതന്നെയായിരുന്നു ക്രൈസ്തവ വീക്ഷണം. എൻസൈക്ളോപീഡിയ ബ്രിട്ടാണിക്കയിൽ ഇക്കാര്യം സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ബഹുഭാര്യത്വം മധ്യകാലത്ത് ക്രൈസ്തവസഭയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നിയമാനുസൃതമായി അത് നിലനിന്നിരുന്നു. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൻെറ നടുവിൽവരെ മതവും രാജ്യവും അനുവദിച്ചതിനാൽ നിയമാനുസൃതമായിത്തന്നെ പലയിടങ്ങളിലും അത് നിലനിന്നിരുന്നു. (Vol XIV page:950)

ഭാരതത്തിലാകട്ടെ ഋഗ്വേദകാലം മുതൽതന്നെ ഒന്നിലധികം സ്ത്രീകളെ ഭാര്യമാരായിവെക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിലനിന്നിരുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. ഋഗ്വേദത്തിലെ പ്രധാന ദേവനായ ഇന്ദ്രന് ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് മനസ്സിലാവുന്നത്. ഇന്ദ്ര

പത്നിമാരിൽ പ്രധാനിയായിരുന്ന ഇന്ദ്രാണിയുടേതായി ഒരു സൂക്തമുണ്ട് (ഋഗ്വേദം 10-ാം മണ്ഡലം 17-ാം സൂക്തം). പ്രസ്തുത സൂക്തത്തിലെ പ്രധാന പ്രതിപാദ്യം സപത്നീമർദനത്തിനുള്ള മന്ത്രമാണ്. സപത്നിയോട് രാജാവിനുള്ള പ്രേമം നശിപ്പിച്ച് തന്നിലേക്ക് ആകർഷിക്കാനുള്ള മന്ത്രമാണത്. ഇതിൽനിന്ന് വേദകാലത്ത് ബഹുഭാര്യത്വം സാർവത്രികമായിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാവും.

ഇതിഹാസകാലത്തും ബഹുഭാര്യത്വം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. രാമായണത്തിലെ നായകനായ ശ്രീരാമൻെറ പിതാവായിരുന്ന ദശരഥന് കൗസല്യ, കൈകേയി, സുമിത്ര എന്നീ മൂന്നു ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്ന കാര്യം സുവിദിതമാണല്ലോ. മഹാഭാരതത്തിലെ നായകനായ ശ്രീകൃഷ്ണനാകട്ടെ പതിനാറായിരത്തി എട്ട് ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് പുരാണങ്ങൾ പറയുന്നത്. രുക്മിണി, ജാംബവതി, സത്യഭാമ, കാളിന്ദി, മിത്രവന്ദ, സരസ്വതി, കൈകേയി, ലക്ഷ്മണ എന്നീ എട്ടുപേരും നാരകാസുരൻെറ പതിനാറായിരം പുത്രിമാരുമായിരുന്നു ശ്രീകൃഷ്ണ ഭാര്യമാർ.

സ്മൃതികാലമായപ്പോഴേക്കും ബഹുഭാര്യത്വ സമ്പ്രദായവും ജാതീയമായ അടിസ്ഥാനത്തിലായി മാറി. ബ്രാഹ്മണന് മൂന്നും ക്ഷത്രിയന് രണ്ടും വൈശ്യനും ശൂദ്രനും ഓരോന്നും ഭാര്യമാരാകാമെന്നാണ് യാജ്ഞവൽക്യസ്മൃതിയുടെ നിയമം.

തിസ്രോവർണാനു പൂർവ്വേണ ദ്വോ തഥൈകാ യഥാക്രമം
ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വിശാം ഭാര്യാ സ്വാ ശൂദ്രജന്മനഃ
(യാജ്ഞവൽക്യസ്മൃതി 1:57)

(വർണക്രമമനുസരിച്ച് ബ്രാഹ്മണന് മൂന്നും ക്ഷത്രിയന് രണ്ടും വൈശ്യന് ഒന്നും ഭാര്യമാരാകാം. ശൂദ്രന് സ്വജാതിയിൽ നിന്നുമാത്രമേ വിവാഹം പാടുള്ളൂ)

ഏകപത്നീവ്രതം നിലനിൽക്കുന്നുവെന്നവകാശപ്പെടുന്ന ആധുനിക സമൂഹങ്ങളിലും ഒന്നിലധികം സ്ത്രീകളുമായി ലൈംഗികവേഴ്ചയിലേർപ്പെടുന്ന സമ്പ്രദായം സാർവത്രികമാണെന്നതാണ് വസ്തുത. അതിന് പല വിധ ഓമനപ്പേരുകൾ നൽകുന്നുവെന്നു മാത്രമെയുള്ളൂ. 'പബ്ലിക് റിലേഷൻസി'ൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാൾഗേളുകളിൽ പണക്കാരൻ ലൈംഗികദാഹം ശമിപ്പിക്കുമ്പോൾ വേശ്യാതെരുവുകളിലാണ് സാധാരണക്കാരൻ സമാധാനം കണ്ടെത്തുന്നത് എന്ന

വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. പലതരം പേരുകളിൽ വിളിക്കപ്പെടുന്ന അഭിസാരികകളെ ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും സമീപിക്കാത്തവർ ആധുനികസമൂഹത്തിൽ വളരെ വിരളമാണെന്നാണ് പഠനങ്ങൾ കാണിക്കുന്നത്. അതൊരു തെറ്റായി ആധുനിക സമൂഹം കാണുന്നേയില്ല. ഇവ കൂടാതെതന്നെ സമൂഹത്തിലെ ഉന്നതരിൽ നടക്കുന്ന ഭാര്യാവിക്രയം (wife swaping), സംഘരതി (group sex or daisy chain) തുടങ്ങിയ ലൈംഗിക വൈകൃതങ്ങളും വർധിച്ചുവരികയാണെന്നാണ് കണക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ബഹുഭാര്യത്വത്തിനെതിരെ ശക്തമായി സംസാരിക്കുന്നവരിൽ പലരും ഇത്തരം ലൈംഗികബന്ധങ്ങളുടെ അടിമകളാണെന്നതാണ് വാസ്തവം.

ഭാര്യയായ ജെന്നിയെ കൂടാതെ ഹെലനയെന്ന വെപ്പാട്ടിയുമായി മാർക്സ് പുലർത്തിയിരുന്ന ലൈംഗികബന്ധം ഒരു യാദൃശ്ചിക സംഭവമായി കാണുന്ന രീതി ശരിയല്ല. യുക്തിവാദി ദാർശനികനായിരുന്ന ബെർട്രൻഡ് റസ്സലിന് നാലു ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും മകൻെറ ഭാര്യയായ സൂസനടക്കം മറ്റു പല സ്ത്രീകളുമായും ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുമുള്ള വസ്തുതകൾ നൽകുന്ന പാഠത്തോട് മുഖം തിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതുകൊണ്ട് കാര്യമില്ല. അവ തെളിയിക്കുന്ന യാഥാർഥ്യത്തോട് ക്രിയാത്മകവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായി സംവദിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയണം. അപ്പോൾ മനസ്സിലാവും, ഏകഭാര്യത്വം ചില വ്യക്തികളുടെയെങ്കിലും സ്വാഭാവികവും പ്രകൃതിപരവുമായ ദാഹം തീർക്കാൻ പര്യാപ്തമായ സമ്പ്രദായമല്ലെന്ന്. ഈ സത്യത്തിന് നേരെ കണ്ണടച്ചുകൊണ്ട് ബഹുഭാര്യത്വമെന്ന പ്രശ്നം ചർച്ച ചെയ്യുന്നത് വെറുതെയാണ്.

ഖുർആൻ ബഹുഭാര്യത്വം അനുവദിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത അനുവാദത്തിൻെറ സൂക്തം ഇങ്ങനെയാണ്:

“അനാഥകളുടെ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് നീതിപാലിക്കാനാവില്ലെന്ന് നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള സ്ത്രീകളിൽനിന്ന് രണ്ടോ മൂന്നോ നാലോ പേരെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളുക. എന്നാൽ, നീതി പുലർത്താനാവില്ലെന്ന് നിങ്ങൾ ആശങ്കിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഒന്നേ പാടുള്ളൂ” (4:3).

ലോകത്തെ മറ്റു സമൂഹങ്ങളിലേതുപോലെതന്നെ, പലപ്പോഴും മറ്റു സമൂഹങ്ങളെ കവച്ചുവെക്കുന്ന രീതിയിൽ ബഹുഭാര്യത്വം അറേബ്യയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. അനിയന്ത്രിതമായ അനുവാദമായിരുന്നു ഇക്കാര്യത്തിൽ അറബികൾക്കിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നത്. ഇതിനൊരു നിയന്ത്രണമുണ്ടാക്കുകയും നാലിൽ പരിമിതിപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ഖുർആൻ ചെയ്തത്. പല പ്രവാചകാനുചരന്മാർക്കും ഇസ്‌ലാം ആശ്ലേഷിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരുപാട് ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത അറേബ്യൻ സമൂഹത്തിൽ ഭാര്യമാരുടെ എണ്ണത്തിന് യാതൊരു പരിധിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്. ഗീലാനുബ്നു സൽമത്തുസ്സക്കഫിക്ക് പത്തുഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നു. അമീറത്തുൽ അസദിക്ക് എട്ട് ഭാര്യമാരും നൗഫലുബ്നു മുആവിയത്തുദ്ദയ്‌ലമിക്ക് അഞ്ച് ഭാര്യമാരുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇസ്‌ലാം സ്വീകരിക്കുന്ന സമയത്ത് ഇഷ്ടമുള്ള നാലു ഭാര്യമാരെ നിലനിർത്തി ബാക്കിയുള്ളവരെ ഒഴിവാക്കാനാണ് പ്രവാചകൻ(ﷺ) അവരോടാവശ്യപ്പെട്ടത്. കൈയും കണക്കുമില്ലാതെ എത്രയും ഭാര്യമാരെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാമെന്ന അവസ്ഥ നിലനിന്നിരുന്ന സമൂഹത്തിലാണ് നീതി പുലർത്താനാവുമെങ്കിൽ നാലു വരെ ആകാമെന്നും അതിനാവില്ലെങ്കിൽ ഒന്നു മാത്രം മതിയെന്നുമുള്ള നിയമം കൊണ്ടുവന്നതെന്ന് സാരം.

അനിവാര്യമെന്നു തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിക്കാൻ ഖുർആൻ അനുവാദം നൽകുന്നു. അവർക്കിടയിൽ നീതി പാലിക്കണമെന്ന നിബന്ധനയോടെ.

ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനെ ആധുനികത വിലക്കുന്നു. നിയമാനുസൃതം ഒരു ഭാര്യ മാത്രമേ പാടുള്ളുവെന്ന് നിഷ്കർശിക്കുമ്പോൾതന്നെ കാൾഗേളുകളുമായോ മറ്റോ ബന്ധം പുലർത്തുന്നതിൽ അത് യാതൊരു തെറ്റും കാണുന്നില്ല.

ഏതാണ് സ്ത്രീകൾക്ക് ഹിതകരമായ നിയമം?

വിവാഹേതര ബന്ധങ്ങൾ, അതിന് എന്ത് പേരിട്ട് വിളിച്ചാലും ഇസ്‌ലാം അംഗീകരിക്കുന്നില്ല- വെറുക്കുന്നു എന്ന വസ്തുതയുടെ അടിത്തറയിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് നാം ഈ പ്രശ്നത്തെ പരിശോധിക്കേണ്ടത്. ഇസ്‌ലാമികമായ ഭരണക്രമം നിലനിൽക്കുന്ന രാഷ്ട്രത്തിലാണെങ്കിൽ വ്യഭിചരിച്ചവർക്ക്- നാല് ദൃക്സാക്ഷികളുടെ സാക്ഷ്യം കൊണ്ട് കുറ്റം തെളിഞ്ഞാൽ- വിവാഹിതരല്ലെങ്കിൽ നൂറ് അടിയും വിവാഹിതരെങ്കിൽ മരണം വരെ കല്ലേറും ലഭിക്കും. വിവാഹത്തിന് പുറത്തുള്ള ലൈംഗിക ബന്ധത്തെ ഇസ്‌ലാം എന്തുമാത്രം വെറുക്കുന്നുവെന്ന് ഈ ശിക്ഷകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. സമൂഹത്തിൻെറ അടിസ്ഥാന സ്ഥാപനമായ കുടുംബത്തിൻെറ തകർച്ചക്കും അതു

വഴി ധാർമിക തകർച്ചക്കും വ്യഭിചാരം നിമിത്തമാവുമെന്നാണ് ഇസ്ലാമിൻെറ വീക്ഷണം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സദാചാരനിഷ്ഠമായ ഒരു സമൂഹത്തിൻെറ സൃഷ്ടിക്കുവേണ്ടി ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ദർശനത്തിന് അത് പൂർണമായി ഇല്ലാതാക്കുവാനാശ്യമായ നിയമങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടിവരുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. അതോടൊപ്പം മനുഷ്യപ്രകൃതിക്ക് ഇണങ്ങുന്ന നിയമങ്ങളിൽ വികാരപൂർത്തീകരണമെന്ന ജൈവിക ആവശ്യം നിർവഹിക്കുവാനുള്ള മാർഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയും വേണം. ഇവിടെയാണ് ഇസ്ലാം ബഹുഭാര്യത്വം അനുവദിച്ചതിലെ യുക്തി മനസ്സിലാക്കാനാവുന്നത്.

സദാചാരനിഷ്ഠമായ ഒരു സമൂഹത്തിൽ ബഹുഭാര്യത്വം അനിവാര്യമാകുന്ന വൈയക്തികവും സാമൂഹികവുമായ അവസ്ഥകളുണ്ട്. വ്യക്തിപരമായ അവസ്ഥകളെ ഇങ്ങനെ സംക്ഷേപിക്കാം:

ഒന്ന്) പുരുഷൻെറ ലൈംഗികാസക്തി: ചില പുരുഷന്മാർക്കെങ്കിലും തങ്ങളുടെ ലൈംഗികാവശ്യങ്ങൾക്ക് ഒരു സ്ത്രീ മതിയാകാതെ വരുന്ന സാഹചര്യങ്ങളുണ്ടെന്നത് നിഷേധിക്കാനാവാത്ത വസ്തുതയാണ്. സ്ത്രീയുടെ ആർത്തവകാലം, പ്രസവകാലം തുടങ്ങിയ കാലയളവുകളിൽ ലൈംഗികബന്ധം അസാധ്യമാണല്ലോ. ഇത്തരം അവസ്ഥകളിൽ ലൈംഗിക വികാരം നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയാത്തവരുണ്ടാകാം. ബഹുഭാര്യത്വം അല്ലെ ങ്കിൽ വ്യഭിചാരമാണ് അത്തരം ആളുകൾക്ക് മുന്നിലുള്ള മാർഗം.

രണ്ട്) ഭാര്യയുടെ ലൈംഗികശേഷിയില്ലായ്മ: സ്ത്രീകളിലെ ലൈംഗികശേഷിക്കുറവ് ചിലപ്പോൾ ചികിൽസിച്ചുമാറ്റാൻ കഴിയാത്തതാവാം. ഏതുതരം ശേഷിക്കുറവാണെങ്കിലും അതു നിലനിൽക്കുന്ന കാലയളവിൽ പുരുഷന് വികാരശമനത്തിന് മാർഗം വേണമെന്നാണ് പ്രകൃതിയുടെ താൽപര്യം. ഒന്നുകിൽ ബഹുഭാര്യത്വം അല്ലെങ്കിൽ വ്യഭിചാരം. അതുമല്ലെങ്കിൽ വിവാഹമോചനം. ഇങ്ങനെ മൂന്നു മാർഗങ്ങളുണ്ട് പുരുഷനു മുമ്പിൽ. വ്യഭിചാരം അധാർമികമാണ്. വിവാഹമോചനം അനുവദനീയമെങ്കിലും കഴിയുന്നത്ര ഒഴിവാക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ട കാര്യമാണ്. ഇത്തരം ഒരവസ്ഥയിൽ ബഹുഭാര്യത്വമാണ് ഏറ്റവും കരണീയമായിട്ടുള്ളത്.

മൂന്ന്) ഭാര്യയുടെ വന്ധ്യത: ഭാര്യ വന്ധ്യയാണെങ്കിൽ പുരുഷനു മുമ്പി ൽ മൂന്നു മാർഗങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന്. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ കുട്ടികളില്ലാതെ ജീവിക്കുക. രണ്ട്. വന്ധ്യയായ സ്ത്രീയെ വിവാഹമോചനം ചെയ്തുകൊണ്ട് മറ്റൊരുത്തിയെ വേൾക്കുക. മൂന്ന്. വന്ധ്യയായ സ്ത്രീയെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ മറ്റൊരുത്തിയെ വിവാഹം ചെയ്യുക.

ഒന്നാമത്തെ പരിഹാരം സ്വന്തത്തോടുചെയ്യുന്ന ക്രൂരതയാണ്. രണ്ടാമത്തേത് ഭാര്യയോടുള്ള ക്രൂരതയും: അവർ ചെയ്ത തെറ്റുകൊണ്ടല്ല അവർ വന്ധ്യയായിത്തീർന്നത്. മൂന്നാമത്തെ നിർദേശമാണ് മാനവികം. അതുവഴി ഭർത്താവിൻെറ കുഞ്ഞുങ്ങളെ തൻേറതെന്നവണ്ണം വളർത്തിക്കൊണ്ട് സായൂജ്യമണിയാൻ വന്ധ്യയായ സ്ത്രീക്കും അവസരം ലഭിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മാതൃത്വത്തിൻെറ ദാഹം ശമിപ്പിക്കുവാൻ അവൾക്കും സാധിക്കുന്നു.

നാല്) ഭാര്യയുടെ മാറാവ്യാധി: ചില രോഗങ്ങൾ ലൈംഗികബന്ധത്തെയും ഗർഭധാരണത്തെയും വിലക്കുന്നവയായുണ്ട്. അത്തരം രോഗമുള്ള സ്ത്രീകളുടെ ഭർത്താക്കന്മാർ എന്തുചെയ്യണം? മാറാരോഗം കാരണം ഗാർഹികജോലികൾ ചെയ്യാൻ പ്രയാസപ്പെടുന്നവരുമുണ്ടാകും. ഇവിടെയെല്ലാം പരിഹാരമായി നിർദേശിക്കപ്പെടുന്നത് വ്യഭിചാരമോ വിവാഹമോചനമോ ബഹുഭാര്യത്വമോ ആണ്. മാറാവ്യാധി പിടിപെട്ട സ്ത്രീയെ ഒഴിവാക്കുന്നതിലൂടെ അവളെ വഴിയാധാരമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇവിടെയും മാനവികമായ മാർഗംബഹുഭാര്യത്വം തന്നെയാണ്.

മുകളിൽ പറഞ്ഞ സാഹചര്യങ്ങളിൽ വിവാഹമോചനമാണ് ചില മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശുപാർശ ചെയ്യുന്നത്. മനുസ്മൃതിയുടെ കൽപന കാണുക:

വന്ധ്യാഷ്ട മേധി വേദ്യാബ്ദേ ദേശമേതുമൃതപ്രജാ
ഏകാ ദശേ സ്ത്രീ ജനനീ സത്യസ്ത്വപ്രിയ വാദിനീ
(മനുസ്മൃതി 9:81)

(വന്ധ്യയായ ഭാര്യയെ എട്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞും, ചാപിള്ള പ്രസവിക്കുന്നവളെ പത്തുവർഷം കഴിഞ്ഞും, പെണ്ണുമാത്രം പ്രസവിക്കുന്നവളെ പതിനൊന്നുവർഷം കഴിഞ്ഞും, അപ്രിയം പറയുന്നവളെ ഉടനെയും ഉപേക്ഷിച്ച് വേറെ വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഈ സ്ത്രീകൾക്ക് സന്തോഷത്തിനായി യാതൊന്നും കൊടുക്കേണ്ടതില്ല).

യുക്തിവാദത്തിൻെറ പരിഹാരവും വിവാഹമോചനംതന്നെ. നിരീശ്വരത്വത്തിൻെറ ഏറ്റവും വലിയ തത്ത്വജ്ഞാനിയായി അറിയപ്പെ

ടുന്ന ബർട്രൻഡ് റസ്സൽ നിർദേശിക്കുന്ന പരിഹാരം കാണുക:

'സന്താനങ്ങളില്ലാത്ത വൈവാഹിക ജീവിതത്തിൽ, ഇരുകൂട്ടരും നന്നായി പെരുമാറുവാൻ പരമാവധി പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്നുവരികിലും, വിവാഹമോചനംതന്നെയാണ് ഏറ്റവും നല്ല പരിഹാരം' (Marriage and Morals, Page:96)

ഇത്തരം അവസരങ്ങളിൽ ബഹുഭാര്യത്വമോ വിവാഹമോചനമോ വ്യഭിചാരമോ ഏതാണ് ഒരു സ്ത്രീ ഭർത്താവിൽനിന്ന് ആഗ്രഹിക്കുക? സന്മാർഗനിഷ്ഠയും സ്നേഹവതിയുമായ സ്ത്രീ തീർച്ചയായും കാംക്ഷിക്കുന്നത് ബഹുഭാര്യത്വമായിരിക്കും. ഇസ്ലാം ബഹുഭാര്യത്വം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നത് സ്ത്രീകളുടെകൂടി രക്ഷ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടാണ്. ഖുർആനിക ദർശനം മാനവികമാണെന്ന വസ്തുതയാണ് നമുക്കിവിടെ കാണാൻ കഴിയുന്നത്.

ബഹുഭാര്യത്വം സാമൂഹികമായ അനിവാര്യതയായിത്തീരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെ ഇങ്ങനെ സംക്ഷേപിക്കാം:

ഒന്ന്) സ്ത്രീ-പുരുഷ അനുപാതത്തിലുണ്ടാവുന്ന വ്യത്യാസം: ഇതു രണ്ടു രൂപത്തിൽ സംഭവിക്കാം; സ്വാഭാവികമായും യുദ്ധത്തിൻെറ ഫലമായും. ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്ന ഒരു യാഥാർഥ്യമുണ്ട്. ഏതാണ്ട് എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലും എല്ലാ കാലഘട്ടങ്ങളിലും സ്ത്രീകളുടെ എണ്ണം പുരുഷന്മാരുടേതിനേക്കാൾ കൂടുതലായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുതയാണത്. ആധുനിക ശാസ്ത്രം ഈ അവസ്ഥക്ക് വിശദീകരണം നൽകുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യരുടെ ജനിതക നിലപ്രകാരം ഗർഭസ്ഥ ശിശുക്കളുടെ ലിംഗവ്യത്യാസം ഏതാണ്ട് സമമായിരിക്കുമെങ്കിലും പെൺഭ്രൂണത്തിന് ആൺഭ്രൂണത്തെക്കാൾ രോഗപ്രതിരോധ ശേഷി കൂടുതലായതിനാൽ ജനിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ കൂടുതൽ പെൺകുട്ടികളായിരിക്കുമത്രേ. ആയിരം ആൺകുട്ടികൾക്ക് ഏകദേശം ആയിരത്തിപത്ത് പെൺകുട്ടികൾ എന്ന നിരക്കിലായിരിക്കും ഈ വ്യത്യാസമെന്നാണ് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്.

യുദ്ധത്തിന് ശേഷമുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥയാണ് മറ്റൊന്ന്. സ്വാഭാവികമായും യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത് പുരുഷന്മാരായിരിക്കും. അങ്ങനെ സ്ത്രീ- പുരുഷ അനുപാതത്തിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടാവും. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ജർമനിയിലെ അമ്പത് ലക്ഷം പുരുഷന്മാരാണ് മരിച്ചുവീണത്. യുദ്ധത്തിന് മുമ്പ് അവിടത്തെ സ്ത്രീ

-പുരുഷ അനുപാതം സമമായിരുന്നുവെങ്കിൽ യുദ്ധശേഷം അമ്പത് ലക്ഷം സ്ത്രീകൾ അധികമായി ഭവിച്ചു. ഭർത്താക്കന്മാരെ നൽകണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ജപ്പാനിലെയും ജർമനിയിലെയും സ്ത്രീകൾ പ്രകടനം നടത്തി. അവരുടെ വീടുകൾക്കു മുമ്പിൽ 'ഒരു സായാഹ്ന അതിഥിയെ ആവശ്യമുണ്ട് (Wanted an evening guest-) എന്ന ബോർഡുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇത് ജർമനിയുടെ മാത്രം അവസ്ഥയല്ല. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞാൽ ഏതു സമൂഹത്തിലുമുണ്ടാവുന്ന സ്വാഭാവികമായ സ്ഥിതിവിശേഷമാണ്.

സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ എണ്ണം പുരുഷന്മാരുടേതിനേക്കാൾ വർധിക്കുമ്പോൾമൂന്നു പ്രതിവിധികളാണ് സമൂഹത്തിന് സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയുക.

1. ഓരോ പുരുഷനും ഓരോ സ്ത്രീയെ മാത്രം വിവാഹം ചെയ്യുക. ബാക്കിയുള്ള സ്ത്രീകൾ ലൈംഗികതൃഷ്ണ ഒതുക്കിക്കൊണ്ട് ജീവിക്കുക.

2. ഓരോ പുരുഷനും ഓരോ സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യുക. ബാക്കിയുള്ള സ്ത്രീകൾ വ്യഭിചാരത്തിലേർപ്പെടുക.

3. പ്രാപ്തരും ഭാര്യമാരോട് നീതിയിൽ വർത്തിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് തോന്നുന്നവരുമായ പുരുഷന്മാർ ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിക്കുക.

ഈ മൂന്നു പരിഹാരങ്ങളിൽ ഏതാണ് മാനവികം? വിവാഹത്തിന് കഴിയാത്ത സ്ത്രീകളെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഒന്നാമത്തെ പ്രതിവിധി ക്രൂരവും പ്രകൃതിവിരുദ്ധവുമാണ്. രണ്ടാമത്തെ പ്രതിവിധിയാകട്ടെ ധാർമിക വ്യവസ്ഥയെ തകർക്കുന്നതിലൂടെ സമൂഹത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ പോന്നതാണ്. മൂന്നാമത്തെ പ്രതിവിധിതന്നെയാണ് സദാചാരനിഷ്ഠമായ സമൂഹത്തിൻെറ നിലനിൽപ് കാംക്ഷിക്കുന്നവർ തെരഞ്ഞെടുക്കുക. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ 1948– ൽ മ്യൂണിക്കിൽ സമ്മേളിച്ച ലോകയുവജനസംഘടന ജർമനിയുടെ പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരമായി ബഹുഭാര്യത്വം നിർദേശിച്ചത്. ഇസ്ലാം നിർദേശിക്കുന്ന പരിഹാരവും ഇതുതന്നെ. ഒരു പരിഹാരം, ലോക യുവജനസംഘടന നിർദേശിക്കുമ്പോൾ മാനവികവും ഇസ്ലാം നിർദേശിക്കുമ്പോൾ അപരിഷ്കൃതവുമാകുന്നതെങ്ങനെയാണ്?

ഇത്തരമൊരു പ്രതിസന്ധിക്ക്, പരിശുദ്ധാത്മാവ് സകലസത്യത്തി

ലും വഴി നടത്തുന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവസഭക്ക് നിർദേശിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന പ്രതിവിധിയെന്താണ്? അധികം വരുന്ന സ്ത്രീകളെ എന്തു ചെയ്യണമെന്നാണ് അവർക്ക് പറയാനുള്ളത്? അവരെയെല്ലാം കർത്താവിൻെറ മണവാട്ടികളാണെന്ന മിഥ്യാബോധത്തിൽ കുരുക്കി കന്യാസ്ത്രീകളാക്കാമെന്ന് സഭ കരുതുന്നുവോ? അതല്ല, ധാർമികതയുടെ അതിരുകൾ അതിലംഘിച്ച് വേശ്യാവൃത്തിയിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുവാൻ സഭ അവർക്ക് കൂട്ടുനിൽക്കുമോ? സത്യത്തിൽ, ഏകഭാര്യാവ്രതമാണ് തങ്ങളുടെ മതത്തിൻെറ അനുശാസനയെന്ന് വീരവാദം മുഴക്കുന്നവരുടെ കൈയിൽ സ്ത്രീകളുടെ എണ്ണം വർധിക്കുന്ന സാമൂഹികസാഹചര്യത്തിൽ സ്വീകരിക്കേണ്ടത് എന്തു നിലപാടാണെന്നതിനെക്കുറിച്ച യാതൊരു ധാരണയുമില്ലെന്നതാണ് യാഥാർഥ്യം.

ബഹുഭാര്യത്വത്തെ അപരിഷ്കൃതമായി കാണുന്ന യുക്തിവാദികളുടെ കൈയിൽ ഈ സാമൂഹിക സാഹചര്യത്തിനുള്ള പരിഹാരം വ്യഭിചാരമാണ്. ഗർഭനിരോധന മാർഗങ്ങൾ യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വ്യഭിചാരം! ബർട്രാൻഡ് റസ്സൽ എഴുതുന്നു:

‘മുകളിൽ പറഞ്ഞ സാഹചര്യങ്ങളിൽ സാമ്പത്തിക കാരണങ്ങളാൽ പുരുഷന്മാരിൽ മിക്കവരും നേരത്തേ വിവാഹിതരാവുന്നത് അസാധ്യമായി കരുതുകയും അതേസമയം സ്ത്രീകളിൽ കുറേപേർക്ക് വിവാഹിതരാവാൻതന്നെ കഴിയാതെ വരികയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം സ്ത്രീ-പുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള തുല്യാവകാശം സ്ത്രീകളുടെ ചാരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച പരമ്പരാഗത സങ്കൽപത്തിൽ ഒരു മാറ്റം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ലൈംഗികബന്ധം അനുവദിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ (സത്യത്തിൽ അത് നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്) സ്ത്രീകൾക്കും അത് അനുവദിക്കപ്പെടണം. സ്ത്രീകൾ മിച്ചം വരുന്ന നാടുകളിൽ അവിവാഹിതരായി കഴിയുന്ന സ്ത്രീകളെയെല്ലാം ലൈംഗികാനുഭൂതിയിൽനിന്ന് ഒഴിച്ചുനിർത്തുന്നത് വ്യക്തമായ അനീതിയാണ്. വനിതാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആദ്യകാല വക്താക്കൾക്ക് ഇക്കാര്യങ്ങൾ കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവരുടെ ആധുനികരായ അനുയായികൾ ഇവ വ്യക്തമായി നോക്കിക്കാണുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെ അനുകൂലിക്കാത്തവർ സ്ത്രീ ലൈംഗികതയോട് നീതി ചെയ്യുന്നതിന് എതിരാണെന്ന് പറയേണ്ടിവരും (Marriage and morals, Page 59)

സ്വതന്ത്ര ലൈംഗികത അനുവദിക്കപ്പെടുന്ന സമൂഹത്തിൽ സന്താനോൽപാദനം വിവാഹവൃത്തിയിൽ മാത്രം ഒതുക്കണമെന്നും വിവാഹബാഹ്യമായ ലൈംഗികവേഴ്ചകളെല്ലാം ഗർഭനിരോധന മാർഗങ്ങളുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കണമെന്നും റസ്സൽ നിർദേശിക്കുന്നുണ്ട്.

സ്ത്രീ-പുരുഷ അനുപാതത്തിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാവുന്ന സാമൂഹിക സാഹചര്യങ്ങളിൽ സാധിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ ഒന്നിലധികം സ്ത്രീകളെ ഭാര്യമാരാക്കിവെച്ചുകൊണ്ട് അവർക്കിടയിൽ നീതിയോടുകൂടി വർത്തിക്കണമെന്ന ഖുർആനികനിർദേശമോ അധികം വരുന്ന സ്ത്രീകൾ വ്യഭിചാരത്തിലേർപ്പെടണമെന്ന യുക്തിവാദ നിർദേശമോ ഏതാണ് മാനവികം? സ്ത്രീയോട് നീതി ചെയ്യുന്നത് ഏത് നിർദേശമാണ്?

അവിഹിതബന്ധം മൂലം സ്ത്രീ ക്രൂരമായി വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നതല്ലേ സത്യം! ഏതു നിമിഷവും അവളെ പുറംതള്ളാം. ഈ ബന്ധത്തിൽ ജനിക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെ-ഒരു ഗർഭ നിരോധനമാർഗവും നൂറുശതമാനം കുറ്റമറ്റതല്ലെന്നോർക്കുക- അതിൻെറ പിതാവിനോട് ചേർക്കാൻ പോലും അവൾക്ക് അവകാശമില്ല. അവളുടെ മാംസളത കുറയുകയും തൊലി ചുളിയുകയും ചെയ്താൽ പിന്നെ അവളെ ആരും തിരിഞ്ഞുനോക്കുകയില്ല. അവകാശങ്ങളുള്ള അധികൃതമായ ഭാര്യ എന്ന പദവിയോ വേശ്യ എന്ന പേരോ ഏതാണ് അഭികാമ്യം? ഒന്നാമത്തെതായിരുന്നാലും നാലാമത്തെതായിരുന്നാലും അവകാശങ്ങളുള്ള അധികൃത ഭാര്യ എന്ന പദവിയും പെരുമാറ്റവും ലഭിക്കുവാൻ ഏതു സ്ത്രീക്കും അവകാശമുണ്ടെന്നാണ് ഇസ്ലാമിൻെറ കാഴ്ചപ്പാട്. സപത്നിയായി ജീവിച്ച് തൻെറയും സന്താനങ്ങളുടെയും ചെലവുകൾ കണക്കുതീർത്തു വാങ്ങുകയും ഭർത്താവിൻെറ മരണശേഷം താനും കുട്ടികളും സ്വത്തിൽ അവകാശികളുമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതോ, ഒരു അവകാശവുമില്ലാതെ വേശ്യയായി ജീവിക്കുകയും അവസാനം നരകിച്ച് സമൂഹത്തിന് ഭാരമായിത്തീരുന്നതോ ഏതാണ് സ്ത്രീക്ക് അഭിമാനകരമായിട്ടുള്ളത്?

രണ്ട്) വിധവകളുടെയും അനാഥകളുടെയും സംരക്ഷണം: വിധവകളെയും അനാഥകളെയും സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് സമൂഹത്തിൻെറ ബാധ്യതയാണ്. ഈ ബാധ്യത യഥോചിതം നിർവഹിക്കുന്നതിന് ബഹുഭാര്യത്വം ചിലപ്പോൾ അനിവാര്യമായിത്തീരുമെന്ന് കാണാനാ

വും. യുദ്ധങ്ങളിലും പൊതുജീവിതത്തിലെ അത്യാഹിതങ്ങളിലുമെല്ലാം കൂടുതൽ മരണപ്പെടുന്നത് പുരുഷന്മാരാണല്ലോ. അപ്പോൾ വിധവകളും അവരുടെ അനാഥരായ മക്കളും കൂടുതലായുണ്ടാവുകയും അവരുടെ സംരക്ഷണം സമൂഹത്തിൻെറ ബാധ്യതയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിധവകളുടെ സംരക്ഷണമെന്നു പറയുമ്പോൾ കേവലം ഭക്ഷണസാമഗ്രികളോ പാർപ്പിടമോ നൽകിയതുകൊണ്ട് അത് പൂർത്തിയാവുമെന്ന് പറയാൻ വയ്യ. പലപ്പോഴും വിധവകളായിത്തീരുന്നത് യുവതികളായിരിക്കും. അവർക്ക് ഒന്നോ രണ്ടോ കുട്ടികളുണ്ടെങ്കിലും മജ്ജയും മാംസവുമുള്ള മനുഷ്യരെന്ന നിലക്ക് ലൈംഗിക വികാരവുമുണ്ടാകും. ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും പാർപ്പിടവും ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ലൈംഗികതൃഷ്ണ ശമിപ്പിക്കപ്പെടുകയില്ലല്ലോ. അവരെ അങ്ങനെ വിടുന്നത് അസാന്മാർഗിക വൃത്തികളിലേക്ക് ചായുന്നതിന് കാരണമാകും. സമൂഹത്തിൻെറ ധാർമികതയെതന്നെ തകർക്കുന്ന നടപടിയാണത്. അപ്പോൾ അവർ പുനർവിവാഹം ചെയ്യപ്പെടണം. അതാണ് വിധവകളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള യഥാർഥ മാർഗം.

ആരാണ് വിധവകളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് സന്നദ്ധരാവുക? വിശേഷിച്ചും ഒന്നോ രണ്ടോ കുഞ്ഞുങ്ങളുള്ള വിധവകളാണെങ്കിൽ പൊതുവേ പുരുഷന്മാർ ആദ്യഭാര്യമാരായി വിധവകളെ സ്വീകരിക്കാൻ മടിക്കും. ഈ മടി സ്വാഭാവികമായതിനാൽ അവർ അക്കാര്യത്തിൽ വിമർശിക്കപ്പെടുന്നത് നീതിയല്ല. ഇവിടെയാണ് ബഹുഭാര്യത്വം വിധവകളുടെ സംരക്ഷണത്തിനെത്തുന്നത്. ഒരു പുരുഷൻെറ രണ്ടാമത്തെയോ മൂന്നാമത്തെയോ ഭാര്യയായിത്തീരാൻ അവൾ സന്നദ്ധയാണെങ്കിൽ മാനുഷികമായ എല്ലാ അവകാശങ്ങളും അനുഭവിക്കാൻ അവൾക്ക് സാധിക്കും.

അനാഥകൾക്കും അമ്മയുടെ രണ്ടാം വിവാഹം ആശ്വാസവും സംരക്ഷണവുമാണ് നൽകുക. അനാഥാലയങ്ങളിൽ എന്തൊക്കെ സൗകര്യങ്ങളു ണ്ടായാലും ഒരു കുടുംബത്തിൻെറ സാഹചര്യമുണ്ടാവുകയില്ലല്ലോ. ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ അമ്മയിൽനിന്നു പറിച്ചെടുക്കപ്പെട്ട് അനാഥാലയത്തിൽ അയക്കപ്പെടുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ മനോനിലയെ അത് കുറച്ചൊന്നുമല്ല ബാധിക്കുക. അമ്മയുടെ മടിയിൽ വളരേണ്ട കാലത്ത് അവർ അവിടെതന്നെ വളരണം. ഒരു കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിൽതന്നെ ജീവിക്കുവാൻ അവർക്ക് അവസരം ലഭിക്കണം.

ഇതിനുള്ള അവസരമൊരുക്കാൻ വിധവയുടെ രണ്ടാം വിവാഹത്തിന് സാധിക്കുന്നു. ധാർമികബോധവും മതനിഷ്ഠയുമുള്ളയാളാണ് അമ്മയുടെ പുതിയ ഭർത്താവെങ്കിൽ പിതാവിൻേറതിന് തുല്യമായ പെരുമാറ്റവും സംതൃപ്തമായ കുടുംബാന്തരീക്ഷവും ആ അനാഥകൾക്ക് ലഭിക്കുന്നു. അനാഥാലയത്തിലെ ജീവിതത്തെക്കാൾ എത്രയോ ഉത്തമമാണ് ഇതെന്നുള്ളതാണ് സത്യം.

വിധവകൾക്ക് നിത്യദുഃഖമാണ് പല മതങ്ങളും നിഷ്കർഷിക്കുന്നത്. മനുസ്മൃതിയുടെ വിധി നോക്കുക.

ആ സീതാ മരണാൽക്ഷാന്താ നിയതാ ബ്രഹ്മചാരിണീ
യോ ധർമ്മ ഏക പത്നി നാം കാംക്ഷന്തി നമനുത്തമം

(5:158)

(ഭർത്താവു മരിച്ചശേഷം സ്ത്രീ ജീവാവസാനം വരെ സഹനശീലയായും പരിശുദ്ധയായും ബ്രഹ്മധ്യാനമുള്ളവളായും മദ്യ-മാംസ ഭക്ഷണം ചെയ്യാത്തവളായും ഉൽകൃഷ്ടയായ പതിവ്രതയുടെ ധർമത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവളായും ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു)

ഇത്തരം നിയമങ്ങളിൽനിന്നാണ് കാലക്രമേണ ഭർത്താവിൻെറ ചിതയിൽ ഭാര്യയും മരിക്കണമെന്ന സതി സമ്പ്രദായം ഉടലെടുത്തത്. ഇസ്ലാമാകട്ടെ വിധവകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളെ തൊട്ടറിയുകയും അതിനുള്ള പരിഹാരങ്ങൾ നിർദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബഹുഭാര്യത്വം വഴി പരിഹരിക്കാൻ കഴിയുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് നടുവിൽ നിന്ന് കണ്ണടച്ച് ഇരുട്ടാക്കുവാൻ അത് ആരോടും ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. അത്തരം അവസരങ്ങളിൽ ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിക്കുവാൻ അത് അനുവാദം നൽകുന്നു. വിധവകളുടെയും അനാഥകളുടെയും സംരക്ഷണത്തിനുതകുന്ന തികച്ചും മാനവികമായ ഒരു സംവിധാനമാണത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇത്തരം ഒട്ടനവധി അവസരങ്ങളിൽ ബഹുഭാര്യത്വം സ്ത്രീയുടെ സംരക്ഷണത്തിനെത്തുന്നതായാണ് നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത്.

ബഹുഭാര്യത്വമനുവദിക്കുന്നതിലൂടെ ഇസ്ലാം സ്ത്രീകളെ തരം താഴ്ത്തിയെന്ന ആരോപണത്തിൽ കഴമ്പില്ലെന്ന വസ്തുതയാണിവിടെ വ്യക്തമാവുന്നത്. സദാചാരനിഷ്ഠമായ ഒരു സാമൂഹിക സംവിധാനം കാംക്ഷിക്കുന്നവർക്കൊന്നുംതന്നെ ബഹുഭാര്യത്വത്തെ അപ്പടി അധിക്ഷേപിക്കുവാൻ കഴിയില്ല.

എട്ട്

ബഹുഭർതൃത്വം

പല പുരാതന സമൂഹങ്ങളിലും ബഹുഭർതൃത്വം നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നത് നേരാണ്. ടിബറ്റ്, സിലോൺ, സൈബീരിയ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം ഒരു രൂപത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു രൂപത്തിൽ ബഹുഭർതൃത്വം നിലനിന്നിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലാകട്ടെ ഇതിഹാസകാലത്ത് ഈ സമ്പ്രദായം നിലനിന്നിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാവുന്നുണ്ട്. വേദകാലത്ത് ബഹുഭർതൃത്വം നിലനിന്നിരുന്നതായി യാതൊരു സൂചനകളുമില്ല. ഐതരേയ ബ്രാഹ്മണത്തിലും തൈത്തിരീയ സംഹിതയിലും ബഹുഭാര്യത്വത്തെക്കുറിച്ച സൂചനകളുണ്ടെങ്കിലും ബഹുഭർതൃത്വത്തെക്കുറിച്ച യാതൊരു പരാമർശവുമില്ലെന്ന വസ്തുത വേദകാലത്ത് ആ സമ്പ്രദായം നിലനിന്നിരുന്നില്ലെന്നാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തിലെ പാഞ്ചാലിയുടെ കഥയിൽ നിന്ന് ഇവിടെ ഇതിഹാസകാലമായപ്പോഴേക്ക് ബഹുഭർതൃത്വ സമ്പ്രദായം നിലവിൽ വന്നിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

അടുത്തകാലം വരെയും കേരളത്തിൽ ബഹുഭർതൃത്വം നിലനിന്നിരുന്നു. കൊല്ലന്മാർക്കിടയിലും ആശാരിമാർക്കിടയിലും അനേകം സഹോദരന്മാർക്ക് ഒരു ഭാര്യയെന്ന സമ്പ്രദായമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഈഴവന്മാർക്കിടയിലും നായന്മാർക്കിടയിലുമെല്ലാം ഇതു നിലനിന്നിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. മലബാറിലും തിരുവിതാംകൂറിലും

നായന്മാർക്കിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സംബന്ധം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകൾക്ക് നാലും അഞ്ചും സംബന്ധക്കാരുണ്ടായിരുന്നുവത്രേ.

എന്തുകൊണ്ട് ഇസ്‌ലാം ബഹുഭർതൃത്വം അനുവദിക്കുന്നില്ല? മനുഷ്യ പ്രകൃതി ബഹുഭർതൃത്വത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് ഇതിന് കാരണം. ധാർമിക നിലവാരമുള്ള ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്കുമുമ്പിൽ ബഹുഭർതൃത്വം ഒരു വിലങ്ങായി മാത്രമേ നിൽക്കൂവെന്നതാണ് വസ്തുത.

ബഹുഭാര്യത്വം പോലെ ഒരു അവകാശമല്ല ബഹുഭർതൃത്വം. ബഹുഭാര്യത്വത്തിലൂടെ സ്ത്രീ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയും സാമൂഹികമായ ചില പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ബഹുഭർതൃത്വം മുഖേന സ്ത്രീയുടെയോ പുരുഷന്റെയോ ഒരു അവകാശവും നിറവേറ്റപ്പെടുകയോ സാമൂഹികമായ മറ്റെന്തെങ്കിലും പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ബഹുഭർതൃത്വം ഒന്നിനും ഒരു പരിഹാരമല്ല. മറിച്ച് ഒരുപാട് പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നം മാത്രമാണ്. കുടുംബജീവിതം തകരാറിലാവുകയും സാമൂഹിക ഭദ്രത തകരുകയുമാണ് ഇതിന്റെ ഫലം. വൈവാഹിക ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിലൊന്നുപോലും ബഹുഭർതൃത്വം മുഖേന നിറവേറ്റപ്പെടുന്നില്ല. സ്ത്രീയുടെ നിലവാരം ഇടിയുകയും അവൾ അടിമയായി ആപതിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് ബഹു ഭർതൃത്വത്തിന്റെ പ്രായോഗിക പരിണതി.

ബഹുഭർതൃത്വം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ നിരവധിയാണ്.

ഒന്ന്: ലൈംഗികബന്ധത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വിവിധ ഭർത്താക്കന്മാർക്കിടയിൽ പെരുമാറ്റച്ചട്ടം ആവശ്യമായി വരുന്നു. മഹാഭാരതത്തിൽ ബഹുഭർതൃത്വം സ്വീകരിച്ച ദ്രൗപതിയുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു സംഭവം ഇതിന് തെളിവാണ്. പഞ്ചപാണ്ഡവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും രണ്ടര മാസക്കാലം വീതം പാഞ്ചാലി വീതിച്ചുനൽകിയിരുന്നുവത്രേ. ഒരാളോടൊപ്പം ശയനമുറിയിലിരിക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവരൊന്നും കടന്നുവരരുതെന്നായിരുന്നു അവർ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന കരാർ. ഒരിക്കൽ യുധിഷ്ഠിരനും പാഞ്ചാലിയുംകൂടി ശയനമുറിയിലായിരിക്കുമ്പോൾ അർജുനൻ അങ്ങോട്ട് കടന്നുചെന്നുകൊണ്ട് കരാർ ലംഘിച്ചു. ഇതിനുള്ള പ്രായശ്ചിത്തമായി അർജുനന് പന്ത്രണ്ട് വർ

ഷത്തെ വനവാസത്തിനു പോകേണ്ടിവന്നു എന്നാണ് കഥ. ലൈംഗി കബന്ധത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പെരുമാറ്റച്ചട്ടമുണ്ടാക്കുന്നതിന്റെ അപ്രായോഗികത ഈ കഥയിൽനിന്ന് സുതരാം വ്യക്തമാവുന്നുണ്ട്. വിവിധ ഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തിനും പ്രശ്നങ്ങൾക്കും അതു നിമിത്തമാകുന്നു.

രണ്ട്: ഗർഭധാരണത്തിനുശേഷമുണ്ടാകുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ: ഒന്നിലധികം ഭർത്താക്കന്മാരുള്ള സ്ത്രീ ഗർഭിണിയായാൽ ആരാണ് പ്രസ്തുത ഗർഭത്തിന് ഉത്തരവാദിയെന്നു തീരുമാനിക്കാനാവില്ല. ഗർഭകാലത്ത് സ്ത്രീകൾക്ക് ലഭിക്കേണ്ട ശുശ്രൂഷയെയും പരിചരണത്തെയും ഇത് പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കും. ഗർഭിണിക്ക് അസ്വസ്ഥതയും കഷ്ടതയും മാത്രമായിരിക്കും ഇത്തരമൊരു അവസ്ഥയിലുണ്ടാവുക. ഗർഭസ്ഥശിശു ആരുടേതാണെന്ന് അറിയാത്തതിനാൽ ആരും തന്നെ ആത്മാർഥമായ ശുശ്രൂഷക്ക് തയാറാവുകയില്ല. സ്നേഹം മനസ്സിനകത്തുനിന്ന് സ്വമേധയാ നിർഗളിക്കുന്നതാണ്. യാന്ത്രികമായി നിർമിച്ചെടുക്കാവതല്ല. ഗർഭിണികളുടെ ശുശ്രൂഷയും മറ്റു പരിചരണങ്ങളും സ്നേഹത്തിൽനിന്ന് ഉയിർകൊള്ളുന്നതാണ്; ആവണം. അല്ലാത്തപക്ഷം അത് യാന്ത്രികമായിരിക്കും. ഭർത്താവിൽനിന്നും പരിചാരികയിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷകൾ തമ്മിൽ അത്തരം അവസ്ഥയിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമുണ്ടാവുകയില്ല. ഗർഭിണി ആഗ്രഹിക്കുന്നത് അതല്ല. ഗർഭത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിയിൽനിന്നുള്ള സ്നേഹോഷ്മളമായ പരിചരണമാണ് അവൾക്കാവശ്യം. അത് ആരാണെന്നറിയാത്തതിനാൽ അത്തരമൊരു പരിചരണം ലഭിക്കാതെ പോകുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ബഹുഭർതൃത്വം സ്ത്രൈണ പ്രകൃതിയോടുതന്നെ ചെയ്യുന്ന അനീതിയായി ഭവിക്കും.

മൂന്ന്: കുട്ടികളുടെ പിതൃത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നം: ബഹുഭർതൃത്വത്തിലൂടെ ഉണ്ടാവുന്ന കുട്ടികളുടെ പിതാക്കൾ ആരൊക്കെയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല. പിതാക്കളിൽനിന്നു ലഭിക്കേണ്ട സ്നേഹം കുട്ടികൾക്കു ലഭിക്കാതിരിക്കുന്നതിന് ഇതു കാരണമാകുന്നു. കുട്ടികളുടെ സംരക്ഷണം മാതാക്കളുടെ ബാധ്യതയായിത്തീരുന്നു. അത് അവർക്ക് പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. രക്തപരിശോധനയിലൂടെയും 'ഡി.എൻ.എ-വിരലടയാള' പരിശോധനയിലൂടെയും യഥാർഥ പിതാവിനെ കണ്ടുപിടിക്കാ'മല്ലോയെന്നുവേണമെങ്കിൽ വാദിക്കാമെന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷേ, ഒരു കുഞ്ഞിന് പിതൃവാൽസല്യം ലഭിക്കണമെ

ങ്കിൽ ലാബോറട്ടറി റിസൽട്ട് കാത്തിരിക്കണമെന്ന സാഹചര്യം എന്തുമാത്രം വലിയ അനീതിയല്ല! വൈദ്യപരിശോധനയിലൂടെ തെളിയിക്കപ്പെട്ട പിതൃത്വത്തിന് തന്റെ സന്താനങ്ങളോട് എത്രത്തോളം വൈകാരികമായ ബന്ധമുണ്ടാവുമെന്ന് ഊഹിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ പിതൃ-പുത്രബന്ധത്തിന് പ്രകൃതി നിശ്ചയിച്ച വൈകാരിക ഭാവങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമാണ് ബഹുഭർതൃത്വമെന്ന സമ്പ്രദായം.

നാല്: അനന്തരാവകാശത്തിന്റെ പ്രശ്നം: പിതാവിനെ തിരിച്ചറിയാതിരിക്കുന്നതുമൂലം വന്നുഭവിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണിത്. ബഹുഭർതൃത്വത്തിലൂടെ ജനിച്ച കുഞ്ഞിന് ഏത് ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്താണ് നൽകുക? കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കെല്ലാം തുല്യമായി വീതിക്കാമെന്ന് കരുതാൻ കഴിയില്ല. ഒരു ഭർത്താവ് പണക്കാരനും മറ്റെയാൾ പാവപ്പെട്ടവനുമായിരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടല്ലോ. അത്തരം അവസരങ്ങളിൽ ഏതൊക്കെ മക്കൾക്ക് ആരുടെയൊക്കെ സ്വത്താണ് വീതിക്കുക? ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭർത്താവ് മരണപ്പെട്ടാൽ എല്ലാ മക്കൾക്കും സ്വത്ത് നൽകണമോ? അതല്ല അയാളുടെ മക്കൾക്ക് മാത്രം നൽകണമോ? ഇങ്ങനെ ഒട്ടനവധി പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്.

അഞ്ച്: വാർധക്യത്തിലെ സംരക്ഷണത്തിന്റെ പ്രശ്നം: ഒന്നിലധികം ഭർത്താക്കന്മാരുള്ള സ്ത്രീയെ ആരാണ് സംരക്ഷിക്കുക? വാർധക്യത്തിൽ അവരുടെ തുണക്ക് ആരാണുണ്ടാവുക? അവളുടെ സംരക്ഷണ ഉത്തരവാദിത്തം ഭർത്താക്കന്മാർ പങ്കിട്ടെടുത്തുവെന്ന് കരുതുക. അത്തരമൊരവസ്ഥയിൽ ഈ സംരക്ഷണം തികച്ചും യാന്ത്രികമായിരിക്കും. സ്നേഹത്തിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന സംരക്ഷണമല്ല അപ്പോൾ ലഭിക്കുക. സംരക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിൽ കലഹമുണ്ടാവാനും അങ്ങനെ സ്ത്രീ അരക്ഷിതയായിത്തീരുവാനുള്ള സാധ്യതയുമുണ്ട്. സ്ത്രീയുടെ സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ജഗന്നിയന്താവ് നിശ്ചയിച്ച സംവിധാനങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ ബഹുഭർതൃത്വം കരണീയമായി തോന്നൂ.

ആറ്: പുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള കലഹം: ഭാര്യയെച്ചൊല്ലി ഭർത്താക്കന്മാർക്കിടയിൽ കലഹമുണ്ടാകുവാൻ സാധ്യതയേറെയാണ്. ലൈംഗികബന്ധത്തിന്റെയും കുഞ്ഞിന്റെയും കുഞ്ഞിന്റെ പിതൃത്വത്തിന്റെയുമെല്ലാം പേരിൽ കലഹങ്ങളുണ്ടാവാം. ഈ കലഹങ്ങൾ കുടുംബസംവിധാനത്തിന്റെ തകർച്ചക്കും സ്ത്രീയുടെ നാശ

ത്തിനും നിമിത്തമാകും.

പ്രകൃതിമതമായ ഇസ്‌ലാം ബഹുഭർതൃത്വം അനുവദിക്കാത്തത് അത് തീർത്തും പ്രകൃതി വിരുദ്ധമായതുകൊണ്ടാണെന്ന് കാണാൻ കഴിയും.

ബഹുഭാര്യത്വമനുവദിച്ച ഇസ്‌ലാം എന്തുകൊണ്ടാണ് ബഹുഭർതൃത്വമനുവദിക്കാത്തത് എന്നാണല്ലോ ചോദ്യം. ബഹുഭാര്യത്വം പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കുമുള്ള പരിഹാരമാണ്. ബഹുഭർതൃത്വമാകട്ടെ ഒരു പ്രശ്നം മാത്രമാണ്. ഒന്നിനുമുള്ള പരിഹാരമല്ല. 'ബഹുഭാര്യത്വം സ്വീകരിക്കുവാൻ പുരുഷനെ നിർബന്ധിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് സമാനമായ സാഹചര്യങ്ങൾ സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടായാൽ അവർക്ക് എന്തു പരിഹാരമാണുള്ളത്?' എന്ന ചോദ്യമുയരാം. പ്രസ്തുത പ്രശ്നങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക:

ഒന്ന്: വൈയക്തികമായ പ്രശ്നങ്ങൾ: സ്ത്രീയുടെ ലൈംഗിക സംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി ഒന്നിലധികം പുരുഷന്മാരെ ആവശ്യമായി വരുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ തീരെയില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ആരോഗ്യവാനായ ഒരു പുരുഷൻതന്നെ സ്ത്രീക്ക് തൻെറ ലൈംഗിക ആവശ്യത്തിന് ധാരാളമാണ്. സ്ത്രീയുടെ ആർത്തവം, പ്രസവം തുടങ്ങിയ അവസ്ഥകളിൽ ലൈംഗികാസക്തനായ പുരുഷൻ പ്രയാസപ്പെടുന്നതുപോലെ സ്ത്രീയുമായി ബന്ധത്തിന് തടസ്സം നിൽക്കുന്ന അവസ്ഥകളൊന്നും സാധാരണ നിലയിൽ പുരുഷനില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്ത്രീക്ക് ലൈംഗിക സംതൃപ്തിക്ക് വേണ്ടി ഒന്നിലധികം പുരുഷന്മാരെ ഭർത്താക്കന്മാരാക്കേണ്ട ആവശ്യം വരുന്നില്ല.

പുരുഷൻെറ ലൈംഗികശേഷിയില്ലായ്മ, വന്ധ്യത എന്നിവയാണ് മറ്റു മുഖ്യപ്രശ്നങ്ങൾ. പുരുഷനിൽ വന്ധ്യതക്കുള്ള കാരണങ്ങൾ ബീജരാഹിത്യം, ബീജങ്ങളുടെ ചലനശേഷിയില്ലായ്മ, ശുക്ലത്തിലെ ബീജങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിലുള്ള കുറവ്, ഉൽപാദന ഗ്രന്ഥികളുടെ തകരാറുകൾ എന്നിവയാണ്. ഇവയൊന്നും സ്ഥിരമായ വന്ധ്യതക്കുള്ള കാരണമല്ല. എല്ലാം ഫലപ്രദമായ ചികിൽസകൊണ്ട് മാറ്റാവുന്നതാണ്. പുരുഷന് ലൈംഗിക ശേഷിയില്ലെങ്കിൽ സ്ത്രീക്ക് അയാളിൽ നിന്ന് വിവാഹമോചനം നേടാവുന്നതാണ്. ലൈംഗികശേഷിയില്ലാത്ത ഒരു പുരുഷനോടൊപ്പം ജീവിക്കുവാൻ ഇസ്‌ലാം സ്ത്രീയെ നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. അത്തരം അവസ്ഥയിൽ വിവാഹമോചനം തന്നെയാണ് യുക്തമായ പരിഹാരം; ബഹുഭർതൃത്വമല്ല.

രണ്ട്: സാമൂഹികമായ പ്രശ്നങ്ങൾ: പുരുഷന്മാരുടെ എണ്ണം സ്ത്രീകളുടേതിനേക്കാൾ കൂടുന്ന അവസ്ഥയിൽ ബഹുഭർതൃത്വമനുവദിച്ചുകൂടേയെന്ന് ചോദിക്കാവുന്നതാണ്. ഇത്തരമൊരവസ്ഥ സാധാരണഗതിയിൽ സംജാതമാവുകയില്ല എന്നതാണ് അതിനുള്ള ഉത്തരം. സാധാരണ നടക്കുന്ന പ്രസവങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാരുടെ എണ്ണം വർധിക്കുവാനുള്ള സാധ്യത തീരെയില്ല. യുദ്ധങ്ങളിലോ മറ്റോ സ്ത്രീകൾ കൂടുതലായി കൊല്ലപ്പെടുകയും സ്ത്രീകളേക്കാൾ അധികം പുരുഷന്മാർ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയും ഉണ്ടാവുകയില്ല. അപ്പോൾ സ്ത്രീ-പുരുഷ അനുപാതത്തിൽ പുരുഷന്മാരുടെ എണ്ണം വർധിക്കുകയെന്നത് ഇല്ലാത്ത പ്രശ്നമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിനുള്ള പരിഹാരമായി ബഹുഭർതൃത്വം നിർദേശിക്കുന്നത് വ്യർഥമാണ്.

ഇന്ത്യയെപ്പോലെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ഈ അടുത്ത കാലത്തെ ജനസംഖ്യാകണക്കെടുപ്പിൽ പുരുഷന്മാരുടെ എണ്ണമാണ് സ്ത്രീകളേക്കാൾ കൂടുതലെന്ന വസ്തുത ഈ വാദത്തിനെതിരിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്നതാണ്. അതിനുള്ള കാരണമെന്താണ്? സ്ത്രീ ഭ്രൂണഹത്യ. ഗർഭസ്ഥ ശിശുവിൻെറ ലിംഗ നിർണയം നടത്തി പിറക്കാൻ പോകുന്നത് പെൺകുഞ്ഞാണെങ്കിൽ അതിനെ ഗർഭത്തിൽ വെച്ചുതന്നെ നശിപ്പിക്കുന്ന ക്രൂരമായ ഏർപ്പാടിൻെറ പരിണിത ഫലമാണിത്. പെൺകുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊല്ലുന്ന പ്രാകൃത സമ്പ്രദായത്തിൻെറ പുനരാഗമനഫലം. ഇത് ഖുർആൻ ശക്തിയായി വിമർശിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് (16:59, 6:137, 17:31, 81:9). അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹത്തിൽ പെൺഭ്രൂണഹത്യകളോ ആൺഭ്രൂണഹത്യകളോ ഉണ്ടാവില്ല. സ്വാഭാവികമായ പ്രസവം നടക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ എണ്ണമാണ് കൂടുതലുണ്ടാവുക. പ്രകൃതിയിലെ സംവിധാനം അങ്ങനെയുള്ളതാണ്.

ഇനി ഒരു രാജ്യത്ത് സ്ത്രീകളുടെ എണ്ണം പുരുഷന്മാരുടേതിനേക്കാൾ കുറവാണെങ്കിൽതന്നെ അവിടെ ജീവിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർക്ക് അയൽനാടുകളിൽപോയി ഭാര്യമാരെ കണ്ടെത്താവുന്നതാണ്. പുറംനാടുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുവാനും അവിടെ ഇണകളെ കണ്ടെത്തുന്നതിനും സ്ത്രീകളേക്കാൾ സാധിക്കുക പുരുഷന്മാർക്കാണ്. അധികം വരുന്ന സ്ത്രീകളോട് പുറം നാടുകളിൽനിന്ന് ഭർത്താക്കന്മാരെ കണ്ടെത്തുവാൻ പറയുന്നത് തീരെ പ്രായോഗികമല്ല. പുരുഷന്മാരുടെ

സ്ഥിതി അതല്ല. തങ്ങൾ ജീവിക്കുന്ന പ്രദേശത്ത് സ്ത്രീകൾ കുറവാണെങ്കിൽ അവർക്ക് അന്യനാടുകളിൽനിന്ന് ഇണകളെ കണ്ടെത്തുക അത്രതന്നെ പ്രയാസകരമാവുകയില്ല. സാധാരണഗതിയിൽ ഇത്തരമൊരവസ്ഥ ഉണ്ടാവുകയില്ലെങ്കിലും അഥവാ ഉണ്ടായാൽ അതിനുള്ള പരിഹാരവുമുണ്ട് എന്നതാണ് വാസ്തവം. ബഹുഭർതൃത്വം അനിവാര്യമായിത്തീരുന്ന യാതൊരു സാഹചര്യങ്ങളുമില്ലാത്തതിനാലാണ് ഇസ്ലാം അത് അനുവദിക്കാത്തത് എന്നർഥം. ക്രൃതിമതമായ ഇസ്ലാം തികച്ചും പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ഒരു സമ്പ്രദായം അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്ന് മാത്രമേയുള്ളൂ.

ഒമ്പത്

സ്വത്തവകാശം

പുരുഷന്റെ സ്വത്തായിട്ടാണ് പൂരാണിക നാഗരികതകളിൽ മിക്കതും സ്ത്രീയെ അഭിവീക്ഷിക്കുന്നത്. അവന് എന്തു ചെയ്യുവാനും സ്വതാന്ത്രമുള്ള ഒരു വസ്തു! അവൾക്ക് സമ്പാദിക്കുവാനോ സ്വത്തു കൈവശം വെക്കുവാനോ ഉള്ള അവകാശം മിക്ക സമൂഹങ്ങളിലും നൽകിയിരുന്നില്ല. പിതൃസ്വത്തിൽ പുത്രന്മാർക്കുമാത്രമാണ് അവകാശമെന്നായിരുന്നു പല സമൂഹങ്ങളിലും നിലനിന്നിരുന്ന നിയമം. സ്ത്രീ തന്നെ പുരുഷന്റെ സ്വത്തായിരിക്കുമ്പോൾ പിന്നെയവൾക്കെന്ത് സ്വത്തവകാശം?

ബൈബിൾ പഴയനിയമപ്രകാരം പുത്രന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കു മാത്രമാണ് അനന്തര സ്വത്തിൽ അവകാശമുള്ളത്. മരിച്ചയാളുടെ സ്വത്തുക്കൾ മക്കൾക്കാണ് ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കപ്പെടുന്നതെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്ന വചനങ്ങൾ കാണാനാവും (ആവർത്തനം 21:15-17). പുത്രന്മാരില്ലെങ്കിൽ പുത്രിമാർക്ക് അവകാശം നൽകണമെന്ന് നിർദേശമുണ്ട്. “പുത്രനില്ലാതെ മരിക്കുന്നയാളുടെ പിന്തുടർച്ചാവകാശം പുത്രിക്കു ലഭിക്കുമാറാകണം” (സംഖ്യ 27:8). വിധവയ്ക്കുപോലും ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തിൽ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല (റവ. എ.സി. ക്ലെയ്റ്റൺ: ബൈബിൾ നിഘണ്ടു, പുറം 113).

ബൈബിൾ പുതിയ നിയമത്തിലാകട്ടെ ദായക്രമത്തെക്കുറിച്ച്

പുതിയ നിയമങ്ങളൊന്നുംതന്നെ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ക്രൈസ്തവസഭ പൊതുവെ ഇക്കാര്യത്തിൽ പഴയ നിയമത്തിലെ കൽപനകൾ അനുസരിക്കുകയായിരുന്നു ചെയ്തിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ക്രൈസ്തവ ഭൂരിപക്ഷ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ അടുത്ത കാലം വരെ അനന്തരാവകാശം മാത്രമല്ല, സ്വത്തു സമ്പാദിക്കുവാൻ വരെ സ്ത്രീകൾക്ക് അവകാശം നൽകപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. സ്വന്തം പേരിൽ സ്വത്ത് സമ്പാദിക്കാൻ ന്യൂയോർക്കിലെ സ്ത്രീകളെ അനുവദിക്കുന്നത് 1848-ലാണ്. 1850-ലാണ് അമേരിക്കയിലെ എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾക്ക് അനന്തരാവകാശം നൽകുന്ന നിയമം പ്രാബല്യത്തിലായത്.

പുരുഷന്റെ സ്വകാര്യ സ്വത്തായി സ്ത്രീയെ കണക്കാക്കുകയും അതുപ്രകാരമുള്ള നിയമങ്ങളാവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവളെ അനന്തര സ്വത്തിൽ പങ്കാളിയാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്നുപോലുമില്ല. ഭർത്താവിനു ദാനം ചെയ്യാനും വിൽക്കാനും ഉപയോഗിക്കുവാനുമെല്ലാം അവകാശമുള്ള സ്വകാര്യ സ്വത്താണ് ഭാര്യ എന്നാണ് ഇതിഹാസകഥകൾ വായിച്ചാൽ നമുക്ക് ബോധ്യപ്പെടുക. അതിഥി പൂജക്കുവേണ്ടി സ്വന്തം ഭാര്യയെ നൽകുന്ന സുദർശനനും (മഹാഭാരതം അനുശാസനപർവം) ഭാര്യയെ വസിഷ്ഠന് നൽകുന്ന മിത്രസഹനും (ശാന്തിപർവം) നൽകുന്ന സൂചനയിതാണ്. പിതാവിന്റെ സ്വത്തിൽ പെൺമക്കൾക്ക് അവകാശമുള്ളതായി സൂചിപ്പിക്കുന്ന വചനങ്ങളൊന്നും ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാൻ കഴിയില്ല. പുത്രന്മാരാണ് അനന്തര സ്വത്തിൽ അവകാശികളായിട്ടുള്ളവരെന്നാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ നിയമം.

ഊർദ്ധ്വം പിതുശ്ച മാതുശ്ച സമേത്യ ഭ്രാതരഃ സ്സമം
ഭജേരൻ പൈതൃകം രിക്ഥമനീശാസ്തേ ഹി ജീവതൊ

(9:104)

(മാതാപിതാക്കൾ രണ്ടുപേരും മരിച്ചശേഷം പുത്രന്മാരെല്ലാം ഒന്നുചേർന്ന് അവരുടെ സമ്പാദ്യം വിഭജിച്ച് എടുക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഇരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ധനം പുത്രന്മാർക്കു സ്വാധീനമല്ല)

സത്യത്തിൽ, സ്ത്രീകൾക്ക് അനന്തരസ്വത്ത് നൽകുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്ന ഏക മതഗ്രന്ഥമാണ് ഖുർആൻ. പരിഷ്കൃതമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പല രാജ്യങ്ങളും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ

മാത്രമാണ് സ്ത്രീക്ക് അനന്തര സ്വത്തിൽ അവകാശം നൽകിയത്. ഖുർആനാകട്ടെ ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ അസന്നിഗ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. “മാതാപിതാക്കളും അടുത്ത ബന്ധുക്കളും വിട്ടേച്ചുപോയ സ്വത്തിൽ പുരുഷന്മാർക്ക് ഓഹരിയുണ്ട്. മാതാപിതാക്കളും അടുത്ത ബന്ധുക്കളും വിട്ടേച്ചുപോയ സ്വത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കും അവകാശമുണ്ട്” (4:7).

മാതാപിതാക്കളുടെ സ്വത്തിൽ പുത്രന്മാർക്കും പുത്രിമാർക്കുമുള്ള അവകാശം ഖുർആൻ അംഗീകരിക്കുന്നു. പുത്രന്മാർക്കും പുത്രിമാർക്കും മാത്രമല്ല, മാതാപിതാക്കൾക്കും ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർക്കും സഹോദരീസഹോദരന്മാർക്കുമെല്ലാം മരണപ്പെട്ടയാളുടെ സ്വത്തിലുള്ള അവകാശം എത്രയാണെന്നും എങ്ങനെയാണെന്നുമെല്ലാം ഖുർആൻ വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഭാഗം മാത്രമാണ് പുത്രന്റെയും പുത്രിയുടെയും അവകാശം. അനന്തരാവകാശത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമായി വിവരിക്കുന്ന ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങളുടെ (4:11, 12) തുടക്കം ഇങ്ങനെയാണ്: “നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് നിർദേശം നൽകുന്നു. ആണിന് രണ്ട് പെണ്ണിന്റേതിന് തുല്യമായ ഓഹരിയാണുള്ളത്” (4:11) മരിച്ചയാളുടെ പുത്രന് പുത്രിക്കു ലഭിക്കുന്നതിന്റെ ഇരട്ടി സ്വത്ത് അനന്തരമായി ലഭിക്കുമെന്ന് സാരം.

ഇത് സ്ത്രീകളോടുള്ള അവഗണനയാണോ? പുരുഷപക്ഷപാതം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന നിയമമാണോ? വിധി പറയുന്നതിനുമുമ്പ് താഴെ പറയുന്ന വസ്തുതകൾ മനസ്സിലാക്കുക.

ഒന്ന്: സ്ത്രീക്ക് സ്വത്ത് സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള അവകാശം ഖുർആൻ അംഗീകരിക്കുന്നു. എത്ര വേണമെങ്കിലും സമ്പാദിക്കാം. പ്രസ്തുത സമ്പാദ്യത്തിൽ പുരുഷന് യാതൊരു അവകാശവുമില്ല. അവളുടെ സമ്പാദ്യം അവളുടേതു മാത്രമാണ്.

രണ്ട്: സ്ത്രീയുടെയോ കുട്ടികളുടെയോ മാതാപിതാക്കളുടെയോ സംരക്ഷണത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിലും സ്ത്രീയുടെ ബാധ്യതയായിത്തീരുന്നില്ല. എത്രതന്നെ സമ്പത്തുള്ളവളായിരുന്നാലും തന്റെയും മക്കളുടെയും മാതാപിതാക്കളുടെയും ഭർത്താവിന്റെയും ചെലവ് വഹിക്കാൻ സ്ത്രീക്ക് ബാധ്യതയില്ലെന്നർഥം.

മൂന്ന്: വിവാഹാവസരത്തിൽ വരനിൽനിന് വിവാഹമൂല്യം നേടി യെടുക്കുവാൻ സ്ത്രീക്ക് അവകാശമുണ്ട്. പ്രസ്തുത വിവാഹമൂല്യം (മഹ്ർ) അവളുടെ സമ്പത്തായാണ് ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്.

നാല്: കുടുംബത്തിൻെറ സംരക്ഷണം പുരുഷൻെറ ബാധ്യതയാണ്. ഭാര്യയുടെയും കുട്ടികളുടെയും ചെലവുകൾ വഹിക്കാൻ പുരുഷൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്. മാതാപിതാക്കളെയും അടുത്ത ബന്ധുക്കളെയും സംരക്ഷിക്കേണ്ട ബാധ്യതയും പുരുഷൻെറതുതന്നെ. എല്ലാവിധ സാമ്പത്തിക ബാധ്യതയും പുരുഷനാണുള്ളതെന്നർഥം.

അഞ്ച്: ഭാര്യ എത്രതന്നെ വലിയ പണക്കാരിയാണെങ്കിലും അവളുടെ സ്വത്തിൽനിന്ന് അവളുടെ അനുവാദമില്ലാതെ ഒന്നും എടുത്തുപയോഗിക്കുവാൻ ഭർത്താവിന് അവകാശമില്ല.

ഇനി പറയൂ, സ്ത്രീയോട് നീതി പുലർത്തുകയാണോ അതല്ല വിവേചനം കാണിക്കുകയാണോ എന്താണ് ഖുർആൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്?

സ്ത്രീക്ക് ലഭിക്കുന്ന അനന്തരസ്വത്ത് അവളുടേത് മാത്രമാണ്. മറ്റാർക്കും അതിൽ യാതൊരു പങ്കുമില്ല. പുരുഷന് ലഭിക്കുന്നതോ? അവൻ വിവാഹമൂല്യം നൽകണം, സ്ത്രീയുടെ സംരക്ഷണം ഏറ്റെടുക്കണം, അവൾക്കും കുട്ടികൾക്കുമുള്ള ചെലവുകൾ വഹിക്കണം. എല്ലാം പുരുഷൻെറ ഉത്തരവാദിത്തം. അപ്പോൾ സ്ത്രീയെയാണോ പുരുഷനെയാണോ ഖുർആൻ കൂടുതൽ പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്?

സാമ്പത്തിക ബാധ്യതകൾ പുരുഷനിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കുന്ന മറ്റു മതഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം പ്രസ്തുത ബാധ്യതകൾക്കു പകരമായി അനന്തരാവകാശം പുരുഷനിൽ പരിമിതപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഖുർആനാകട്ടെ എല്ലാ സാമ്പത്തിക ബാധ്യതകളും പുരുഷനാണെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ സ്ത്രീക്ക് അനന്തരാവകാശം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. പുരുഷൻെറ പകുതി അനന്തരസ്വത്ത് നൽകിക്കൊണ്ട് അത് അവളെ ബഹുമാനിക്കുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

ഖുർആനിൻെറതല്ലാത്ത ഏത് നിർദേശമാണ് ഈ രംഗത്ത് വിമർശകരുടെ കൈവശമുള്ളത്? രണ്ട് നിർദേശങ്ങൾ ഉന്നയിക്കപ്പെടാം.

1. സ്ത്രീക്ക് പുരുഷൻെറ ഇരട്ടി സ്വത്ത് നൽകുക. സാമ്പത്തിക ബാധ്യതകൾ സ്ത്രീയിൽ നിക്ഷപ്തമാക്കുക.

2. സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും സ്വത്തിൽ തുല്യാവകാശം നൽകുക. സാമ്പത്തിക ബാധ്യതകൾ തുല്യമായി വീതിച്ചെടുക്കുക.

ഈ രണ്ട് നിർദേശങ്ങളിലും സാമ്പത്തിക ബാധ്യതകൾ സ്ത്രീയിൽ കെട്ടിയേൽപിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സ്ത്രൈണപ്രകൃതിക്ക് വിരുദ്ധമായ ഒരു ആശയമാണിത്. ഗർഭകാലത്തും പ്രസവകാലത്തുമെല്ലാം പുരുഷൻെറ പരിരക്ഷയും സഹായവുമാണ് അവൾ കാംക്ഷിക്കുന്നത്. സാമ്പത്തിക ബാ ധ്യതകൾ ഒരു നിയമമെന്ന നിലയിൽ സ്ത്രീയുടെ ചുമലിൽ വെക്കുന്നത് ദൂരവ്യാപകമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾക്കു കാരണമാകും. അതുകൊണ്ട് സ്ത്രീക്ക് ഏറ്റവും അനുഗുണമായ നിയമംതന്നെയാണ് സ്വത്തവകാശത്തിൻെറ വിഷയത്തിൽ ഖുർആൻ മുന്നോട്ടുവെച്ചിരിക്കുന്നത്.

പത്ത്

സ്ത്രീയുടെ സാക്ഷ്യം

സ്ത്രീയെ സാക്ഷ്യത്തിന് കൊള്ളുമോ? സ്ത്രീക്ക് ആത്മാവുണ്ടോ എന്നു ചർച്ച ചെയ്തവരാണ് മധ്യകാല മതനേതാക്കൾ. പിന്നെ, അവളെ സാക്ഷ്യത്തിന് കൊള്ളുമെന്ന് വിധിക്കാൻ അവർ സന്നദ്ധമാകുമോ? പൗരാണിക സമൂഹങ്ങൾ സ്ത്രീയെ സാക്ഷയത്തിനോ മറ്റു സാമൂഹ്യ ഇടപാടുകൾക്കോ കൊള്ളരുതാത്ത ഒരു അസ്ഥിത്വമായിട്ടാണ് പരിഗണിച്ചിരുന്നത്.

പല മതഗ്രന്ഥങ്ങളും സ്ത്രീ, സാക്ഷ്യത്തിനുതന്നെ അയോഗ്യയാണെന്നാണ് വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന്, യാജ്ഞവൽക്യസ്മൃതിയുടെ വിധി കാണുക:

സ്ത്രീ ബാലവൃദ്ധ കിവത മത്തോൻമത്താഭിശസ്തകാഃ
രംഗാവതാരി പാഖണ്ഡി കുടകൃദ്വിലേന്ദ്രിയഃ
പതിതാപതാർത്ഥ സംബന്ധി സഹായരി പുതസ്കരാഃ
സാഹസീ ദൃഷ്ട ദോഷശ്ച നിർദ്ധുതാദ്യാസ്ത്വ സാക്ഷിണഃ
(2:70,71).

(സ്ത്രീ, ബാലൻ, വൃദ്ധൻ ചൂതുകളിക്കാരൻ, മത്തനായവൻ, ഉന്മാദമുള്ളവൻ, ബ്രഹ്മഹത്യ തുടങ്ങിയ പാപമുള്ളവൻ, ചാരണൻ (ഗായകൻ, നടൻ തുടങ്ങിയവർ), പാഖണ്ഡി (നാസ്തികൻ), വ്യാജരേഖ ചമക്കുന്നവൻ, വികലാംഗൻ, പതിതൻ, സുഹൃത്ത്, പണം കൊടുക്കുന്നവൻ, സഹായി, ശത്രു, കള്ളൻ, സാഹസി (പിടിച്ചുപറിക്കാരൻ), പ്രത്യക്ഷമായ ദോഷമുള്ളവൻ, ബന്ധുക്കൾ ഉപേക്ഷിച്ചവൻ തുടങ്ങിയവർ സാക്ഷികളാവാൻ യോഗ്യരല്ല)

എന്തുകൊണ്ടാണ് സ്ത്രീകളെ സാക്ഷ്യത്തിനു പറ്റാത്തത്? മനുസ്മൃതിയുടെ വിശദീകരണം ഇങ്ങനെയാണ്:

ഏകോലുബ്ധസ്തു സാക്ഷീസ്യാൽ ബഹ്യശ്ശൂ ച്യോപിന സ്ത്രീയഃ
സ്ത്രീ ബുദ്ധേര സ്ഥിരത്വാത്തു ദോഷൈശ്ചാന്യോപിയേ വൃതാഃ
(8:77)

(നിഷ്കാമനായ ഒരുത്തനെ സാക്ഷിയായി സ്വീകരിക്കാം. സ്ത്രീകൾ വളരെപ്പേരായാലും അവരുടെ ബുദ്ധിക്കു സ്ഥൈര്യമില്ലാത്തതിനാലും അവരെയും മുൻപറഞ്ഞ ദോഷികളെയും കടം മുതലായ വിഷയത്തിൽ സാക്ഷിത്വേന സ്വീകരിക്കരുത്).

സ്ത്രീയെ സാക്ഷ്യത്തിനേ കൊള്ളുകയില്ലെന്ന നിലപാടുമായി ഇസ്‌ലാം വിയോജിക്കുന്നു. അവളെ സാക്ഷിയാക്കാമെന്നുതന്നെയാണ് ഇസ്‌ലാമിൻെറ നിലപാട്. എന്നാൽ, അവളുടെ സാക്ഷ്യത്തിന് വ്യത്യസ്ത തലങ്ങളുണ്ട്. വിവാഹമോചനത്തെയും മരണസമയത്തെ വസ്വിയത്തിനെയും കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ഖുർആൻ അവക്ക് രണ്ടു സാക്ഷികൾ വേണമെന്ന് നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ട് (65:2, 5:106). ഇവിടെയെല്ലാം സ്ത്രീയായിരുന്നാലും പുരുഷനായിരുന്നാലും രണ്ടു സാക്ഷികളാണ് വേണ്ടതെന്ന അഭിപ്രായക്കാരാണ് പ്രമുഖരായ ഇസ്‌ലാമിക പണ്ഡിതന്മാർ. അതുപോലെതന്നെ ആർത്തവം, പ്രസവം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ സ്ത്രീകളുടെ സാക്ഷ്യം മാത്രമേ സ്വീകാര്യമാകൂ എന്ന കാര്യത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളൊന്നുമില്ല. സദാചാരലംഘനം ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ സത്യം ചെയ്യുകയും സ്വയം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോഴും സ്ത്രീ-പുരുഷ വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്നതാണ് ഖുർആനിക നിലപാട്. (ഖുർആൻ 24:6-9).

എന്നാൽ, കടമിടപാടുകളുടെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്ത

മാണ്. കടമിടപാടുകളെ സംബന്ധിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നിടത്ത് ഖുർആൻ പറയുന്നു:

“നിങ്ങളിൽപെട്ട രണ്ടു പുരുഷന്മാരെ നിങ്ങൾ സാക്ഷിനിർത്തുക. ഇനി ഇരുവരും പുരുഷന്മാരായില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളിഷ്ടപ്പെടുന്ന സാക്ഷികളിൽനിന്ന് ഒരു പുരുഷനും രണ്ടു സ്ത്രീകളും ആയാലും മതി. അവരിൽ ഒരുവൾക്ക് തെറ്റുപറ്റിയാൽ മറ്റവൾ അവളെ ഓർമിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി” (2:283).

സാക്ഷ്യത്തിനുതന്നെ സ്ത്രീകളെ കൊള്ളുകയില്ലായെന്ന ‘മത’ വീക്ഷണം പുലർത്തുന്ന കാലത്താണ് സ്ത്രീയെ സാക്ഷ്യത്തിന് കൊള്ളുമെന്നും കടമിടപാടുകളുടെ കാര്യത്തിൽ രണ്ടു സ്ത്രീകൾ ഒരു പുരുഷനു പകരം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചാൽ മതിയെന്നുമുള്ള നിയമം ഖുർആൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ട് ഒരു പുരുഷനുപകരം രണ്ട് സ്ത്രീകൾ വേണം? ഉത്തരവും ഖുർആൻ തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്: “അവരിൽ ഒരുവൾക്ക് തെറ്റു പറ്റിയാൽ മറ്റവൾ അവളെ ഓർമിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി”.

സത്യത്തിൽ ഈ ഖുർആനിക നിർദേശം അതിൻെറ ദൈവികത മനസ്സിലാക്കിത്തരികയാണ് ചെയ്യുന്നത്; സ്ത്രീയെയും പുരുഷനെയും വ്യക്തമായി അറിയാവുന്ന സ്രഷ്ടാവിൻെറ നിയമസംഹിതയാണ് ഖുർആൻ എന്ന വസ്തുത. സ്ത്രീയെ തരം താഴ്ത്തുകയല്ല പ്രത്യുത അവളുടെ അബലതകൾ മനസ്സലാക്കുകയാണ് ഇവിടെ ഖുർആൻ ചെയ്യുന്നത്. നീതി നിർവഹണത്തിന് ഉപയുക്തമാകുംവിധമായിരിക്കണം സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷൻെറയും ഓരോ രംഗത്തെയും പങ്കാളിത്തം നിർണയിക്കേണ്ടതെന്ന ഖുർആനിൻെറ പൊതുതത്ത്വം തന്നെയാണ് ഇവിടെയും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നത്. താഴെ പറയുന്ന വസ്തുതകൾ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം ബോധ്യമാവും.

ഒന്ന്: ഈ സൂക്തത്തിൽ കടമിടപാടുകളെക്കുറിച്ചാണ് പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നത്. സാമ്പത്തിക ബാധ്യത പുരുഷന്മാരിലാണ് ഇസ്‌ലാം നിക്ഷിപ്തമാക്കുന്നതെന്നതിനാൽതന്നെ സാമ്പത്തിക ക്രയവിക്രയങ്ങളിൽ പൊതുവേ പുരുഷന്മാരായിരിക്കും പങ്കാളികളായുണ്ടാവുക. ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹത്തിൽ പരസ്ത്രീ-പുരുഷ സംഗമം പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കപ്പെടാത്തതിനാൽ പുരുഷന്മാർ പരസ്പരമുള്ള ഇടപാടുകളിലും അവർ മാത്രം വിഹരിക്കുന്ന രംഗങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ സാക്ഷികളായുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമല്ല. ഇടപാടുകൾക്ക് സ്ത്രീകൾ

സാക്ഷികളാണെങ്കിൽതന്നെ അവർ ഇസ്‌ലാമികമായ അച്ചടക്കം പാലിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരുമാണ്. അങ്ങനെ അച്ചടക്കം പാലിക്കപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയിൽ ഇടപാടുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യക്തികളെ വേണ്ട വിധം തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളണമെന്നില്ല.

രണ്ട്: സ്ത്രീകൾ പൊതുവേ വികാരജീവികളാണ്. ചടുലമായ വികാരത്താൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീ സത്യത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചേക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. സാക്ഷ്യം വഹിക്കപ്പെടുന്നത് സാക്ഷിനിൽക്കുന്നവളുടെ അസൂയയെ ഇളക്കിവിടാൻ മാത്രം സൗന്ദര്യമുള്ളവളുടെ കാര്യത്തിലായിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അവളിലെ മൃദുല വികാരങ്ങളെ തൊട്ടുണർത്താൻ പോന്ന ഒരു യുവാവിൻെറ കാര്യത്തിലായിരിക്കാം. മാതൃത്വത്തെ തഴുകിയുണർത്തുന്ന സാഹചര്യങ്ങളുടെ സ്വാധീനമുണ്ടാകാനും സാധ്യതയുണ്ട്. ഈ അവസ്ഥകളിലെ വൈകാരിക സമ്മർദങ്ങൾ അവളുടെ സാക്ഷ്യത്തെ സ്വാധീനിക്കാനിടയുണ്ട്.

മൂന്ന്: സ്ത്രീയുടെ ശാരീരികമായ പ്രത്യേകതകൾ അവളിൽ പല തരത്തിലുള്ള പ്രയാസങ്ങളുമുണ്ടാക്കാറുണ്ട്. ആർത്തവത്തിന് തൊട്ടുമുമ്പുള്ള ദിവസങ്ങളിലെ മനഃസംഘർഷം, ഗർഭധാരണത്തിൻെറ ആദ്യനാളുകളിലെ ശാ രീരിക- മാനസിക പ്രശ്നങ്ങൾ, ആർത്തവ വിരാമത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള പ്രയാസങ്ങൾ, പ്രസവകാലത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾ, ഗർഭഛിദ്രമുണ്ടാക്കുന്ന മാനസികാഘാതം ഇങ്ങനെ ഒട്ടനവധി പ്രശ്നങ്ങൾ സ്ത്രീകൾ മാത്രം നേരിടേണ്ടവയാണ്. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ശാരീരിക പ്രയാസങ്ങൾക്കുപുറമെ ഒട്ടനവധി മാനസിക പ്രശ്നങ്ങൾക്കും സ്ത്രീകൾ വിധേയരാവുന്നുവെന്നാണ് ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. മനോമാന്ദ്യം (slow mindedness), ഏകാഗ്രതയില്ലായ്മ, ഓർമക്കുറവ് തുടങ്ങിയവ ഈ സാഹചര്യങ്ങളിലെ മാനസിക പ്രശ്നങ്ങളാണെന്നാണ് കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ളത്. സ്ത്രീകളുടെ സാക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളെകൂടി കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. ഒരു പുരുഷനു പകരം രണ്ടു സ്ത്രീകൾ സാക്ഷികളാവണമെന്ന് പറഞ്ഞ സൂക്തത്തിൽ ‘ഒരുവൾക്ക് തെറ്റിയാൽ മറ്റവൾ ഓർമിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി’യെന്നാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

സത്യത്തിൽ, ഈ ഖുർആനിക നിയമം സ്ത്രീകളുടെ വിലയിടിക്കുകയല്ല, പ്രത്യുത അവളുടെ അബലതകളും പ്രയാസങ്ങളും മന

സ്സിലാക്കി അതിനുള്ള പരിഹാരമാർഗം നിർദേശിക്കുകയും അവൾക്കുകൂടി പുരുഷനെപ്പോലെ സാക്ഷിയാകുവാനുള്ള അവസരം നൽകുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. മനോമാന്ദ്യത്തിൻെറയും ഓർമക്കുറവിൻെറയും അവസ്ഥകളിൽ ഒരുവളെ തിരുത്താൻ മറ്റവൾക്ക് സാധിക്കുകയെന്നതാണ് ഇതിൻെറ താൽപര്യം. അതേസമയം, സ്ത്രീകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിലും അവളുടേതായ ഇടപാടുകളിലും ഒറ്റ സ്ത്രീയുടെ സാക്ഷ്യംതന്നെ പൂർണമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. പ്രകൃതിമതത്തിൻെറ നിയമ നിർദേശങ്ങളെല്ലാം പ്രകൃതിയുമായി പൂർണമായും പൊരുത്തപ്പെടുന്നതാണെന്ന യാഥാർഥ്യമാണ് ഇവിടെയും നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത്.

പതിനൊന്ന്

വസ്ത്രധാരണം

സമൂഹത്തിൻെറ വ്യത്യസ്ത തുറകളിൽ ജീവിക്കുന്നവർ തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി വ്യത്യസ്ത വസ്ത്രധാരണരീതികൾ സ്വീകരിക്കാറുണ്ട്. സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ വസ്ത്രധാരണരീതിയിൽനിന്നുതന്നെ ഒരളവോളം അവരുടെ ജീവിതരീതിയെയും പെരുമാറ്റ രീതിയെയും നമുക്ക് അളക്കുവാൻ സാധിക്കും.

ആവശ്യക്കാർക്ക് തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള വസ്ത്രധാരണരീതിയാണ് വേശ്യകൾ സ്വീകരിക്കുക. ക്ഷേത്രങ്ങളോട് ബന്ധപ്പെട്ട് ജീവിച്ചിരുന്ന ദേവദാസികൾക്ക് അവരുടേതായ വസ്ത്രധാരണ രീതിയുണ്ടായിരുന്നു. ഗ്രീസിലെ ഹെറ്റേയ്റേകൾക്കും ചൈനയിലെ ചിൻകുവാൻ ജെന്നുകൾക്കും ജപ്പാനിലെ ഗായിഷേകൾക്കുമെല്ലാം അവരുടേതായ വസ്ത്രധാരണരീതികളുണ്ടായിരുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. ഈ വസ്ത്രധാരണ ത്തിൽ നിന്ന് അവരെ മനസ്സിലാക്കാം. ആവശ്യക്കാർക്ക് ഉപയോഗിക്കുവാൻ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്യാം.

ഇസ്‌ലാം വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീ, മാന്യയും കുലീനയുമാണ്; ചാരിത്രവതിയും സദ്‌വൃത്തയുമാണ്. അവളുടെയടുത്തേക്ക് ലൈംഗികദാഹം പൂണ്ട ചെന്നായ്ക്കൾ ഓടിയടുക്കേണ്ടതില്ല. കാമാഭ്യർഥ

നയുമായി അവളെ ആരും സമീപിക്കേണ്ടതില്ല. ഇത് അവളുടെ വസ്ത്രത്തിൽനിന്നുതന്നെ തിരിച്ചറിയണം. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലെ വെനീസിലെ നിയമസംഹിതയിൽ വേശ്യകൾ മാറുമറയ്ക്കാതെ ജനാലക്കൽ ഇരുന്നുകൊള്ളണമെന്ന കൽ പനയുണ്ടായിരുന്നു. മാംസദാഹം തീർക്കുവാൻ വരുന്നവർക്ക് മാംസഗുണമളക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള നടപടി! ഇന്നലെകളിൽ ആവശ്യക്കാരെ ആകർഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അഭിസാരികകൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾക്ക് സമാനമായ ഉടയാടകളാണ് ആധുനിക വനിതകളുടെ വേഷമെന്ന കാര്യം എന്തു മാത്രം വിചിത്രമല്ല! സത്യവിശ്വാസികളെയും മാംസവിൽപനക്കാരികളെയും തിരിച്ചറിയണമെന്ന് ഖുർആൻ നിർദേശിക്കുന്നു; അവരുടെ വസ്ത്രധാരണത്തിലൂടെ.

ഇസ്ലാമിക വസ്ത്രധാരണം അടിമത്തത്തിൻെറ അടയാളമല്ല. പ്രത്യുത ആഭിജാത്യത്തിൻെറ ചിഹ്നമാണ് എന്ന് അൽപം ചിന്തിച്ചാൽ ബോധ്യമാകും. മുഖവും മുൻകൈയും ഒഴികെയുള്ള ശരീരഭാഗങ്ങളെല്ലാം മറക്കണമെന്ന് ഇസ്ലാം സ്ത്രീയോട് കൽപിക്കുന്നുവെന്നത് ശരിയാണ്. എന്തിനാണ് ഈ കൽപന? സ്ത്രീകളെ അടിമത്തത്തിൻെറ കാരാഗൃഹത്തിലടക്കുകയോ സുരക്ഷിതത്വത്തിൻെറ താഴ്‌വരയിൽ വിഹരിക്കാനനുവദിക്കുകയോ എന്താണ് ഈ കൽപന ചെയ്യുന്നത്? ഇസ്ലാമിക വസ്ത്രധാരണം നിർബന്ധമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങൾ ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായ ഉത്തരം നൽകുന്നുണ്ട്. അത് ഇങ്ങനെയാണ്:

"നബിയേ, താങ്കളുടെ പത്നിമാരോടും പുത്രിമാരോടും സത്യവിശ്വാസികളുടെ സ്ത്രീകളോടും അവർ തങ്ങളുടെ മൂടുപടങ്ങൾ തങ്ങളുടെ മേൽ താഴ്ത്തിയിടാൻ പറയുക. അവർ തിരിച്ചറിയപ്പെടുവാനും അങ്ങനെ അവർ ശല്യം ചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കാനും അതാണ് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായത്. അല്ലാഹു ഏറെ പൊറുക്കുന്നവനും കരുണാനിധിയുമാകുന്നു" (33:59).

"സത്യവിശ്വാസിനികളോട് അവരുടെ ദൃഷ്ടികൾ താഴ്ത്തുവാനും അവരുടെ ഗുഹ്യാവയവങ്ങൾ കാത്തുരക്ഷിക്കാനും അവരുടെ ഭംഗിയിൽ നിന്ന് പ്രത്യക്ഷമായതൊഴിച്ച് മറ്റൊന്നും വെളിപ്പെടുത്താതിരിക്കുവാനും നീ പറയുക. അവരുടെ മക്കനകൾ കുപ്പായമാറുകൾക്ക് മീതെ അവർ താഴ്ത്തിയിട്ടുകൊള്ളട്ടെ" (24:31).

"പഴയ അജ്ഞാനകാലത്തെ സൗന്ദര്യപ്രകടനം പോലെയുള്ള സൗന്ദര്യ പ്രകടനം നിങ്ങൾ നടത്തരുത്'' (33:33).

സ്ത്രീയോട് മാന്യമായ വസ്ത്രധാരണരീതി സ്വീകരിക്കാൻ കൽപിച്ചതിന് പിന്നിലുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഈ സൂക്തങ്ങളിൽനിന്ന് സുതരാം വ്യക്തമാണ്..

ഒന്ന്, തിരിച്ചറിയപ്പെടുക.

രണ്ട്, ശല്യം ചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കുക.

എക്കാലത്തും ശല്യം ചെയ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗമാണ് സ്ത്രീകൾ. അവരുടെ മാംസത്തിനുവേണ്ടി-ചാരിത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി-കടിപിടി കൂടുന്നവരാണ് എന്നത്തെയും സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക രംഗത്തെ നായകന്മാർ. നഗ്നനൃത്തങ്ങളും നഗ്നതാ വിവരങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന കവിതകളും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു ഇന്നലെ സ്ത്രീയുടെ മാനത്തെ പിച്ചിച്ചീന്തിയിരുന്നതെങ്കിൽ ഇന്നത് 'വിഡ്ഢിപ്പെട്ടി'കളിലൂടെയും ഇൻറർനെറ്റിലൂടെയും കുടുംബത്തിൻെറ ഇടനാഴികളിലേക്ക് കടന്നുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആധുനിക ജനതയുടെ മുഴുജീവിതവും ലൈംഗികവത്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിരാവിലെ കുടിക്കേണ്ട കാപ്പിയേതാണെന്ന് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും രാത്രി ഉറങ്ങുമ്പോൾ വെയ്ക്കേണ്ട തലയിണ ഏതാണെന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതിനുംപോലും പെണ്ണിൻെറ നിമ്നോന്നതികളിലൂടെ കണ്ണ് പായിക്കണമെന്നുള്ള അവസ്ഥയാണിന്നുള്ളത്.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ, പെണ്ണിനു നേരെയുള്ള കൈയേറ്റങ്ങളും കൂടി ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം മകളെ മാനഭംഗം ചെയ്യുന്ന അച്ഛനും പെറ്റമ്മയുമായി ലൈംഗികകേളികളിലേർപ്പെടുന്ന മകനും നമ്മുടെ മസ്തിഷ്കങ്ങളിൽ യാതൊരു ആന്ദോളനവും സൃഷ്ടിക്കാത്ത കഥാപാത്രങ്ങളായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർഥിനികളെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തുന്ന അധ്യാപകർ! അധ്യാപികമാരുമായി ഊരുചുറ്റുന്ന വിദ്യാർഥികൾ! വനിതാ സെക്രട്ടറിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ലൈംഗിക അപവാദങ്ങൾ മൂലം രാജിവെച്ചൊഴിയേണ്ടിവരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രമുഖർ! പലരുമായി ലൈംഗികബന്ധമുണ്ടെന്ന് പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന രാജകുമാരിമാർ! ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ദിനപത്രങ്ങളിൽ ദിനേന നാം വായിക്കുന്ന വർത്തമാനങ്ങൾ. സ്ത്രീകൾക്ക് സ്വൈരമായി യാത്ര ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥ! സ്വൈര്യമായി ജോലി

ചെയ്യാനാവാത്ത സ്ഥിതി! എന്തിനധികം, സ്വൈര്യമായി വീട്ടിൽ അടങ്ങിക്കൂടി നിൽക്കുവാൻ പോലും കഴിയാത്ത അവസ്ഥയിലേക്കാണ് നമ്മുടെ സമൂഹം പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതിനെന്താണ് കാരണം? പക്വമതികളായ വിദഗ്ധർ പറയുന്ന ഉത്തരം ശ്രദ്ധിക്കുക:

'കുമാരി' വാരികയിലെ 'പ്രതിവാര ചിന്തകൾ' എന്ന പംക്തിയിൽ എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ എഴുതി: "സ്ത്രീകളുടെ മാദകമായ വസ്ത്രധാരണവും ചേഷ്ടകളും നിമിത്തം മതിമറന്ന് താൽക്കാലികമായ ഒരു ഉന്മാദാവസ്ഥയിലാണ് പുരുഷൻ ബലാൽസംഗം നടത്തുന്നതെന്ന് പൊതുവെ വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. പുരുഷനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുമാറ് വസ്ത്രം ധരിച്ച ഓരോ സ്ത്രീയും ബലാൽസംഗം അർഹിക്കുന്നുവെന്ന് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജി കുറെമുമ്പ് പരസ്യമായി പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി" (കുമാരി വാരിക 11.3.83).

അപ്പോൾ വസ്ത്രധാരണത്തിൽ മാന്യത പുലർത്തുന്നതുവഴി സ്ത്രീ സ്വന്തം ശരീരത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പടച്ചതമ്പുരാൻ പറഞ്ഞതെത്ര ശരി!

"അവർ തിരിച്ചറിയപ്പെടാനും ശല്യം ചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കാനും അതാണ് അനുയോജ്യം" (33:59).

വ്യഭിചാരവും ബലാൽസംഗങ്ങളും സ്ത്രീകൾക്ക് നേരെയുള്ള കൈയേറ്റങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ആദ്യപടിയെന്ന നിലക്കാണ് മാന്യമായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യണമെന്ന് ഖുർആൻ സ്ത്രീകളോട് ഉപദേശിക്കുന്നത്.

മുഖവും മുൻകൈയും ഒഴികെയുള്ള ശരീരഭാഗങ്ങളെല്ലാം മറയ്ക്കണമെന്നുതന്നെയായിരുന്നു സത്യവിശ്വാസിനികളായ സ്ത്രീകളോട് മുൻ പ്രവാചകന്മാരും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത് എന്നാണ് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്. അന്യപുരുഷന്മാരെ കാണുമ്പോൾ മൂടുപടം അണിയുന്ന പതിവ് ഇസ്രായേൽ സമൂഹത്തിൽ ആദ്യം മുതൽക്കുതന്നെ നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നാണ് പഴയനിയമ ചരിത്രം നൽകുന്ന സൂചന (ഉൽപത്തി 24:62-65). ഒരു സ്ത്രീയുടെ മൂടുപടം എടുത്തുകളയുന്നത് അവളെ മാനഭംഗം ചെയ്യുന്നതിന് തുല്യമായിക്കൊണ്ട് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിൽനിന്ന് (ഉത്തമഗീതം 5:7) അതിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രാധാന്യം എത്രത്തോളമായിരുന്നുവെന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ കഴിയും.

യേശുക്രിസ്തുവിന് ശേഷവും മൂടുപടം ഉപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്ര

ദായം നിലനിന്നിരുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. പൗലോസിന്റെ എഴുത്തുകളിൽനിന്ന് നമുക്ക് ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കാനാവും. അദ്ദേഹം എഴുതി: "സ്വന്തം ശിരസ്സ് മൂടാതെ പ്രാർഥിക്കയോ പ്രവചിക്കയോ ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീ തന്റെ ശിരസ്സിനെ അപമാനിക്കുന്നു. അവളുടെ തല മുണ്ഡനം ചെയ്യുന്നതിന് സമമാണത്. തല മൂടാത്ത സ്ത്രീ തന്റെ മുടി മുറിക്കണം. മുടി മുറിക്കുന്നതും മുണ്ഡനം ചെയ്യുന്നതും അപമാനമാണെന്ന് കരുതുന്നവർ ശിരോവസ്ത്രം ധരിക്കട്ടെ" (1 കൊരിന്ത്യർ 11:5-7).

"വ്യഭിചാരത്തെ സമീപിക്കുകപോലും ചെയ്യരുത്" (17:32) എന്ന സത്യവിശ്വാസികളോടുള്ള ഖുർആനിക കൽപനയുടെ പ്രയോഗവത്കരണത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് മാന്യമായ വസ്ത്രധാരണം വേണമെന്ന് അത് സ്ത്രീകളോട് അനുശാസിക്കുന്നത്. കാമാർത്തമായ നോട്ടവും വാക്കും അംഗചലനങ്ങളുമെല്ലാം വ്യഭിചാരത്തിന്റെ അംശങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്നവയാണെന്നാണ് മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ) പഠിപ്പിച്ചത്. വ്യഭിചാരത്തിലേക്കും തദ്വാരാ സദാചാര തകർച്ചയിലേക്കും നയിക്കുന്ന 'കൊച്ചു വ്യഭിചാരങ്ങ'ളുടെ വാതിലടയ്ക്കണമെന്ന് ഇസ്ലാം നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. മാദകമായ വസ്ത്രധാരണവും ലൈംഗികചേഷ്ടയിലെ അംഗചലനങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന നൃത്തനർത്യങ്ങളും ഇസ്ലാം നിരോധിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

വ്യഭിചാരം കടന്നുവരുന്ന വാതിലുകൾ അടയ്ക്കണമെന്നുതന്നെയാണ് യേശുക്രിസ്തുവും പഠിപ്പിച്ചത്. അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു:'വ്യഭിചരിക്കരുത് എന്ന കൽപന നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നു: കാമാർത്തിയോടെ സ്ത്രീയെ നോക്കുന്നവൻ അവളെ തന്റെ മനസ്സിൽ വ്യഭിചരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പാപം ചെയ്യാൻ നിന്റെ വലതു കണ്ണ് കാരണമാകുന്നുവെങ്കിൽ അത് ചൂഴ്ന്നെടുത്ത് എറിഞ്ഞുകളയുക. നിന്റെ ഒരവയവം നഷ്ടപ്പെടുന്നതാണ് ശരീരം മുഴുവൻ നരകത്തിൽ എറിയപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ഉത്തമം. നീ പാപം ചെയ്യാൻ നിന്റെ വലതുകൈ കാരണമാകുന്നുവെങ്കിൽ അതു വെട്ടി എറിഞ്ഞുകളയുക. നിന്റെ ഒരവയവം നഷ്ടപ്പെടുന്നതാണ് ശരീരം മുഴുവൻ നരകത്തിൽ വീഴുന്നതിനേക്കാൾ ഉത്തമം" (മത്തായി 5: 27-30).

വ്യഭിചാരം ഇല്ലാതാക്കുവാൻ കാമാർത്തമായ നോട്ടവും കാമമുളവാക്കുന്ന ചലനങ്ങളുമില്ലാതാക്കണമെന്നാണ് ക്രിസ്തു ഇവിടെ

പഠിപ്പിക്കുന്നത്. അതില്ലാതെയാവണമെങ്കിൽ എന്താണാവശ്യം? സ്ത്രീ മാന്യമായി വസ്ത്രം ധരിക്കണം, തൻെറ ശരീരത്തിൻെറ നിമ്നോന്നതികൾ വ്യക്തമാക്കാത്ത -സൗന്ദര്യം പ്രകടമാക്കാത്ത വസ്ത്രം. ഇങ്ങനെ വസ്ത്രം ധരിക്കണമെന്ന് നിഷ്കർഷിക്കുന്ന ഖുർആനുമായി വന്ന മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)യാണോ, സ്ത്രീ സൗന്ദര്യത്തെ വിപണനത്തിനുള്ള മാർഗമായി കാണുന്ന മുതലാളിത്തത്തിന് ഓശാന പാടുന്ന പുരോഹിത സഭയാണോ അന്തിക്രിസ്തുവെന്ന് ചിന്തിക്കുവാൻ സാധാരണ ക്രൈസ്തവർ സന്നദ്ധരാവണം.

ക്രൈസ്തവ ഗ്രന്ഥകാരനായ സാക്ക് പുന്നൻെറ ഭാര്യ ഡോ. ആനി പുന്നൻ ക്രിസ്ത്യൻ വനിതകൾക്ക് നൽകുന്ന ഉപദേശം ശ്രദ്ധേയമാണ്: "ദൈവം നമ്മെ വിശ്വസിച്ചേൽപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സ്വത്താണ് ശരീരം. അതിനെ നാം ദുരുപയോഗം ചെയ്യാൻ പാടില്ല. നമ്മുടെ ശരീരം കൊണ്ട് ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാൻ ദൈവം നമ്മോട് കൽപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് ശാരീരിക ശീലങ്ങളെക്കുറിച്ച് മാത്രമല്ല, ശരീരത്തിൽ നാം ധരിക്കുന്ന വേഷവിധാനത്തെക്കുറിച്ചുംകൂടിയാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. പുരുഷന്മാരെ ആകർഷിക്കുവാൻ നൽകിയിട്ടുള്ള ഈ ശക്തിയെ പലവിധ മാർഗങ്ങളിലൂടെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തിയതിന് സിയോൻ പുത്രിമാരെ ദൈവം ശിക്ഷ വിധിച്ചതായി പഴയ നിയമത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു (യെശ. 3:16-24 വായിക്കുക).

അകമേ നാം യഥാർഥത്തിൽ എന്തായിരിക്കുന്നുവെന്ന് കാണിക്കുന്ന ഒരു പരസ്യമാണ് നാം ധരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ പലപ്പോഴും. ഒരളവുവരെ അത് നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മറ്റു മനുഷ്യർക്ക് നമ്മെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യധാരണ ലഭിക്കുന്നത് സാധാരണയായി നാം ധരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങളിലൂടെയാണ്. അതിനാൽ നമ്മുടെ വസ്ത്രധാരണത്തിൽ നാം ലോകത്തിൻെറ വഴികൾ പിന്തുടരുന്നുവെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ സാക്ഷ്യം നിഷ്ഫലമായിത്തീർന്നെന്നു വരാം...

പുരുഷന്മാരിൽ ദുർമോഹം ജനിപ്പിക്കുമാറുള്ള വസ്ത്രധാരണാരീതി നാം ഏതായാലും ധരിക്കാൻ പാടില്ല. ദൈവം ദുർമോഹത്തിന് പുരുഷന്മാരെ വിധിക്കുമെങ്കിൽ അവരിൽ ദുർമോഹം ജനിപ്പിക്കുമാറ് വസ്ത്രധാരണം ചെയ്ത യുവതികളെക്കൂടി വിധിക്കുക എന്നുള്ളത് യുക്തിയുക്തം മാത്രമാണ്" (സാക് പുന്നൻ: സെക്സ്, പ്രേമം, വിവാഹം-ക്രിസ്തീയ സമീപനം, പുറം 112, 113).

എങ്ങനെയാണ് ഒരു സ്ത്രീ മാന്യമായി വസ്ത്രം ധരിക്കേണ്ടത്? കാർക്കൂന്തലുകളും മാറിൻെറ സിംഹഭാഗവും വയറുമെല്ലാം പുറത്തു കാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പഴയ ദേവദാസികളുടേതിനു തുല്യമായ വസ്ത്രധാരണാ രീതിയോ? കാൽമുട്ടുവരെയും കഴുത്തും കാർക്കൂന്തലുകളും പുറത്ത് കാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഗ്രീസിലെ ഹെറ്റയ്റേകളുടെ വസ്ത്രധാരണ സമ്പ്രദായമോ? ഇറുകിയ വസ്ത്രങ്ങളിലൂടെ ശരീരത്തിൻെറ നിമ്നോന്നതികൾ പുരുഷന് മുന്നിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ചൈനയിലെ ചിൻകുവാൻ ജെന്നുകളുടെ ഉടയാടകൾക്ക് തുല്യമായ പുടവകളോ? അതല്ല, മുഖവും മുൻകൈയും മാത്രം പുറത്തുകാണിക്കുകയും ശരീരഭാഗങ്ങൾ വെളിവാകാത്ത രൂപത്തിൽ അയഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഇസ്ലാമിക രീതിയോ? മുൻധാരണയില്ലാത്ത ആർക്കും അവസാനത്തേതല്ലാത്ത മറ്റൊരു ഉത്തരം തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിയില്ല.

ഇസ്ലാം സ്ത്രീയോട് മാന്യമായി വസ്ത്രം ധരിക്കാൻ പറയുക മാത്രമല്ല, എങ്ങനെയാണ് ആ വസ്ത്രധാരണരീതിയെന്ന് പഠിപ്പിക്കുക കൂടി ചെയ്തുവെന്നുള്ളതാണ് അതിൻെറ ഏറ്റവും വലിയ സവിശേഷത. പുരുഷന്മാരെ വഴിതെറ്റിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള വസ്ത്രധാരണം സ്വീകരിക്കരുതെന്ന് പറയുന്ന മറ്റുള്ളവർക്ക് പലപ്പോഴും പ്രസ്തുത വസ്ത്രധാരണ രീതിയെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായൊരു ചിത്രം നൽകാൻ കഴിയാറില്ല. ഇസ്ലാം വിജയിക്കുന്നത് ഇവിടെയാണ്. ഇസ്ലാമിക വസ്ത്രധാരണാരീതി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾക്കെതിരെയുള്ള കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ തുലോം വിരളമാണെന്ന വസ്തുത 'അവർ ശല്യപ്പെടാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി" (33:59)എന്ന ഖുർആനിക നിർദേശത്തിൻെറ സത്യതയും പ്രായോഗികതയും വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്.

ഇസ്ലാമിക വസ്ത്രധാരണം സ്ത്രീയെ അടുക്കളയിൽ തളച്ചിടുന്നതിനുവേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചെടുത്തതാണെന്ന ആരോപണം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. ഈ വസ്ത്രധാരണാരീതി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ സമൂഹത്തിൻെറ വിവിധ തുറകളിൽ പ്രശോഭിച്ച ഒട്ടനവധി മഹിളാരത്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചരിത്രം നമുക്ക് പറഞ്ഞുതരുന്നുണ്ട്. പ്രവാചകനിൽനിന്ന് കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതകാലത്തും ശേഷവും പ്രവാചകാനുചരന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് പ്രവാചകപത്നി ആഇശ(رضي الله عنها)ക്ക് ഇസ്ലാമിക വസ്ത്രധാര

ണം ഒരു തടസ്സമായി നിന്നിട്ടില്ല. പ്രസ്തുത വസ്ത്രം ധരിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെയായിരുന്നു അവർ ജമൽ യുദ്ധം നയിച്ചത്. പുരുഷന്മാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും യുദ്ധരംഗം വിട്ടോടിയ സന്ദർഭത്തിൽ -ഉഹ്ദ് യുദ്ധത്തിൽ -ആയുധമെടുത്ത് അടരാടിയ ഉമ്മു അമ്മാറ(ﷺ) ധരിച്ചത് പർദ തന്നെയായിരുന്നു. ഏഴ് യുദ്ധങ്ങളിൽ പ്രവാചകനോടൊപ്പം പങ്കെടുത്ത് പരിക്കേറ്റവരെ പരിചരിച്ചും ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തും പ്രശസ്തയായ ഉമ്മുഅത്വിയ്യ(ﷺ)ക്ക് തൻെറ ദൗത്യനിർവഹണത്തിനു മുമ്പിൽ ഇസ്ലാമിക വസ്ത്രധാരണം ഒരു വിലങ്ങായിത്തീർന്നിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ പ്രവാചകാനുചരന്മാരിൽതന്നെ എത്രയെത്ര മഹിളാരത്നങ്ങൾ! മുഖവും മുൻകൈയും മാത്രം പുറത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ സമൂഹത്തിൻെറ വ്യത്യസ്ത തുറകളിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ച മഹതികൾ! ഇന്നും ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിൽ ഇത്തരം സഹോദരിമാരുണ്ട്. ഇസ്ലാമിക വസ്ത്രധാരണരീതി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് സാമൂഹിക മേഖലകളിലേക്ക് സേവന സന്നദ്ധരായി സധൈര്യം കയറിച്ചെല്ലുന്ന സഹോദരികൾ. ഇസ്ലാമിക വസ്ത്രധാരണം സ്ത്രീയെ ചങ്ങലകളിൽ ബന്ധിക്കുന്നുവെന്ന ആരോപണം അർഥമില്ലാത്തതാണെന്ന വസ്തുത ഇവിടെ അനാവൃതമാകുന്നു.

സത്യത്തിൽ, മാന്യമായി വസ്ത്രം ധരിക്കണമെന്ന് നിർദേശിക്കുക വഴി ഖുർആൻ സ്ത്രീകളുടെ ആത്മാഭിമാനം ഉയർത്തുകയും അവർ ആക്രമിക്കപ്പെടുന്ന അവസ്ഥ ഇല്ലാതാക്കുവാനുള്ള പ്രായോഗിക പദ്ധതിക്ക് രൂപം നൽകുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

പന്ത്രണ്ട്

വിവാഹമോചനം

കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തിലെ രണ്ട് പാതികളാണ് പുരുഷനും സ്ത്രീയും. എന്നാൽ, സ്ഥാപനത്തിൻെറ നിയന്ത്രണാധികാരം പുരുഷനിലാണ് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത്. സ്ഥാപനം തകരാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടത് അവൻെറ ബാധ്യതയാണ്. ഇതിനുവേണ്ടി പരമാവധി പരിശ്രമിക്കണമെന്ന് ഖുർആൻ പുരുഷനോട് നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള നടപടിക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കുന്ന സൂക്തം ശ്രദ്ധിക്കുക:

"അതിനാൽ നല്ലവരായ സ്ത്രീകൾ അച്ചടക്കമുള്ളവരും അല്ലാഹു കാത്തത് മറവിലും കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നവളുമാണ്. അച്ചടക്കരാഹിത്യം നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകളെ നിങ്ങൾ ശാസിക്കുക; കിടപ്പറകളിൽ അവരുമായി അകന്നുനിൽക്കുക; അവരെ അടിക്കുകയും ചെയ്യുക. എന്നിട്ട് അവർ നിങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നപക്ഷം പിന്നെ നിങ്ങൾ അവർക്കെതിരിൽ യാതൊരു മാർഗവും തേടരുത്" (4:34).

ഈ സൂക്തത്തിൽ അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത് നല്ല സ്ത്രീ ആരാണെന്ന് നിർവചിച്ചതിനുശേഷമാണ്. "അച്ചടക്കമുള്ളവളും അല്ലാഹു കാത്തത് മറവിലും കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നവളും" ആണ് ഖുർആനിക വീക്ഷണത്തിലെ നല്ല സ്ത്രീ. കുടുംബത്തിൻെറ ഭദ്രതയ്ക്കും സമൂഹത്തിൻെറ ധാർമികതക്കും സ്ത്രീകളിൽ ഈ

സ്വഭാവങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. അവൾ അച്ചടക്കമുള്ളവളായിരിക്കണം. അതോടൊപ്പംതന്നെ അല്ലാഹു കാത്തത് മറവിലും സംരക്ഷിക്കുന്ന വളുമായിരിക്കണം.

ഭർത്താവിനോട് കയർക്കുകയും അയാൾ പറയുന്നതിനോടെല്ലാം എതിരു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭാര്യയുമൊത്തുള്ള ജീവിതം സഹിക്കാൻ എത്ര പേർക്ക് കഴിയും? പരസ്പരം പിണങ്ങിയും ശണ്ഠ കൂടിയും നിലനിൽക്കുന്ന കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിൽ വളരുന്ന കുഞ്ഞു ങ്ങളുടെ അവസ്ഥയെന്തായിരിക്കും? അത്തരമൊരു അവസ്ഥയുണ്ടാ കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് ഖുർആൻ നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. ഭാര്യയിൽ നിന്ന് ഭർത്താവിന് മാത്രം അർഹതപ്പെടുന്ന പലതുമുണ്ട്. അവ അയാളുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ അയാൾക്ക് നൽകുകയും അസാന്നിധ്യത്തിൽ മറ്റു പലർക്കും നൽകുകയും ചെയ്യുക നല്ല സ്ത്രീയുടെ സ്വഭാവമല്ല. ഭർത്താവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട ഒരു നോട്ടമോ വാക്കോ പോലും അവളിൽനിന്ന് അന്യർക്കായി ഉണ്ടായിക്കൂടാ. അതുണ്ടാവുന്നത് കു ടുംബത്തിൻെറ തകർച്ചക്ക് കാരണമാവും. ഒരു കാരണവശാലും അത്തരമൊരു തകർച്ചയുണ്ടാവരുത്. ഖുർആനികമായ മാർഗനിർദേ ശങ്ങൾ ഈയൊരു ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയുള്ളവയാണ്.

കുടുംബത്തിൻെറ തകർച്ചക്ക് നിമിത്തമായേക്കാവുന്ന അച്ചടക്ക രാഹിത്യത്തെ മുളയിലേ നുള്ളിക്കളയണമെന്നാണ് ഖുർആനിൻെറ അനുശാസന. അത് പരമകാഷ്ഠ പ്രാപിച്ച് ധിക്കാരത്തിൻെറ പാരമ്യ ത്തിലെത്തുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കുന്നത് കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനം പൊട്ടിപ്പിളരുന്നതിന് കാരണമാവും. ആ തലത്തിലെത്തിയാൽ പിന്നെ ചികിൽസകൾ ഫലിക്കുകയില്ല. ശാന്തിയും സമാധാനവും തകർന്ന് സർവനാശത്തിലേക്ക് പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുടുംബത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ സ്ഥിതി പരിതാപകരമായിരിക്കും. അതി നാൽ അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങൾ വളരെ വിദൂരത്തു തന്നെ പ്രത്യക്ഷമായിത്തുടങ്ങിയാൽ കുടുംബത്തെ നാശത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കുവാൻ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ ചില നടപടികളാവശ്യമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭത്തിൽ അച്ചടക്കരാഹിത്യം ഇല്ലാതാക്കുന്നതി നുവേണ്ടി ചില നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളുവാൻ പുരുഷനെ ഇസ് ലാം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ നടപടികൾ നിന്ദിക്കുന്നതിനോ പ്രതികാ രം ചെയ്യുന്നതിനോ വേണ്ടിയുള്ളതല്ല. പ്രത്യുത, സംസ്കരണത്തി നും അച്ചടക്കരാഹിത്യം ഇല്ലാതാക്കുന്നതിലൂടെ ഐക്യപ്പെടുത്തു

ന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ളതാകുന്നു.

ഖുർആൻ നിർദേശിക്കുന്ന പ്രസ്തുത നടപടിക്രമം ഇങ്ങനെയാ ണ്: “ശാസിക്കുക, കിടപ്പറയിൽ അവളെ ബഹിഷ്കരിക്കുക, പിന്നെ അവളെ അടിക്കുക”.

അച്ചടക്കമില്ലാത്ത സ്ത്രീയെ ആദ്യം ശാസിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അവളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ട് ഇഹത്തിലും പരത്തിലുമുണ്ടാ കുവാൻ പോകുന്ന പ്രതിഫലനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബോധ്യപ്പെടുത്തുക. പെണ്ണിൻെറ പ്രത്യേകമായ സ്വഭാവങ്ങളാൽ സംഭവിച്ചുപോയ പാക പ്പിഴവുകളാണെങ്കിൽ തിരുത്തുവാൻ ഉപദേശം ഫലം ചെയ്യും.

ശാസനയും ഉപദേശവും ഫലം ചെയ്യാത്ത സ്ഥിതിയുണ്ടാവാം. ഭർത്താവിൻെറ സ്നേഹവായ്പോടെയുള്ള ശാസനയും വികാരസാ ന്ദ്രമായ ഉപദേശവും ഫലം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിന് കാരണം പലപ്പോ ഴും അഹങ്കാരമായിരിക്കും. സൗന്ദര്യത്തിൻെറയും ധനത്തിൻെറയും കുടുംബ മാഹാത്മ്യത്തിൻെറയും പേരിലുള്ള അഹന്ത. ഇവിടെയാ ണ് രണ്ടാമത്തെ നടപടിക്രമം വരുന്നത്. കിടപ്പറയിൽ അവളെ ബഹി ഷ്കരിക്കുക. ആകർഷണത്തിൻെറയും പ്രലോഭനത്തിൻെറയും കേ ന്ദ്രമാണ് കിടക്ക. അച്ചടക്കമില്ലാത്ത അഹങ്കാരിയായ സ്ത്രീയുടെ അധീശത്വത്തിൻെറ ഉച്ചകോടി അവിടെയാണല്ലോ. അവിടെ അവൾ ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അവളുടെ അഹന്തയെ പുല്ലുവില പോലും കൽപിക്കാതെ പുച്ഛരിച്ചുതള്ളുന്നുവെന്നർഥം. അച്ചടക്കമില്ലാത്ത സ്ത്രീയുടെ ഏറ്റവും മൂർച്ചയുള്ള ആയുധത്തി നെതിരെയുള്ള ശക്തമായ നടപടി. ഈ നടപടിക്കു മുതിരുന്ന പുരു ഷന് അപാരമായ നിയന്ത്രണവും നിശ്ചയദാർഢ്യവുമാവശ്യമാണ്. ഏതൊരു അഹങ്കാരിയെയും ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന രാത്രികളായിരിക്കും അത്. എന്തിൻെറ പേരിലാണോ താൻ അധീശത്വം നടിച്ചിരുന്നത് അത് തൻെറ ഇണയ്ക്ക് ആവശ്യമില്ലെന്ന രീതിയിലുള്ള ബഹിഷ് കരണം സ്ത്രീയുടെ മനസ്സ് മാറ്റുകതന്നെ ചെയ്യും.

ബഹിഷ്കരണവും പരാജയപ്പെടുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലും കുടുംബ ത്തെ തകരാൻ അനുവദിക്കരുതെന്നാണ് ഖുർആനിൻെറ അനുശാസ ന. ശാസനകൾ ഫലിക്കാതിരിക്കുകയും ശയ്യാബഹിഷ്കരണം വിജ യിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യം വളരെ വിരളമായിരി ക്കും. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളുണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ അവിടെ അച്ച ടക്കരാഹിത്യം അതിൻെറ പരമകാഷ്ഠയിലെത്തിയിരിക്കും. ചെറിയ

ശിക്ഷകളല്ലാതെ ഇനി മാർഗങ്ങളൊന്നുമില്ല.

അടുത്ത മാർഗമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഖുർആൻ 'പ്രഹരം' നിർദേശിക്കുന്നത്. സമാധാനപരമായ മാർഗങ്ങളെല്ലാം പരാജയപ്പെടുമ്പോൾ ഒരു കരുതൽ നടപടിയെന്ന നിലയിൽ നിർദേശിക്കപ്പെട്ടതാണ് അവളെ അടിയ്ക്കുകയെന്നത്. സാധാരണ ഗതിയിൽ സ്ത്രീയെ അടിക്കുന്നതിനെതിരെ ശക്തമായി സംസാരിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തിയാണ് മുഹമ്മദ്(ﷺ). "ഭാര്യമാരെ അടിക്കുന്നവർ മാന്യന്മാരല്ല" (അബൂദാവൂദ്, ഇബ്നുമാജ) എന്നാണ് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: "നാണമില്ലേ നിങ്ങൾക്ക്? അടിമയെ അടിക്കുന്നതുപോലെ സ്വന്തം ഭാര്യയെ അടിക്കാൻ; പിന്നെ അവളോടൊത്ത് ശയിക്കാനും" (മുസ്ലിം, അഹ്മദ്). "നിങ്ങളിൽ ഭാര്യമാരോട് നന്നായി പെരുമാറുന്നവരാണ് ഏറ്റവും നല്ലവൻ" (ബുഖാരി,തുർമുദി) എന്നു പഠിപ്പിച്ച പ്രവാചകനിലൂടെ അവതീർണമായ ഖുർആൻ വെറുതെ സ്ത്രീയെ അടിക്കണമെന്ന് കൽപിക്കുകയില്ലെന്നുറപ്പാണ്.

വലിയ തിന്മയില്ലാതാക്കുവാനുള്ള ശിക്ഷണമായി, മറ്റു മാർഗങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുമ്പോഴുള്ള അവസാന മാർഗമായിട്ടാണ് ഖുർആൻ അടി നിർദേശിക്കുന്നത്. അതുതന്നെ അവൾക്ക് അഭിമാനക്ഷതമുണ്ടാകുന്ന രീതിയിൽ മുഖത്തോ മറ്റോ ആകരുതെന്ന് പ്രവാചകൻ (ﷺ) പ്രത്യേകം നിർദേശിച്ചിട്ടു മുണ്ട്. സ്ത്രീയെ നിന്ദിക്കുവാനോ അപമാനിക്കുവാനോ വേണ്ടിയല്ല, പ്രത്യുത നന്നാക്കുന്നതിനും സംസ്കരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ള അവസാന ത്തെ മാർഗമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഖുർആൻ അടി നിർദേശിക്കുന്നത്. പിതാവ് മക്കളെ അടിക്കുന്നതുപോലെ, അധ്യാപകൻ വിദ്യാർഥികളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതുപോലെ, ഒരു പരിശീലകൻെറ വികാരത്തോടെയുള്ള ശിക്ഷണമാണത്. എപ്പോഴും സ്നേഹം നൽകുകയും തൻെറ സ്നേഹപ്രകടനങ്ങൾക്ക് പാത്രമാവുകയും ചെയ്യുന്ന തൻെറ ഇണയുടെ പ്രഹരം അവളെ വീണ്ടു വിചാരത്തിനും ഖേദപ്രകടനത്തിനും അങ്ങനെ തെറ്റുതിരുത്തലിനും പ്രേരകമാക്കിയേക്കാം. അങ്ങനെ തകർച്ചയുടെ വക്കിലെത്തിനിൽക്കുന്ന കുടുംബം തകരാതെ രക്ഷപ്പെടാനിടയുണ്ട്. ഈ ശിക്ഷണത്തിൻെറ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തെ തകർച്ചയിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കുകയാണെന്നർഥം.

ദാമ്പത്യബന്ധം മരണം വരെ നിലനിൽക്കണമെന്നാണ് ഖുർആനിക നിയമങ്ങളുടെ പൊതുവായ താൽപര്യം. എന്നാൽ, മനുഷ്യ

പ്രകൃതിയിലെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുനേരെ അത് അന്ധത നടിക്കുന്നില്ല. ദമ്പതിമാർക്കിടയിൽ പൊരുത്തക്കേടുകളും ശണ്ഠകളുമുണ്ടാവാം. കുടുംബത്തെ തകർക്കുന്നതിലേക്ക് അവ നയിക്കപ്പെടാം. സ്ത്രീയുടെ അച്ചടരാഹിത്യവും അനുസരണക്കേടുമാണ് പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് കാരണമെങ്കിൽ കുടുംബം തകരാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പുരുഷൻ സ്വീകരിക്കേണ്ട നടപടിക്രമങ്ങളാണ് സൂറത്തുന്നിസാഇലെ 34-ാം സൂക്തത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

ശാസിക്കുക, ശയ്യകളിൽനിന്ന് ബഹിഷ്കരിക്കുക, അടിക്കുക ഇവയെല്ലാം കുടുംബം തകരാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള നടപടികളാണ്. ഈ നടപടികളുടെ ഫലമായി അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിൽ നിന്ന് പിന്മാറുന്ന ഇണക്കെതിരെ പിന്നെ ശിക്ഷാനടപടികളൊന്നും സ്വീകരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് ഖുർആൻ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. "എന്നിട്ടവർ നിങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്ന പക്ഷം പിന്നെ നിങ്ങൾ അവർക്കെതിരിൽ ഒരു മാർഗവും തേടരുത്" (4:34).

കുടുംബം തകരാതിരിക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ മാർഗനിർദേശങ്ങൾ നൽകുകയാണ് ഖുർആൻ. ഈ നടപടികൾക്കുശേഷവും പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ ധൃതിയിൽ വിവാഹമോചനം ചെയ്യണമെന്നല്ല ഖുർആനിൻെറ നിർദേശം. മറിച്ച്, അകന്നുനിൽക്കുന്ന മനസ്സുകളെ അടുപ്പിക്കാൻ കുടുംബക്കാർ ആത്മാർഥമായി ശ്രമിക്കണമെന്നാണ്. അനുരഞ്ജനത്തിനുവേണ്ടി ആത്മാർഥമായി പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ള മാർഗങ്ങൾ അല്ലാഹു തുറന്നുതരുമെന്നാണ് ഖുർആൻ പറയുന്നത്. "ഇനി അവർക്കിടയിൽ ശൈഥില്യം നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അവൻെറ ആളുകളിൽ നിന്ന് ഒരു മധ്യസ്ഥനെയും അവളുടെ ആളുകളിൽനിന്ന് ഒരു മധ്യസ്ഥനെയും അയക്കുക. ഇരുവിഭാഗവും അനുരഞ്ജനമാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ അല്ലാഹു അവർക്കിടയിൽ രഞ്ജിപ്പുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. നിശ്ചയം, അല്ലാഹു സർവജ്ഞനും സൂക്ഷ്മജ്ഞനുമാകുന്നു" (4:35).

ഇങ്ങനെയെല്ലാം രഞ്ജിപ്പിനുവേണ്ടി ശ്രമിച്ചിട്ടും അകന്ന മനസ്സുകളെ അടുപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ വിവാഹബന്ധം വേർപെടുത്താൻ ഖുർആൻ അനുവദിക്കുന്നുവെന്നത് ശരിയാണ്. അനുരഞ്ജനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങളെല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടതിനു ശേഷവും ദമ്പതികളെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരായി ജീവിക്കാൻ വേണ്ടി നിർബന്ധിക്കുമ്പോൾ അവിടെ ബന്ധമല്ല ഉണ്ടാവുക. പ്രത്യുത

ബന്ധനമാണ്. ഈ ബന്ധനം അഴിച്ചുമാറ്റാതിരിക്കുന്നത് അത് അറുത്തുമാറ്റുവാനുള്ള പ്രേരണക്കുള്ള നിമിത്തമായിത്തീരും. വിവാഹമോചനം അനുവദിക്കപ്പെടാത്ത മതസമൂഹങ്ങളിൽ നടക്കുന്നത് അതാണ്. ഖുർആൻ വിവാഹമോചനം അനുവദിക്കുന്നത് ഇത്തരം അവസ്ഥകളിൽ ബന്ധനം അഴിച്ചുമാറ്റുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. വിവാഹമോചനം അനുവദിച്ചതിനോടൊപ്പംതന്നെ അത്തരമൊരു അവസ്ഥയില്ലാതിരിക്കുവാൻ ദമ്പതിമാർ പരമാവധി പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്നുകൂടി പ്രവാചകൻ (ﷺ) നിഷ്കർഷിച്ചതായി കാണാൻ കഴിയും.

സത്യത്തിൽ മറ്റു കാര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ വിവാഹമോചനത്തിൻെറ വിഷയത്തിലും നിലവിലിരുന്ന അവസ്ഥയെ സംസ്കരിക്കുകയും മനുഷ്യർക്ക് സ്വീകരിക്കുവാൻ ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ നിയമങ്ങളാവിഷ്കരിക്കുകയുമാണ് ഖുർആൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ലോകത്തെ ഒരുവിധം എല്ലാ നിയമസംഹിതകളും വിവാഹമോചനം അനുവദിക്കുന്നുവെന്നതാണ് സത്യം. പല നിയമങ്ങളും വിവേചനരഹിതമായി പുരുഷന് സ്ത്രീക്കുനേരെ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന ആയുധമായിട്ടാണ് വിവാഹമോചനത്തെ കാണുന്നത്. ഈ അവസ്ഥക്ക് മാറ്റമുണ്ടാവുകയും അനിവാര്യമായ അവസരങ്ങളിൽ മാത്രം അനുവദനീയമായ കാര്യമായി വിവാഹമോചനത്തെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ഖുർആൻ ചെയ്യുന്നത്.

വിവാഹമോചനത്തെക്കുറിച്ച് മനു പറയുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:

വന്ധ്യാഷ്ടമേധി വേദ്യാബ്ദേ ദേശമേതുമൃതപ്രജാ
ഏകാദശേ സ്ത്രീജനനീ സത്യസ്ത്വപ്രിയ വാദിനീ

(മനുസ്മൃതി 9:81).

(മച്ചിയായ ഭാര്യയെ എട്ടു വൽസരം കഴിഞ്ഞും, ചാപിള്ള പ്രസവിക്കുന്നവളെ പത്ത് വൽസരം കഴിഞ്ഞും, പെണ്ണുമാത്രം പ്രസവിക്കുന്നവളെ പതിനൊന്നു വൽസരം കഴിഞ്ഞും, അപ്രിയം പറയുന്നവളെ ഉടനെയും ഉപേക്ഷിച്ച് വേറെ വിവാഹം ചെയ്യാം. ഈ സ്ത്രീകൾക്ക് സന്തോഷത്തിനായി യാതൊന്നും കൊടുക്കേണ്ട).

ഭാര്യ വന്ധ്യയോ മറ്റു രോഗങ്ങളുള്ളവളോ ആണെങ്കിൽ അവളെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ ഖുർആൻ നിർദേശിക്കുന്നില്ലെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. അവൾ ചെയ്യാത്ത തെറ്റിന് -വന്ധ്യയാവുക, ചാപിള്ള പ്രസവിക്കുക, പെണ്ണു മാത്രം പ്രസവിക്കുക എന്നിവയൊന്നും സ്ത്രീയുടെ കുറ്റം കൊണ്ട് സംഭവിക്കുന്നതല്ലല്ലോ-സ്ത്രീയെ വിവാഹമോചനം ചെയ്യുകയെന്നത് ക്രൂരതയാണ്. ഈ ക്രൂരതക്ക് ഖുർആൻ കൂട്ടുനിൽക്കുന്നില്ല. അപ്രിയം ചെയ്യുന്നവളെ ഉടനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും അനീതിയാണ്. അവൾക്ക് തിരുത്തുവാൻ അവസരം നൽകുകയും തിരുത്താൻ തയാറല്ലെങ്കിൽ മാത്രം, അനിവാര്യമെങ്കിൽ അവളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണ് ഖുർആനിക നിർദേശം. വിവാഹമോചനസമയത്ത് സ്ത്രീക്ക് മാന്യമായ ഉപഹാരം നൽകണമെന്നും ഖുർആൻ നിർദേശിക്കുന്നു. "വിവാഹമോചിതരായ സ്ത്രീകൾക്ക് ന്യായപ്രകാരം എന്തെങ്കിലും ജീവിതവിഭവമായി നൽകേണ്ടതാണ്. ഭയഭക്തിയുള്ളവർക്ക് അതാരു ബധ്യതയത്രെ" (2:241) 'വിവാഹമുക്തകൾക്ക് യാതൊന്നും കൊടുക്കേണ്ടതില്ല' എന്ന മനുസ്മൃതിയുടെ നിർദേശം ഖുർആനിന് അന്യമാണെന്നർഥം.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൻെറ പ്രത്യയശാസ്ത്രമെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ട് രംഗത്തുവന്ന മാർക്സിസത്തിൻെറ ഈ രംഗത്തുള്ള നിലപാടെന്താണ്? മാർക്സിസ്റ്റ് ആചാര്യന്മാർതന്നെ സംസാരിക്കട്ടെ: "വ്യക്തിഗതമായ ലൈംഗികപ്രേമം ഓരോരുത്തനും, വിശിഷ്യാ പുരുഷന്, എത്രകാലം നിലനിൽക്കുമെന്ന് പറയാൻ ആരെക്കൊണ്ടുമാവില്ല. സ്നേഹം വറ്റിപ്പോയെന്നോ മറ്റൊരു പാത്രത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുപോയെന്നോ വ്യക്തമായാലുടൻ വിവാഹമോചനം നടത്തുകയാണ് നല്ലത്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അത് ദമ്പതികൾക്കും സമുദായത്തിനൊട്ടാകെയും ഒരനുഗ്രഹമായിരിക്കും" (മാർക്സ്, ഏംഗൽസ്: തെരഞ്ഞെടുത്ത കൃതികൾ മൂന്നാം വാള്യം, പുറം 319).

സ്നേഹം വറ്റിപ്പോയാൽ ഉടൻ വിവാഹമോചനമാവണമെന്നാണ് കമ്യൂണിസത്തിൻെറ നിലപാട്. ഖുർആൻ ഇതിനോട് വിയോജിക്കുന്നു. വറ്റിപ്പോകുന്ന ഒരു ഭൗതിക വസ്തുവല്ല ഖുർആനിക വീക്ഷണത്തിൽ സ്നേഹം. അത് ദൈവികമായ ഒരു ദാനമാണ്. അത് ഇല്ലാതെയാവുന്നത് ഭൗതിക സാഹചര്യങ്ങളിലുണ്ടാവുന്ന പരിണാമങ്ങളാലാണ്. കാമവും സ്നേഹവും ഒന്നല്ല. ഇണകൾ തമ്മിൽ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാവുന്നുവെങ്കിൽ സ്നേഹം വറ്റിയെന്നു കരുതി വിവാഹ ബന്ധം വേർപിരിക്കുന്നതിനല്ല ഖുർആൻ നിർദേശിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത പ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള കാരണങ്ങൾ കണ്ടെത്തി അത് പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗങ്ങൾ ഖുർആൻ വരച്ചുകാണിക്കുന്നു. എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും പരാജയപ്പെടുകയും ദമ്പതികൾ തമ്മിലുള്ള അകലം വർധിച്ചു വരി

കയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യത്തിലാണ് വിവാഹമോചനം കരണീയമാവുന്നതെന്നാണ് ഖുർആനിക കാഴ്ചപ്പാട്. മാർക്സിസം സ്നേഹത്തെയും ഒരു ഭൗതികവസ്തുവായി അഭിവീക്ഷിക്കുകയും അത് വറ്റുന്നുവെങ്കിൽ മോചനം പരിഹരമായി നിർദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന സമൂഹ സങ്കൽപത്തിൻെറ ഭാഗമാണത്. പ്രസ്തുത സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചാണല്ലോ ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികൻ ഇങ്ങനെ എഴുതിയത്: "അവർക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ഇണയെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് ഇഷ്ടമുള്ള കാലത്തോളം ദാമ്പത്യജീവിതം നയിക്കുക. ദമ്പതിമാരിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഇഷ്ടമില്ലാതെ വന്നാൽ വിവാഹമോചനം നടത്തുക, ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ പുതിയ ഇണയെ കണ്ടെത്തി മറ്റൊരു ദാമ്പത്യത്തിൽ ഏർപ്പെടുക. ഈ സ്ഥിതി കൈവരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ആധുനിക ജനാധിപത്യവും അതിൻെറ ഉന്നത രൂപമായ സോഷ്യലിസവും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്" (ഇ.എം.എസ്: ചിന്ത വാരിക 25 നവംബർ 1983).

കമ്യൂണിസം വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന ഇത്തരമൊരു സാമൂഹിക സംവിധാനത്തിൽ വിവാഹമോചനം ദൈനംദിന സംഭവമായിരിക്കുമെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഇത്തരമൊരു സമൂഹത്തെയല്ല ഇസ്‌ലാം വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അനിവാര്യമായ സാഹചര്യത്തിൽ മാത്രം അനുവദനീയമാകുന്ന കാര്യമായിട്ടാണ് ഖുർആൻ വിവാഹമോചനത്തെ പരിചയപ്പെടു ത്തുന്നത്.

ഇസ്രായേൽ സമൂഹത്തിൽ വിവാഹമോചനമനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് ബൈബിൾ പഴയനിയമത്തിൽനിന്ന് വ്യക്തമാവും. യാതൊരുവിധ നിബന്ധനകളുമില്ലാതെയുള്ള വിവാഹമോചനമായിരുന്നു അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. വിവാഹമോചനം ചെയ്ത സ്ത്രീയെ പിന്നീട് വിവാഹം ചെയ്തയാളും മോചിപ്പിച്ചാൽ ആദ്യഭർത്താവിന് പിന്നെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്ന നിബന്ധന മാത്രമായിരുന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. ബൈബിൾ പഴയനിയമത്തിൽ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് കാണുക:

"ഒരു പുരുഷൻ ഒരു സ്ത്രീയെ തെരഞ്ഞെടുത്തു വിവാഹം ചെയ്യുന്നുവെന്നു കരുതുക. എന്നാൽ, അവളിൽ ചില ദൂഷ്യങ്ങൾ കാണുക നിമിത്തം അവളിൽ പ്രീതി ഇല്ലാതെ അയാൾ വിവാഹമോചനമെഴുതി കൈയിൽ കൊടുത്തിട്ട് അവളെ പറഞ്ഞയക്കുന്നു. അവൾ അയാളുടെ ഭവനത്തിൽനിന്ന് പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൾ പോയി മറ്റൊരാളുടെ ഭാര്യയാവുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഭർത്താവും അവളിൽ പ്രീതിയില്ലാതെ വിവാഹമോചന പത്രമെഴുതി കൈയിൽ കൊടുത്ത് വീട്ടിൽനിന്ന് പറഞ്ഞയക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അവളെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിച്ച രണ്ടാമത്തെ ഭർത്താവ് മരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അവളെ പറഞ്ഞയച്ച ആദ്യഭർത്താവ് മലിനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന അവളെ വീണ്ടും ഭാര്യയായി സ്വീകരിച്ചുകൂടാ. കാരണം, ഇത് കർത്താവിൻെറ സന്നിധിയിൽ മ്ലേച്ഛമായ കാര്യമാണ്" (ആവർത്തനം 24:1-4).

അതേ ആശയം തന്നെ യിരെമ്യാവിൻെറ പുസ്തകത്തിലും (3:1,2) കാണാൻ കഴിയും. ഇതിൽനിന്ന് യഹൂദന്മാർക്കിടയിൽ വിവാഹമോചനം സാർവത്രികമായിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

പുതിയ നിയമത്തിലെ സ്ഥിതി ഇതല്ല. വിവാഹമോചനത്തെ വ്യക്തമായി വിലക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ സുവിശേഷങ്ങളിലും പൗലോസിൻെറ ലേഖന ങ്ങളിലുമുണ്ട്.

"പരപുരുഷസംഗം നിമിത്തമല്ലാതെ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ചു വേറൊരുവളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നവൻ വ്യഭിചരിക്കുകയാണ്" (മത്തായി19:9).

"ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ച് വേറൊരുവളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നവർ ഭാര്യക്കെതിരായി വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു. ഭാര്യ ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് മറ്റൊരുവനെ വിവാഹം ചെയ്താൽ അവളും വ്യഭിചരിക്കുന്നു"(മാർക്കോസ് 10:11,12).

"ചാരിത്ര്യലംഘനം എന്ന കാരണത്താലല്ലാതെ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവൻ അവളെ വ്യഭിചാരിണിയാക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നവനും വ്യഭിചരിക്കുന്നു" (മത്തായി 5:32).

"വിവാഹിതരോട് ഞാൻ കൽപിക്കുന്നു. ഞാനല്ല, കർത്താവ് തന്നെ കൽപിക്കുന്നു. ഭാര്യ ഭർത്താവിനെ പിരിയരുത്. അവൾ പിരിയുന്നുവെങ്കിൽ ഒറ്റയ്ക്ക് കഴിയണം. അല്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവുമായി രമ്യപ്പെടണം. ഭർത്താവ് തൻെറ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും അരുത്" (1 കൊരിന്ത്യർ 7:10,11).

വിവാഹമോചനം അസാധ്യമാണെന്ന രീതിയിലുള്ള ഉപദേശങ്ങളാണിവയെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ചാരിത്ര്യലംഘനം മാത്രമാണ് വിവാഹമോചനം അനുവദനീയമാകുന്ന ഏകകാര്യം. ഭർത്താവ് ഉപേ

ക്ഷിച്ച സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതും പുതിയ നിയമത്തിലെ നിർദേശങ്ങൾ പ്രകാരം പാപമാണ്. വിവാഹമോചനം അസാധ്യമാകുന്ന അവസ്ഥ അത്യന്തം അപകടകരമായ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങൾക്ക് നിമിത്തമാകുന്നു. ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ദാമ്പത്യബന്ധം ഒരു ഭാരവും ബന്ധനവും ആയിത്തീരാറുണ്ട്. അത്തരം ഘട്ടങ്ങളിൽ ഈ ബന്ധനം അഴിച്ചുമാറ്റാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നത് വമ്പിച്ച വിപത്തുകൾ ഉണ്ടാക്കും. ക്രൈസ്തവ സമൂഹം ഇത്തരം വിപത്തുകളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നതൊരു വർത്തമാനകാല യാഥാർഥ്യമത്രേ.

ക്രൈസ്തവ സദാചാരം സ്വീകരിച്ച നാടുകളിൽ വിവാഹമോചന നിയമങ്ങൾ അയഞ്ഞതാക്കണമെന്ന മുറവിളി ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവിടങ്ങളിലെ സദാചാര ലംഘനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാരണം ഇത്തരം നിയമങ്ങളാണെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. ആ നാടുകളിൽ സംഭവിക്കുന്നത് എന്താണ്? ഭാര്യയും ഭർത്താവും പരസ്പരം വെറുക്കുന്നു. ഒത്തൊരുമിച്ച് ജീവിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള വെറുപ്പ്. അവർക്കിടയിലെ ദൂരം വർധിച്ചുവരുന്നു. കലഹങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നു. തൻെറ ലൈംഗികദാഹം ശമിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി പുരുഷൻ കാൾഗേളുകളിലോ ഗേൾഫ്രണ്ടുകളിലോ ആശ്രയം കണ്ടെത്തുന്നു. സ്ത്രീ, ഗിഗളോകളെ ആശ്രയിച്ചോ അഗമ്യഗമനം വഴിയോ ലൈംഗികദാഹം ശമിപ്പിക്കുന്നു. ഇരുവരും ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർതന്നെ! അവർക്ക് കീഴിൽ ജീവിക്കുന്ന ശിശുക്കളുമുണ്ട്! പക്ഷേ... ഇത്തരമൊരു കൂട്ടായ്മക്ക് കുടുംബമെന്ന് പറയാനൊക്കുമോ? ഈ 'കുടുംബ'ത്തിലെ കുട്ടികളുടെ സ്ഥിതിയെന്തായിരിക്കും? കുട്ടികളിൽ വളർന്നുവരുന്ന കുറ്റവാസനകൾക്കും മനോവൈകല്യങ്ങൾക്കുമെല്ലാം കാരണം ഇത്തരം കുടുംബാന്തരീക്ഷമാണ് എന്നാണ് പഠനങ്ങൾ കാണിക്കുന്നത്.

ഇന്ത്യയിലെ കാര്യംതന്നെയെടുക്കുക. ഭാര്യയോ ഭർത്താവോ വ്യഭിചാരിണികളാണെന്ന് തെളിയിക്കുക മാത്രമാണ് ക്രൈസ്തവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിവാഹമോചനത്തിനുള്ള ഏകമാർഗം. മോചനം കൊതിക്കുന്നവർ മറ്റേ പാതിയെ വ്യഭിചാരിയാക്കുന്നതിനു വേണ്ട സാഹചര്യങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിലും പിടിച്ചുനിൽക്കുന്നവരെ വ്യഭിചാരികളെന്ന് മുദ്രകുത്താനാവശ്യമായ തെളിവുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അഭിഭാഷകൻെറ വാക്ചാതുരി അനുസരിച്ച്

കോടതിമുറികളിൽ വെച്ച് സദ്വൃത്തരായ സ്ത്രീ -പുരുഷന്മാർ വ്യഭിചാരികളായി മുദ്രയടിക്കപ്പെടും. കോടതിയുടെ കടമ്പ കടന്നിട്ടും തൻെറ ഇച്ഛ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ ഗ്യാസ് സ്റ്റൗ പൊട്ടിത്തെറിച്ചും ഭക്ഷ്യവിഷബാധ വഴിയും പ്രശ്നത്തിന് 'പരിഹാര'മുണ്ടാക്കുന്നു. ഇത്തരമൊരവസ്ഥ ഒരിക്കലും സംജാതമായിക്കൂടായെന്ന് ഖുർആനിന് നിർബന്ധമുണ്ട്. അത് പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന വിവാഹമോചന നിയമങ്ങൾ ഒരേസമയം കർക്കശവും അയഞ്ഞതുമായി നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

കുടുംബത്തിനകത്ത് നിലനിൽക്കേണ്ട കരുണയും സമാധാനവും നിയമത്തിൻെറ ഇരുമ്പുലക്ക ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് നടപ്പാക്കേണ്ടതല്ല. രണ്ടു മനസ്സുകളെ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന സ്നേഹത്തിൽനിന്നാണ് അവ ഉത്ഭൂതമാകുന്നത്. ഹൃദയങ്ങൾ തമ്മിൽ അകന്നാൽ നിയമം മാത്രമുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് അവയെ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് വ്യർഥമാണ്. സ്നേഹ ദാരിദ്ര്യത്തിൻെറ കാരണങ്ങൾ കണ്ടെത്തി അവയെ ചികിൽസിക്കുകയാണാവശ്യം. കുടുംബത്തിനകത്ത് വിള്ളലുകളുണ്ടാകുമ്പോൾ ഈ ചികിൽസയാണ് ഖുർആൻ നിർദേശിക്കുന്നത്. ഇത്തരം ചികിൽസകളെല്ലാം പരാജയപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമേ വിവാഹമോചനമാകാവൂ എന്നതാണ് ഖുർആനിൻെറ കാഴ്ചപ്പാട്. അത്തരമൊരവസ്ഥയിൽ മോചനമല്ലാത്ത മറ്റു പരിഹാരങ്ങളെല്ലാം പലപ്പോഴും പ്രശ്നങ്ങളെ തീവ്രമാക്കുകയും അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളിൽ എത്തിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുക. അത്തരം അനിഷ്ട സംഭവങ്ങൾ പുരുഷനേക്കാൾ അധികം നഷ്ടമുണ്ടാക്കുക സ്ത്രീക്കാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അനിവാര്യ സാഹചര്യങ്ങളിൽ വിവാഹമോചനമനുവദിക്കുക വഴി ഖുർആ ൻ സ്ത്രീയെ സംരക്ഷിക്കുകയാണ്, പ്രയാസപ്പെടുത്തുകയല്ല യഥാർഥത്തി ൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്ന് അർഥശങ്കക്കിടയില്ലാത്തവിധം പറയാനാകും. ആനുകാലിക സംഭവങ്ങൾ നൽകുന്ന പാഠവും അതുതന്നെയാണല്ലോ.

പുരുഷൻ തൻെറ അധികാരമുപയോഗിച്ച് വിവാഹബന്ധം വേർപെടുത്തുന്നതിനാണ് സാങ്കേതികമായി ത്വലാഖ് എന്നു പറയുന്നത്. ത്വലാഖിലെത്തിച്ചേരാതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കണമെന്നാണ് ഖുർആനിൻെറ താൽപര്യം. പുരുഷൻ തൻെറ ഇണയെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ തന്നെ സാധ്യമാകുന്നത്ര അവളോടൊത്തു ജീവിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കണമെന്നാണ് അത് അനുശാസിക്കുന്നത്.

“അവരോട് നിങ്ങൾ മര്യാദയോടെ സഹവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക. നിങ്ങൾക്ക് അവരോട് വെറുപ്പ് തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ, നിങ്ങൾക്ക് വെറുപ്പ് തോന്നുന്ന ഒന്നിൽ തന്നെ അല്ലാഹു ധാരാളം നന്മ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യാം” (4:19). ദമ്പതിമാർക്കിടയിൽ ഐക്യം നിലനിർത്താൻ ആവുന്നതൊക്കെ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്നാണ് ഖുർആനിന്റെ നിലപാട്. എന്നാൽ, സ്നേഹവും ഐക്യവും ഇല്ലാതായിത്തീരുകയും വൈവാഹിക ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥ സംജാതമായാൽ അവർ തമ്മിൽ വേർപിരിയുന്നതിന് വിരോധമില്ല. ഈ വേർപിരിയലിന് പുരുഷൻ മുൻകൈയെടുക്കുമ്പോൾ അതിന് ത്വലാഖ് എന്നു പറയുന്നു.

ആർത്തവ സമയത്ത് സ്ത്രീയെ ത്വലാഖ് ചെയ്യുന്നത് ഇസ്‌ലാം വിലക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലത്ത് സ്ത്രീയുടെ ശാരീരിക-മാനസിക നിലകളിൽ സ്പഷ്ടമായ മാറ്റമുണ്ടാവുമെന്ന കാര്യം തെളിയിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അവൾക്ക് ശുണ്ഠിയും മറവിയും കൂടുതലായിരിക്കും. അക്കാരണത്താൽതന്നെ ആർത്തവകാലത്ത് തമ്മിൽ പിണങ്ങാനും സാധ്യത കൂടുതലാണ്. ഈ പിണക്കം വിവാഹമോചനത്തിലേക്ക് നയിച്ചുകൂടാ. ദമ്പതികൾ തമ്മിൽ താൽപര്യവും ആഭിമുഖ്യവുമുണ്ടാക്കുവാനുതകുന്ന ലൈംഗികബന്ധം ഇക്കാലത്ത് നിഷിദ്ധവുമാണ്. പിണക്കമെല്ലാം തീരുന്നത് കിടപ്പറയിൽ വെച്ചാണല്ലോ. ആർത്തവകാലത്തുണ്ടാകുന്ന പിണക്കം തീരാൻ ശുദ്ധിയായതിന് ശേഷമുള്ള ലൈംഗികബന്ധം മതിയാവും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആർത്തവകാലത്ത് ഭാര്യയെ മോചിപ്പിക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്നും അങ്ങനെ മോചിപ്പിച്ചവർ അവളെ തിരിച്ചെടുക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും പ്രവാചകൻ (ﷺ) പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ശുദ്ധികാലത്ത് തന്റെ ഭാര്യയെ ത്വലാഖ് ചെയ്യുന്ന പുരുഷൻ പക്ഷേ, അവളെ വീട്ടിൽനിന്ന് പുറത്താക്കാൻ പാടില്ല. അവൾ പുറത്തുപോകാനും പാടില്ല. മൂന്നു തവണ ആർത്തവമുണ്ടാകുന്നതുവരെ അവൾ ഭർതൃഗൃഹത്തിൽതന്നെ താമസിക്കേണ്ടതാണ്. ആർത്തവം നിലച്ചവർക്ക് മൂന്നു മാസക്കാലവും ഗർഭിണികൾക്ക് പ്രസവം വരെയുമാണ് ഈ കാലാവധി. ഇദ്ദാ കാലമെന്നാണ് ഈ കാലാവധിക്ക് സാങ്കേതികമായ പേര്. ഈ കാലത്ത് വിവാഹമോചിത ഭർതൃഗൃഹത്തിൽതന്നെ താമസിക്കണമെന്നാണ് ഖുർആനിന്റെ വിധി.

“വിവാഹമുക്തകൾ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം കാര്യത്തിൽ, മൂന്ന് തവണ ആർത്തവമുണ്ടാവുന്നത് വരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. അവർ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ ഗർഭാശയങ്ങളിൽ അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ അവർ ഒളിച്ചുവെക്കുവാൻ പാടില്ല” (2:228).

“നിങ്ങൾ സ്ത്രീകളെ വിവാഹമോചനം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അവരുടെ ഇദ്ദാ കാലത്തിന് (കണക്കാക്കി) വിവാഹമോചനം ചെയ്യുകയും ഇദ്ദാകാലം നിങ്ങൾ എണ്ണികണക്കാക്കുകയും ചെയ്യുക. നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവായ അ ല്ലാഹുവെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക. അവരുടെ വീടുകളിൽനിന്ന് അവരെ നിങ്ങൾ പുറത്താക്കരുത്. അവർ പുറത്തുപോവുകയും ചെയ്യരുത്. പ്രത്യക്ഷമായ വല്ല നീചവൃത്തിയും അവൾ ചെയ്യുകയാണെങ്കിലല്ലാതെ... അങ്ങനെ അവർ അവരുടെ അവധിയിൽ എത്തുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ന്യായമായ നിലയിൽ അവരെ പിടിച്ചുനിർത്തുകയോ ന്യായമായ നിലയിൽ അവരുമായി വേർപിരിയുകയോ ചെയ്യുക” (65:1,2).

ഇദ്ദയുടെ കാലത്ത് സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരല്ല. എന്നാൽ, അന്യരുമല്ല. പുരുഷന്റെ വീട്ടിലാണ് അവൾ കഴിയുന്നത്. വിവാഹമോചനം ചെയ്ത ശേഷവും സ്ത്രീ ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിൽതന്നെ താമസിക്കുന്നത് ഇരുവരുടെയും മനസ്സ് മാറ്റുവാൻ ഉപകരിക്കും. ഇന്നലെവരെ കൂടെക്കിടന്നവർ ഇന്ന് രണ്ടായി കഴിയുകയാണ്. അവളെയാണെങ്കിൽ അയാൾ കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. അയാളുടെ ആസക്തിയെ ഇളക്കിവിടുവാനും കോപം ശമിപ്പിക്കുവാനും ഇതുമൂലം കഴിഞ്ഞേക്കും. ഇദ്ദാകാലത്ത് അവളെ മടക്കിയെടുക്കുവാൻ പുരുഷന് അവകാശമുണ്ട്. നിരുപാധികം അയാൾക്ക് അതിന് സാധിക്കും. കുടുംബസ്ഥാപനം തകരാതിരിക്കുന്നതിന് എത്ര ശാസ്ത്രീയമായ മാർഗങ്ങളാണ് ഖുർആൻ സ്വീകരിക്കുന്നത്; കർക്കശമായ നിയമങ്ങൾ അടിച്ചേൽപിക്കാതെതന്നെ.

വിവാഹമോചനം നടത്തി. മൂന്ന് ആർത്തവകാലം കഴിയുന്നതുവരെ ഭർതൃഗൃഹത്തിൽ അവൾ താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും അവർ തമ്മിൽ ഇണങ്ങാൻ മാർഗമില്ല. എങ്കിൽ പിന്നെ മോചനം തന്നെയാണ് പരിഹാരം. ഈ മോചനംപോലും മാന്യമായിരിക്കണമെന്നാണ് ഖുർആനിന്റെ അനുശാസന. “ഒന്നുകിൽ മാന്യമായി

അവളെ പിടിച്ചുനിർത്തുക, അല്ലെങ്കിൽ മാന്യമായി അവളെ പിരിച്ച യക്കുക" (65:2).

വിവാഹസമയത്ത് വരൻ നൽകിയ വിവാഹമൂല്യം പൂർണമായി ഇങ്ങനെ മോചിപ്പിക്കുന്ന സ്ത്രീക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. കൂടുതലാ യാലും കുറച്ചായാലും അത് തിരിച്ചുവാങ്ങാൻ പാടില്ല. ഖുർആൻ പറയുന്നു: "നിങ്ങൾ ഒരു ഭാര്യയുടെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റൊരു ഭാര്യയെ പകരം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നപക്ഷം അവരിൽ ഒരുവൾക്ക് നിങ്ങൾ ഒരു കൂമ്പാരംതന്നെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അതിൽനിന്ന് യാതൊന്നുംതന്നെ നിങ്ങൾ തിരിച്ചുവാങ്ങരുത്"(4:20).

"എന്നാൽ, ഭാര്യയെ സ്പർശിക്കുന്നതിനു മുമ്പാണ് മോചനമെ ങ്കിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട വിവാഹമൂല്യത്തിന്റെ പകുതി അവൾക്ക് നൽകിയാൽ മതിയാകുന്നതാണ്"(2:237).

വിവാഹമോചന സമയത്ത് സ്ത്രീകൾക്ക് മാന്യമായ പാരിതോഷി കം നൽകണമെന്നും ഖുർആൻ അനുശാസിക്കുന്നുണ്ട്. "വിവാഹ മോചിതരായ സ്ത്രീകൾക്ക് ന്യായപ്രകാരം എന്തെങ്കിലും ജീവിത വിഭവമായി നൽകേണ്ടതുണ്ട്. ഭയഭക്തിയുള്ളവർക്ക് അതൊരു ബാധ്യതയത്രേ" (2:241).

ഒരാൾ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹമോചനം നടത്തി. അൽപകാലത്തി നുശേഷം തന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ അയാൾക്ക് പാശ്ചാതാപം തോ ന്നി. മോചിതയായ സ്ത്രീയാണെങ്കിൽ പുനർവിവാഹം ചെയ്യപ്പെട്ടി ട്ടുമില്ല. അയാൾക്ക് അവളെ തന്റെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹം ജനിച്ചു. എങ്കിൽ അയാൾക്ക് അവളെ തിരിച്ചെടുക്കാൻ ഖുർആൻ അനുവദിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തിരിച്ചെടുത്തതിനു ശേഷം ഒരിക്കൽ കൂടി അതേസ്ത്രീയെ തന്നെ വിവാഹമോചനം ചെയ്യുന്നു വെന്നു കരുതുക. ഒരു പ്രാവശ്യം കൂടി മാത്രമേ അയാൾക്ക് അവളെ തിരിച്ചെടുക്കാൻ അവകാശമുള്ളൂ. മൂന്നാം തവണയും അയാൾ അവ ളെ ത്വലാഖ് ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ പിന്നെ അയാൾക്ക് അവളെ തിരി ച്ചെടുക്കാൻ കഴിയില്ല. ഇതാണ് ഖുർആൻ പ്രതിപാദിക്കുന്ന മൂന്നു ത്വലാഖുകൾ. ഖുർആൻതന്നെ പറയട്ടെ: "(മടക്കിയെടുക്കാൻ അനു മതിയുള്ള) വിവാഹമോചനം രണ്ടു പ്രാവശ്യം മാത്രമാകുന്നു. പിന്നെ ഒന്നുകിൽ മര്യാദയനുസരിച്ച് കൂടെ നിർത്തുകയോ അല്ലെങ്കിൽ നല്ല നിലയിൽ പിരിച്ചയക്കുകയോ ആണ് വേണ്ടത്... ഇനിയും (മൂന്നാ

മതും) അവൻ അവളെ വിവാഹമോചനം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അതി നുശേഷം അവളുമായി ബന്ധപ്പെടൽ അവന് അനുവദനീയമാവില്ല" (2:229-230).

ഇതാണ് ഖുർആനിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന മൂന്ന് ത്വലാഖുകൾ. മൂ ന്നും മൂന്നു പ്രാവശ്യമായി നടക്കുന്ന വിവാഹമോചനങ്ങളാണവ. ഒരേസമയം മൂന്ന് ത്വലാഖ് ചൊല്ലുന്നത് നിഷിദ്ധമാണെന്ന കാര്യ ത്തിൽ പ്രമുഖ മുസ്‌ലിം പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. മൂന്നു ത്വലാഖും ഒന്നിച്ചു ചൊല്ലിയ ഒരാളെ ഉമർ(ﷺ) ചമ്മട്ടികൊണ്ട് അടിക്കുവാൻ കൽപിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിൽ നിന്ന് ഇത്തരമൊരു നടപടിയെ ഇസ്‌ലാം എന്തുമാത്രം വെറുക്കുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാ ക്കാൻ കഴിയും. മൂന്ന് ത്വലാഖുകൾ എന്ന പദ്ധതി യഥാർഥത്തിൽ സ്ത്രീക്ക് ഗുണകരമാണെന്നതാണ് വാസ്തവം. ഖുർആൻ പറഞ്ഞ രീതിയിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് അയാളുടെ ഹൃദയത്തിനകത്ത് സ്നേഹത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനയെങ്കിലും ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽ മൂന്നാ മത് ത്വലാഖ് ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. സ്വന്തം ഭാര്യയോടൊപ്പം ഒന്നിച്ചു കഴിയാൻ എന്തെങ്കിലും പഴുതുണ്ടോയെന്ന് അന്വേഷിക്കുകയും ഉ ണ്ടെങ്കിൽ അതുപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുകയാണ് മൂന്നാമത്തെ ത്വലാഖിന് മുമ്പ് അയാൾ ചെയ്യുക. രണ്ടു പ്രാവശ്യം അയാൾ സഹി ച്ച വിരഹദുഃഖം അയാളെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇനിയൊരിക്ക ലും ഒന്നിച്ചുകഴിയാൻ സാധിക്കില്ലെന്ന് ഉറപ്പായതിന് ശേഷം മാത്ര മേ മൂന്നാം പ്രാവശ്യം അയാൾ അവളെ വിവാഹമോചനം ചെയ്യുക യുള്ളൂ.

വിവാഹമോചനത്തിന് സ്ത്രീക്കും അവകാശമുണ്ട്. സ്ത്രീയുടെ വിവാഹമോചനം രണ്ടു തരമാണ്. ഖുൽഉം ഫസ്ഖും.

തന്റെ ഭർത്താവിനെ വെറുക്കുകയും അയാളോടൊപ്പം ജീവിക്കു വാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീക്ക് അയാളോട് വിവാഹമോചനത്തിന് ആവശ്യപ്പെടാവുന്നതാണ്. ഇതാണ് 'ഖുൽ അ്'. ഭർത്താവിൽനിന്ന് ലഭിച്ച വിവാഹമൂല്യം തിരിച്ചുകൊടുക്കണമെ ന്നുള്ളതാണ് 'ഖുൽഇ'നുള്ള നിബന്ധന. വിവാഹം വഴി ഭാര്യക്ക് ലഭിച്ച സമ്പത്ത് തിരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നർഥം. ഇക്കാര്യം വിവരിക്കു ന്ന ഖുർആൻ സൂക്തം നോക്കുക: "അങ്ങനെ അവർക്ക് (ദമ്പതികൾ ക്ക്) അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമപരിധികൾ പാലിക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ഉത്കണ്ഠ തോന്നുകയാണെങ്കിൽ അവൾ വല്ലതും വിട്ടു

കൊടുത്ത് സ്വയം മോചനം നേടുന്നതിന് അവർ ഇരുവർക്കും കുറ്റമില്ല. (2:229).

'ഖുൽഇ'നുള്ള നിബന്ധനകൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

ഒന്ന്: ത്വലാഖിനെപ്പോലെതന്നെ അനിവാര്യമായ സാഹചര്യങ്ങളില്ലാതെ ഖുൽഅ് ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. പ്രവാചകൻ (ﷺ) പറഞ്ഞു: "പ്രയാസമുണ്ടാവുമ്പോഴല്ലാതെ ഭർത്താവിൽനിന്ന് വിവാഹമോചനം ആവശ്യപ്പെടുന്ന സ്ത്രീക്ക് സ്വർഗത്തിൻെറ സുഗന്ധം പോലും നിഷിദ്ധമാണ്" (അബൂദാവൂദ്, തിർമുദി).

രണ്ട്: സ്ത്രീ ഖുൽഅ് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അവളെ മോചിപ്പിക്കേണ്ടത് പുരുഷൻെറ ബാധ്യതയാണ്.

മൂന്ന്: താൻ നൽകിയ വിവാഹമൂല്യം പൂർണമായോ ഭാഗികമായോ ആവശ്യപ്പെടാൻ പുരുഷന് അവകാശമുണ്ട്. വിവാഹമൂല്യത്തിൽ കവിഞ്ഞ യാതൊന്നും ആവശ്യപ്പെടാവതല്ല.

നാല്: താൻ ആവശ്യപ്പെട്ട തുക നൽകുന്നതോടുകൂടി ഖുൽഅ് സാധുവായിത്തീരുന്നു. അഥവാ ആ സ്ത്രീ പുരുഷൻെറ ഭാര്യയല്ലാതായിമാറുന്നു.

ഇത്തരം വിവാഹമോചനങ്ങൾ പ്രവാചകൻെറ(ﷺ) കാലത്തു നടന്നതായി കാണാനാവും. താൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഭാര്യയെക്കൊണ്ട് ഖുൽഅ് ചെയ്യിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവളെ പ്രയാസപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം നിലവിലു ണ്ടായിരുന്നു. താൻ നൽകിയ വിവാഹമൂല്യം തിരിച്ചുവാങ്ങുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു അത്. ഖുർആൻ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ ശക്തിയായി വിലക്കുന്നുണ്ട്.

"നിങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ ഒരു ഭാഗം തട്ടിയെടുക്കാനായി നിങ്ങൾ അവരെ മുടക്കിയിടുകയും ചെയ്യരുത്" (4:19).

സ്ത്രീയുടെ രണ്ടാമത്തെ വിവാഹമോചന രീതിയാണ് 'ഫസ്ഖ്'. ഭാര്യയുടെ അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കുകയും അതോടൊപ്പം വിവാഹമോചനം നൽകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുരുഷന്മാരിൽ നിന്ന് ന്യായാധിപൻെറ സഹായത്തോടെ നേടുന്ന വിവാഹമോചനമാണിത്. ഭർത്താവിന് സന്താനോൽപാദനശേഷി ഇല്ലെന്ന് തെളിയുക, ലൈംഗികബന്ധത്തിന് സാധിക്കാതിരിക്കുക, അവിഹിത വേഴ്ചകളിൽ മുഴുകുക, ക്രൂരമായി പെരുമാറുക, തന്നെ അധാർമിക വൃത്തിക്ക് നിർബന്ധിക്കുക, ജീവിതത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങൾ

നിഷേധിക്കുക, തൻെറ സ്വത്തുക്കൾ അന്യായമായി ഉപയോഗിക്കുക, ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുള്ളയാളാണെങ്കിൽ തന്നോട് നീതിപൂർവം വർത്തിക്കാതിരിക്കുക, തുടങ്ങിയ അവസരങ്ങളിൽ ഭാര്യക്ക് ന്യായാധിപൻ മുഖേന വിവാഹബന്ധം വേർപെടുത്താവുന്നതാണ്. ഇതാണ് ഫസ്ഖ്. തൻെറ അനുവാദമില്ലാതെ രക്ഷാധികാരികൾ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്താലും ഭർത്താവ് എവിടെയാണെന്നറിയാത്ത സ്ഥിതി ഉണ്ടെങ്കിലും ഭാര്യക്ക് ഫസ്ഖ് ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

ഫസ്ഖ് ചെയ്യുന്നത് ന്യായാധിപനിലൂടെയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് അതിനുള്ള നിബന്ധന. ഭാര്യ ഉന്നയിക്കുന്ന കാരണങ്ങൾ ഫസ്ഖിന് പ്രേരിപ്പിക്കാവുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണോ എന്ന് പരിശോധിക്കുന്നത് ന്യായാധിപനാണ്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ വിവാഹമൂല്യം തിരിച്ചുനൽകാതെതന്നെ അവൾക്ക് അവനുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ നിന്ന് പിരിയാനുള്ള സംവിധാനമുണ്ട്.

ചുരുക്കത്തിൽ, പുരുഷൻെറയും സ്ത്രീയുടെയും പ്രകൃതിയെപ്പറ്റി ശരിക്കറിയാവുന്ന പടച്ചതമ്പുരാൻ ഇരുവർക്കും പറ്റിയ രീതിയിൽ തന്നെയാണ് അവരുടെ വിവാഹമോചനരീതിപോലും ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന വസ്തുതയാണ് ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വ്യക്തമാകുന്നത്.

പതിമൂന്ന്

വിധവയുടെ ദുഃഖാചരണം

ഭർത്താവ് മരണപ്പെട്ടാൽ എന്താണ് വിധവ ചെയ്യേണ്ടത്? തങ്ങളുടെ കാലശേഷം തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരായിരുന്നവർ പുനർവിവാഹം ചെയ്യപ്പെടരുതെന്ന് ചിന്തിച്ചിരുന്നവർ വിധവകൾ സ്വീകരിക്കേണ്ട ജീവിതരീതിയെക്കുറിച്ച നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ അവ സ്ത്രീ വിരുദ്ധമായിത്തീർന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രം. വിധിവയെ ശപിക്കപ്പെട്ടവളും കൊള്ളരുതാത്തവളുമായിട്ടായിരുന്നു പല സമൂഹങ്ങളും പരിഗണിച്ചിരുന്നത്. പലരും അവൾക്ക് പുനർവിവാഹം വിലക്കി. ഭർത്താവിനോടൊപ്പം തന്നെ അവളും മരിക്കണമെന്നായിരുന്നു മറ്റു ചിലരുടെ വിധി. ഈ വിധികൾക്കെല്ലാം മതത്തിന്റെ പരിവേഷവും നൽകി. അതുകൊണ്ട് തന്നെ വൈധവ്യമ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മാനസികവും ശാരീരികവുമായ പ്രയാസങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലും മുക്തി നേടാൻ കഴിയാത്ത ഒരു അസ്ഥിത്വമായി മാറി, അവൾ.

അജ്ഞാന കാലത്ത് അറേബ്യയിൽ വിധവകൾ ഒരു വർഷം ദുഃഖാചരണം നടത്തുമായിരുന്നു. അങ്ങേയറ്റം മലിനമായി വസ്ത്രം ധരിച്ച്, കുളിക്കുകയോ വൃത്തിയാവുകയോ ചെയ്യാതെയുള്ള ദുഃഖാചരണം. ഇതിൽനിന്ന് പരിവർത്തനം ഉണ്ടാക്കുകയാണ് ഇസ്‌ലാം ചെയ്തത്.

ഭർത്താവ് മരിച്ച ഹൈന്ദവ സ്ത്രീ എന്തു ചെയ്യണം?

മനുസ്മൃതിയുടെ വിധി കാണുക:

കാമം തുക്ഷ പയേ ദ്ദേഹം പുഷ്പ മൂല ഫലൈഃ ശുഭൈഃ
ന തു നാമാഭി ഗൃഹ്ണീ യാത്പത്യൗ പ്രേത പരസ്യതു
ആസീതാ മരണാൽ ക്ഷാന്താ നിയതാ ബ്രഹ്മചാരിണീ
യോ ധർമ്മ ഏകപത്നീ നാം കാംക്ഷന്തീ തമനുത്തമം

(5:157, 158).

(ഭർത്താവ് മരിച്ച ശേഷം പരിശുദ്ധമായ കിഴങ്ങ്, ഫലം, പുഷ്പം മുതലായ ആഹാരങ്ങൾകൊണ്ട് ദേഹത്തിന് ക്ഷതം വരുത്തി കാലം നയിക്കേണ്ടതാണ്. കാമവികാരോദ്ദേശ്യത്തിന്മേൽ മറ്റൊരു പുരുഷന്റെ പേരുപറയരുത്. ഭർത്താവ് മരിച്ച ശേഷം ജീവാവസാനം വരെ സഹനശീലയായി പരിശുദ്ധയായി ബ്രഹ്മധ്യാനമുള്ളവളായും മധുമാംസഭക്ഷണം ചെയ്യാത്തവളായും ഉത്കൃഷ്ടയായ പതിവ്രതയുടെ ധർമത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവളായും ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു).

ഇത് മനുസ്മൃതിയുടെ വിധി. ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന അവസ്ഥ ഇതിലും ഭീകരമായിരുന്നു. ഭർത്താക്കന്മാർ മരിച്ചാൽ അവരുടെ ചിതയിൽ ചാടി മരിക്കണമെന്ന് സ്ത്രീ നിർദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ക്രൂരമായ സതി സമ്പ്രദായം! അത് അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന വിധവകൾ തലമൊട്ടയടിച്ച് സമൂഹത്തിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടു കഴിയണമായിരുന്നു. ശൈശവ വിവാഹത്തിന് ശേഷം വിധവകളാകുന്ന ആറും ഏഴും വയസ്സ് പ്രായമുള്ള പെൺകിടാങ്ങൾപോലും തലമൊട്ടയടിച്ച് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഭിക്ഷുണികളായി കഴിഞ്ഞുകൂടണമെന്നായിരുന്നു നിയമം. ഇവർക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതോ ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണം മാത്രം!

ഭർത്താവ് മരിച്ച സ്ത്രീ നാലുമാസവും പത്തു ദിവസവും ദുഃഖമാചരിക്കണമെന്ന് ഖുർആൻ അനുശാസിക്കുന്നുണ്ട്. “നിങ്ങളാരെങ്കിലും തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരെ വിട്ടേച്ചുകൊണ്ട് മരണപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അവർ തങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ നാലു മാസവും പത്തു ദിവസവും കാത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നിട്ട് അവരുടെ ആ അവധിയെത്തിയാൽ തങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അവർ മര്യാദയനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്ക് കുറ്റമൊന്നുമില്ല” (2:224).

എന്തിനാണത്? രണ്ടു ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാണുള്ളത്. തന്റെ ജീവിത പങ്കാളിയുടെ വേർപാടിൽ ദുഃഖാചരണം നടത്തുകയാണ് ഒന്ന്. അന്ത

രിച്ച ഭർത്താവിൽനിന്ന് താൻ ഗർഭം ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയം ദുരീകരിക്കുകയാണ് മറ്റൊന്ന്.

ഈ കാലത്ത് അവൾ ചെയ്യേണ്ടതെന്താണ്? ദുഃഖാചരണകാലത്ത് അവൾ വിവാഹിതയാകാൻ പാടില്ല. വിവാഹാലോചനകളും ഇക്കാലത്ത് വിലക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അഴകും മോടിയും കൂട്ടി പുരുഷന്മാരെ ആകർഷിക്കുകയോ സ്വമനസ്സിൽ ലൈംഗികതൃഷ്ണ വളർത്തുകയോ ചെയ്തുകൂടാ. വർണശബളമായ ആടയാഭരണങ്ങൾ ധരിക്കുകയും ചായവും സുറുമയും ഉപയോഗിക്കുകയും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ പുരട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് ഇക്കാലത്ത് അവൾ വിലക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അത്യാവശ്യകാര്യങ്ങൾക്കായി പുറത്തുപോകുന്നതിനെയോ മാന്യവും വൃത്തിയുള്ളതുമായ വസ്ത്രം ധരിക്കുന്നതിനെയോ നിരോധിച്ചതായി കാണാൻ കഴിയില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, ലൈംഗിക ചിന്തയുണ്ടാക്കുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും അകന്നു നിൽക്കാൻ ദുഃഖാചരണകാലത്ത് സ്ത്രീ ബാധ്യസ്ഥയാണ്.

ഭർത്താവ് മരിച്ച് നാലു മാസവും പത്തു ദിവസവും കഴിഞ്ഞാൽ- ഗർഭിണിയാണെങ്കിൽ പ്രസവിച്ചാൽ- അവൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതുപോലെ ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഒന്നുകിൽ പുനർവിവാഹം ചെയ്യാം. അല്ലെങ്കിൽ തൽക്കാലം വിവാഹം വേണ്ടെന്നു വെക്കാം. എല്ലാം അവളുടെ ഇഷ്ടത്തിന് വിടേണ്ടതാണ്.

വിധവകളെ പുനർവിവാഹത്തിൽനിന്ന് ഖുർആൻ വിലക്കുന്നില്ല. അവർ നാലു മാസവും പത്തു ദിവസവും കാത്തിരിക്കണമെന്നു മാത്രമാണ് അനുശാസിക്കുന്നത്. ഈ കാത്തിരിപ്പാകട്ടെ തികച്ചും ശാസ്ത്രീയവും സ്ത്രീക്ക് ഗുണം ചെയ്യുന്നതുമാണുതാനും. ഇതിനിടക്ക് സ്ത്രീ വിവാഹിതയാവുകയും ഉടൻ ഗർഭിണിയായി അവർക്ക് കുഞ്ഞുണ്ടാവുകയുമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ പിതൃത്വത്തെക്കുറിച്ച് സംശയം ഉണ്ടാകുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ഈ സംശയം തന്റെ കുടുംബഭദ്രതയും മനസ്സമാധാനവും തകർക്കുന്നതിലേക്ക് നയിച്ചേക്കും. ഖുർആൻ പറഞ്ഞ പ്രകാരം കാത്തിരുന്ന ശേഷം പുനർവിവാഹം ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീ ഗർഭിണിയാകുമ്പോൾ ഈ പ്രശ്നം ഉദിക്കുന്നില്ല. അത് രണ്ടാം ഭർത്താവിന്റെ കുഞ്ഞുതന്നെയാണെന്ന് ഉറപ്പിക്കാനാവും. വിധവയുടെ ദുഃഖാചരണം സംബന്ധിച്ച ഖുർആനിക ഇദ്ദയുടെ നിയമവും സ്ത്രീക്ക് അനുഗുണമാണെന്നും പ്രയാസപ്പെടുത്താതിരിക്കാനുള്ളതാണെന്നുമുള്ള വസ്തുതയാണ് ഇവിടെ വ്യക്തമാകുന്നത്.

പതിനാല്

കൃഷിയിടവും വസ്ത്രവും

ഖുർആനിൽ ഒരുപാട് ഉപമാലങ്കാരങ്ങളുണ്ട്. സ്ത്രീയെ കൃഷിയിടത്തോടും വസ്ത്രത്തോടും ഉപമിക്കുന്നത് അവയിൽ ചിലതു മാത്രം. ഉപമകൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. ഓരോരുത്തർക്കും അവരുടെ മനോഗതം പോലെ അവയെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയും. പ്രസ്തുത വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വ്യാഖ്യാതാവിന്റെ മനസ്സിന്റെ നിമ്നോന്നതികളെയാണ് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക. കൃഷിസ്ഥലത്തോട് ഭാര്യയെ ഉപമിച്ചതിനാൽ കൃഷിയിടം ചവിട്ടിമെതിക്കുന്നതുപോലെ അവളെ ചവിട്ടിമെതിക്കാമെന്നും അത് വിൽക്കുന്നതുപോലെ സ്ത്രീയെ ഏതു സമയത്തും വിൽപന നടത്താമെന്നും അതിനെ ഉഴുതുമറിക്കുന്നതുപോലെ അവളെ ഉഴുതുമറിക്കാമെന്നുമാണ് ഖുർആൻ പറയുന്നതെന്ന് ഒരാൾക്ക് വാദിക്കാം. ഭാര്യയെ വസ്ത്രത്തോടുപമിച്ചതിൽനിന്ന് അവളെ വസ്ത്രം മാറുന്നതുപോലെ മാറ്റുവാനാണ് ഖുർആൻ കൽപിക്കുന്നതെന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കാനും സാധിക്കും. പക്ഷേ, ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെല്ലാം വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ മനോഗതിയെയും മുൻധാരണകളെയുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്നല്ലോ മനഃശാസ്ത്ര മതം.

ഏതൊരു ഗ്രന്ഥത്തിലെയും ഉപമാലങ്കാരങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തത്തെയും അത് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന

ആദർശത്തെയും അത് മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന സാമൂഹികസംവിധാനത്തെയും കുറിച്ച അടിസ്ഥാന വസ്തുതകൾ അറിയേണ്ടതുണ്ട്. 'സ്ത്രീകൾക്ക് ബാധ്യതയുള്ളപോലെ അവകാശങ്ങളുമുണ്ട്'(2:228) എന്ന ഖുർആൻ സൂക്തം സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തെക്കുറിച്ച അതിന്റെ വീക്ഷണത്തെ സംബന്ധിച്ച അടിസ്ഥാനപരമായ അറിവ് നൽകുന്നുണ്ട്. 'ഭൂമിയിലെ വിഭവങ്ങളിൽ ഉത്തമമാണ് സദ്വൃത്തയായ സ്ത്രീ' (മുസ്ലിം) എന്ന പ്രവാചക വചനം ഇതിന് അനുബന്ധമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ഈ അടിത്തറയിൽനിന്നുകൊണ്ട് സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച ഉപമകൾ മനസ്സിലാക്കിയാലേ പ്രസ്തുത ഉപമകളുടെ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കാനാവൂ.

സ്ത്രീയെ വസ്ത്രത്തോടുപമിച്ച ഖുർആൻ എന്താണ് അർഥമാക്കുന്നത്? ശരീരവുമായി ഒട്ടിച്ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ഭൗതികമായി ഏറ്റവും അടുത്ത വസ്തുവാണ് വസ്ത്രം. അത് അന്യൻ കാണാതിരിക്കേണ്ട ശരീരഭാഗങ്ങളെ മറച്ചുവെക്കുന്നു. കാലാവസ്ഥയുടെ അസുഖകരമായ അവസ്ഥകളിൽനിന്ന് ശരീരത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നത് വസ്ത്രമാണ്. മനുഷ്യന്റെ അന്തസ്സിന്റെ പ്രകടനവും വസ്ത്രത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്നു. സൗന്ദര്യവും ആനന്ദവും വർധിപ്പിക്കുന്നതിനും വസ്ത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നു. സർവോപരി ഒരാളുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രകടനമാണ് വസ്ത്രം. ഖുർആൻ സ്ത്രീയെ പുരുഷന്റെ വസ്ത്രമായി മാത്രമല്ല പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. 'അവർ നിങ്ങൾക്കൊരു വസ്ത്രമാണ്, നിങ്ങൾ അവർക്കും ഒരു വസ്ത്രമാണ്' (2:187) എന്നാണ് ഖുർആൻ പറയുന്നത്. ഖുർആനിന്റെ ഉപമ എത്ര സുന്ദരം! കൃത്യം. പരസ്പരം വസ്ത്രമാകാതിരിക്കുന്നതല്ലേ ഇന്നത്തെ കുടുംബപ്രശ്നങ്ങളുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാരണം?

സ്ത്രീയെ കൃഷിയിടത്തോടും പുരുഷനെ കൃഷിക്കാരനോടും ഉപമിച്ച ഖുർആൻ എന്താണ് അർഥമാക്കിയിരിക്കുന്നത്? കൃഷിയിടവും കൃഷിക്കാരനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമറിയാൻ കൃഷിക്കാരനോടുതന്നെ ചോദിക്കണം. കൃഷിയിടത്തിനുവേണ്ടി മരിക്കാൻ സന്നദ്ധനാണവൻ. മണ്ണെന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ അയാൾ വികാരതരളിതനാവും. കൃഷിഭൂമിയുടെ നിയമത്തെക്കുറിച്ച് അറിയുന്നവനാണവൻ. സ്വന്തം കൃഷിയിടത്തിൽ അന്യനെ വിത്തിടാൻ അയാൾ അനുവദിക്കുകയില്ല. അപരന്റെ കൃഷി സ്ഥലത്ത് വിത്തിറക്കാൻ അയാളൊട്ട് മുതിരുകയുമില്ല. കൃഷിഭൂമി പാഴാക്കരുത്. തരിശിടരുത്. വളമിടണം. ജലസേചനം ചെയ്യണം. മണ്ണിന്റെ ഗുണം കൂട്ടണം. മണ്ണൊലിപ്പ് തടയണം.

'നിങ്ങളുടെ ഭാര്യമാർ നിങ്ങളുടെ കൃഷിയിടമാണ്' (2:223) എന്ന ഖുർആനികാധ്യാപനം ശ്രവിക്കുന്ന കർഷകന് പെണ്ണിനെ കേവലം ഒരു ഉൽപാദനയന്ത്രമായി കാണാൻ കഴിയില്ല. കൃഷിയിടവും കർഷകനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ആന്തരികമായ ആഴമറിയാത്തവർക്ക് ഈ ഉപമ ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയില്ല. എന്നാൽ കൃഷിക്കാരന്റെ സ്ഥിതി അതല്ല. അവൻ പ്രസ്തുത ഉപമയുടെ അർഥം മനസ്സിലാക്കുന്നു. സൗന്ദര്യമുൾക്കൊള്ളുന്നു. ഖുർആൻ സംസാരിക്കുന്നത് പച്ചയായ മനുഷ്യരോടാണ്; സാങ്കൽപികലോകത്ത് ബുദ്ധി വ്യായാമം ചെയ്യുന്ന 'ജീവി'കളോടല്ലെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്.

സ്ത്രീയെ കൃഷിയിടത്തോടുപമിച്ച ഖുർആനിക സൂക്തത്തിന്റെ അവതരണ പശ്ചാത്തലംകൂടി മനസ്സിലാക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. സ്ത്രീകളുമായി ലൈംഗികബന്ധം പുലർത്തുന്നത് ചില പ്രത്യേക രീതികളിലായി'പുരുഷന്മാർക്ക് അവരേക്കാളുപരി ഒരു പദവിയുണ്ട്' (2:228) രുന്നാൽ അത് പാപമാണെന്നും ജനിക്കുന്ന കുഞ്ഞിന്റെ കണ്ണിനു തകരാറുണ്ടാവുമെന്നുമുള്ള അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ മദീനയിലെ യഹൂദർക്കിടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ച് അനുചരന്മാർ പ്രവാചകനോട്(ﷺ) ചോദിച്ചു: അപ്പോഴാണ് ഈ സൂക്തം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതെന്നാണ് പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെയും അഭിപ്രായം. 'നിങ്ങളുടെ ഭാര്യമാർ നിങ്ങളുടെ കൃഷിസ്ഥലമാകുന്നു. അതിനാൽ നിങ്ങൾ ഇച്ഛിക്കുന്ന വിധം നിങ്ങളുടെ കൃഷിസ്ഥലത്തു ചെല്ലുക' എന്ന സൂക്തത്തിന്റെ വിവക്ഷ ഈ പശ്ചാത്തലം വെച്ചുകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കുന്നത് തെറ്റിദ്ധാരണ നീങ്ങാൻ സഹായകമാവും. കൃഷിയിടത്തിലേക്ക് പല മാർഗങ്ങളുപയോഗിച്ച് കടന്നുചെല്ലുന്ന കൃഷിക്കാരനെപ്പോലെ ലൈംഗികബന്ധത്തിൽ വ്യത്യസ്ത മാർഗങ്ങളുപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കുഴപ്പമില്ലെന്നാണ് ഖുർആൻ ഇവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. കൃഷി സ്ഥലത്തുതന്നെയാണ് വിത്തുവിതക്കുന്നതെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തണമെന്നുമാത്രം. ലൈംഗികബന്ധം കേവലം വൈകാരികാനുഭൂതി മാത്രം ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടുള്ളതല്ല എന്നും മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ നിലനിൽപിനുതന്നെ നിദാനമായിട്ടുള്ള പ്രത്യുൽപാദനം അതിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ലക്ഷ്യമാണെന്നുകൂടി പഠിപ്പിക്കുകയാണ് ഖുർആൻ ഈ സൂക്തത്തിലൂടെ ചെയ്യുന്നത്.